ECRANIZĂRI DE SUCCES

JOHN A. KEEL

Profețiile omului-molie

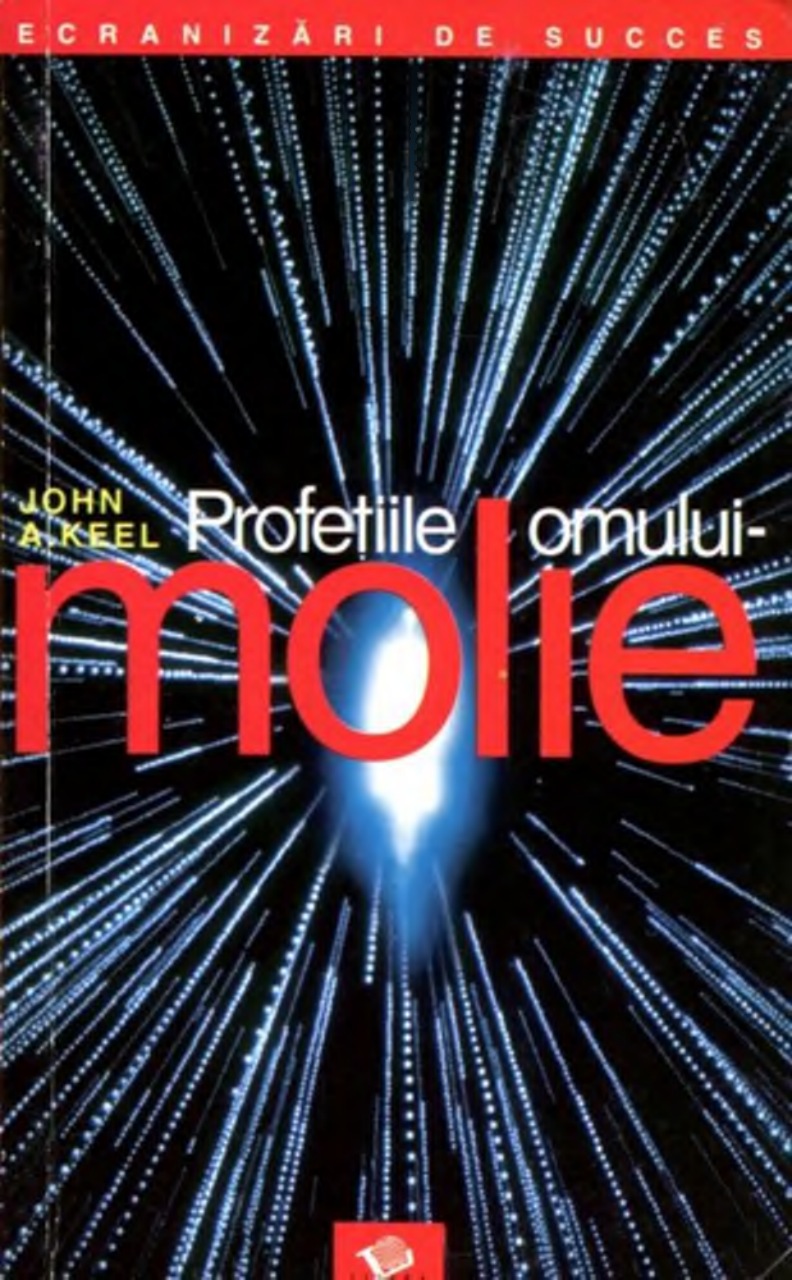

București • Chișinău
LIBERA INTERNAȚIONAL

JOHN A. KEEL

Profețiile omului-molie

ECRANIZĂRI DE SUCCES

Colecţie iniţiată şi coordonată de *Dan Vidraşcu*
Concepţia grafică a colecţiei şi coperta: *Vladimir Zmeev*
Traducere de Violeta Dincă

Editura „Litera Internaţional"
O. P. 61; C.P. 21, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax (021) 3303502; e-mail: litera@litera.ro

The original title:
The mothman prophecies
Written by John A. Keel

Copyright ©1975, 1991, 2002 by John A. Keel
All rights reserved

Prezenta ediţie a apărut
la Editura „Litera Internaţional"
Toate drepturile rezervate.

Editori: *Vidraşcu şi fiii*
Redactor: *Radu Meiroşu*
Tehnoredactare: *Elena Dandara*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Keel, John A.
John A. Keel/Profeţiile omului-molie; trad.: Violeta Dincă. –
Bucureşti: Litera Internaţional, 2004
ISBN 973-675-112-0
821.111-31=135.1

Tipărit la Editura "Universul" din Chişinău
Com. 4514

ISBN 973-675-112-0 © LITERA INTERNAŢIONAL, BUCUREŞTI, 2004

1. BELZEBUT VIZITEAZĂ WEST VIRGINIA

GHEARELE FULGERELOR sfâşiau cerul negru, în furioase ruperi de nori, sporind suprarealismul peisajului. Era 3 dimineaţa, o dimineaţă rece şi umedă de sfârşit de noiembrie 1967, iar căsuţele împrăştiate de-a lungul drumului prăfuit care şerpuieşte printre dealurile din West Virginia erau cufundate în întuneric. Unele dintre ele păreau nelocuite şi în ultimul stadiu de degradare. Altele erau nezugrăvite, lăsate în paragină, părăsite. Întregul tablou părea un prim cadru dintr-un film horror de clasa B, din anii '30.

În acest ţinut, în care prezenţa străinilor era un lucru rar întâlnit şi care trezea suspiciuni, un necunoscut se îndreptă spre intrarea unei case dărăpănate de fermieri, bătu la uşă şi, după un timp, undeva în casă, se aprinse o lumină. În prag, apăru o femeie tânără, strângându-şi în jurul trupului halatul ieftin, comandat prin poştă. Întredeschise uşa. Chipul ei adormit încremeni de spaimă, în timp ce privirea îi rămăsese aţintită asupra arătării din faţa sa. Avea o înălţime de peste 1,80 metri şi era îmbrăcat în întregime în negru. Purta costum negru, cravată neagră, pălărie neagră, pardesiu negru şi pantofi de seară negri, acoperiţi de noroi. În întuneric i se distingeau mustaţa şi ciocul tunse cu grijă. Fulgerele care brăzdau cerul în spatele său îi accentuau aerul sinistru.

– Aş putea folosi telefonul dumneavoastră? întrebă cu o voce baritonală, căreia îi lipsea accentul de West Virginia. Tânăra femeie înghiţi în sec şi se trase înapoi.

– Soţul meu..., murmură ea, vorbiţi cu soţul meu. Închise repede uşa şi se retrase din nou în întuneric. Trecură minute. Se întoarse însoţită de un bărbat tânăr, cu înfăţişare aspră, care îşi aranja cu mişcări pripite pantalonii. Acesta păli la rândul său, la vederea străinului.

– Nu avem telefon aici, murmură bărbatul prin crăpătura uşii, cu o fracţiune de secundă înainte de a o trânti. Cei doi se retraseră, şuşotind, iar străinul pieri în noapte.

Bărbile erau apariţii rarisime în West Virginia anului 1967. Bărbaţii în costum de seară şi cu cravată erau încă şi mai rar întâlniţi în această zonă de dealuri a văii Ohio.

În zilele care au urmat, tânăra pereche povesti prietenilor despre apariţia cu pricina. În mod natural, au concluzionat că fusese vorba despre un soi de prevestire înspăimântătoare. Fusese poate chiar diavolul în carne şi oase!

Trei săptămâni mai târziu, aceste două persoane şi-au pierdut viaţa, numărându-se printre victimele celei mai impresionante tragedii survenite vreodată în acea regiune din West Virginia. Mergeau cu maşina pe podul Silver Bridge, când acesta s-a prăbuşit brusc.

Prietenii lor şi-au amintit. Şi-au amintit povestea apariţiei nocturne a străinului cu barbă. Fusese, cu adevărat, o prevestire înspăimântătoare. Una care le confirma credinţele şi superstiţiile. Astfel a luat naştere o nouă legendă. Belzebut vizitase West Virginia, în preajma unei teribile tragedii.

II

NU E UŞOR, în zilele noastre, să fii un nonconformist convins. Mi-am lăsat barbă în 1966, pe parcursul unei săptămâni

de hoinăreală pe la ferma prietenului meu, zoologul Ivan T. Sanderson. Am păstrat-o până în 1968, când barba era la modă şi jumătate din tinerii americani au început brusc să-şi înece identităţile într-o mare de păr facial. În acele mult mai inocente timpuri, doar artiştii, scriitorii şi profesorii de liceu purtau barbă, iar lumea din jur părea să-i accepte aşa cum erau. Probabil că, dacă bărbile ar dispărea şi frizurile scurte ar reveni la modă, mi-aş lăsa din nou barbă. Astăzi, ea ar fi însă presărată cu alb. Foarte mult alb, probabil. În mod asemănător, părul lung era pe vremuri o trăsătură a intelectualului, a muzicienilor şi a matematicienilor de tip Einstein.

Prefer să cred că nu arătam aidoma diavolului în perioada mea târzie cu barbă. Şi, în mod sigur, nu intenţionam să dau naştere vreunei noi legende, atunci când maşina mi s-a oprit pe drumul din West Virginia şi am colindat din casă în casă, căutând un telefon, ca să pot chema un remorcher. Tocmai mă întorceam din Atlanta, Georgia, unde ţinusem un discurs, în cadrul unui club local OZN. În acea perioadă, West Virginia era ca o a doua casă pentru mine. Vizitasem statul de cinci ori, investigând o lungă serie de evenimente extrem de bizare, şi aveam mulţi prieteni acolo. Unul dintre ei, dna Mary Hyre, reporterul vedetă al publicaţiei *Messenger* din Athens, Ohio, era cu mine în acea noapte. Ieşiserăm să intervievăm martori ai apariţiilor OZN şi, mai devreme, zăriserăm noi înşine o lumină foarte bizară pe cer. Ţinând cont de faptul că cerul era acoperit de o perdea grea şi joasă de nori, nu putea să fi fost o stea.

A executat câteva manevre pe deasupra dealurilor, lumina strălucind cu atât mai familiar pentru noi, cu cât amândoi văzuserăm multe asemenea lumini în valea Ohio, în acel an.

Dna Hyre a aşteptat în maşină cât timp eu m-am luptat cu ploaia şi noroiul.

Încercaserăm să escaladăm un deal alunecos, până într-un loc în care văzuserăm multe lucruri neobişnuite în trecut.

Am descoperit că telefoanele din casele aflate în apropierea locului în care ne găseam nu funcţionau, se părea că din cauza furtunii. A trebuit, deci, să continuu să merg până când, în sfârşit, am găsit o casă cu un telefon care funcţiona. Proprietarul a refuzat să ne deschidă, aşa că am început să zgâlţâim uşa. I-am dat un număr de telefon la care să sune. A promis că o va face şi s-a întors în pat. N-am ştiut niciodată cum arăta.

Ceea ce vreau să spun este, evident, faptul că nu Belzebut cutreiera în acea noapte drumurile lăturalnice din West Virginia. Era doar un foarte obosit John Keel, preocupat de contractarea unei ditamai răceli. Dar, din punctul de vedere al locuitorilor caselor situate de-a lungul acelui drum, se întâmplase ceva cu totul ieşit din comun. Nu mai fuseseră niciodată până atunci treziţi din somn la miezul nopţii de un străin înalt, cu barbă şi costum negru. Nu ştiau nimic despre mine sau despre motivele prezenţei mele acolo, drept pentru care au fost nevoiţi să speculeze. Până şi speculaţia era o operaţiune dificilă. Nu mă puteau plasa în alt context de referinţă, în afara singurului care le era familiar: cel religios. Bărbaţii cu barbă şi îmbrăcaţi de seară pur şi simplu nu apăreau pe drumuri lăturalnice izolate, la miez de noapte. De fapt, nu apăreau nici măcar pe drumurile principale ale oraşului din valea Ohio, în miezul zilei! Aşa că un eveniment absolut obişnuit (aşa cum îl percepeam eu) a fost pus de către martori într-un context cu totul şi cu totul diferit. Dovada de netăgăduit a originii mele supranaturale venea trei săptămâni mai târziu, când doi dintre

oamenii cărora le întrerupsesem somnul, în acea noapte, mureau în accidentul de pe pod. Un viitor cercetător al tainelor paranormalului ar putea colinda într-o zi aceste dealuri, ar vorbi cu aceşti oameni şi ar scrie un întreg capitol dintr-o carte didactică de demonologie, reactualizând acest episod de folclor. Alţi specialişti ar culege istorisirea lui şi ar introduce-o în cărţile şi articolele lor. Apariţia diavolului în West Virginia, în luna noiembrie a anului 1967, va deveni un eveniment istoric, susţinut de mărturiile a numeroşi martori.

Aceia dintre noi care ne-am petrecut timpul cândva, cumva, părăsiţi de raţiune, vânând dinozauri, monştri marini şi omuleţi verzi, îmbrăcaţi în costume spaţiale, am ajuns dureros de conştienţi de faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par; de faptul că martori oculari cei mai oneşti pot – şi chiar o fac – interpreta complet eronat ceea ce văd; că multe evenimente extraordinare pot avea explicaţii banale. Pentru fiecare raport publicat în cărţile şi articolele mele, am lăsat în sertare probabil alte cincizeci, pentru că aveau o posibilă explicaţie, sau pentru că detectasem detalii-problemă în relatările martorilor, de natură să pună sub semnul întrebării validitatea explicaţiei paranormale. Pe de altă parte, mi s-au întâmplat destule evenimente care, într-un anumit context, păreau absolut fireşti, dar care, comparate cu evenimente similare, păreau cu totul neobişnuite. Astfel, unele coincidenţe aparente încetează a mai fi simple coincidenţe când descoperi că s-au întâmplat, în mod repetat, în diferite părţi ale lumii. Adună şi alătură un număr suficient de astfel de coincidenţe şi vei obţine un tablou paranormal în toată regula.

Pe măsură ce progresăm, realizăm că multe rapoarte, aparent absolut pertinente, referitoare la apariţii de monştri

şi aterizări de OZN-uri pot fi explicate prin teorii medicale şi psihologice iritant de complexe. Vă rog să reţineţi faptul că rapoartele publicate aici sunt susţinute de ani de studii şi experienţă. Nu mai sunt interesat în mod deosebit de manifestările fenomenului. Mă aflu în căutarea sursei fenomenului în sine. Pentru a putea face acest lucru, m-am delimitat obiectiv de contextele referenţiale populare. Nu mă interesează miturile, ci mecanismele cosmice care au generat şi perpetuat aceste mituri.

PE O STRADĂ delimitată de două rânduri de copaci, din Greenwich Village, New York, există o casă veche, care adăposteşte un spirit bizar. Hans Holzer şi alţi vânători de stafii au inclus această locaţie în cataloagele lor cu case bântuite. Fantoma a fost văzută de numeroşi oameni în ultimii ani. Este îmbrăcată cu o capă lungă, neagră şi poartă o pălărie cu boruri largi şi flexibile, trasă pe ochi, în timp ce alunecă dintr-o cameră în alta. Aşa-numiţii experţi în parapsihologie au generat tot felul de teorii fanteziste, legate de această apariţie. În mod evident, un spion din timpul revoluţiei fusese capturat şi ucis în acea casă veche.

O clipă, însă. Această stafie poate să nu facă parte din categoria morţilor care nu-şi găsesc liniştea. Nu au existat nici un fel de rapoarte referitoare la fantome acolo, până acum aproape douăzeci de ani, după ce casa a fost părăsită de un scriitor pe nume Walter Gibson. Era şi este în continuare un autor extrem de prolific. Timp de mulţi ani, a produs câte un întreg roman în fiecare lună şi multe din aceste romane au fost scrise în casa din Greenwich Village. Toate aveau ca punct de plecare o întrupare malefică, denumită Umbra, adică personajul care a avut un succes spectaculos,

creat de Gibson în anii '30. Dacă aţi citit vreunul dintre romanele despre Umbră, ştiţi că acesteia îi plăcea să alunece pe alei întunecate, îmbrăcată cu o capă şi o pălărie cu boruri largi şi flexibile.

De ce ar fi apărut dintr-o dată un spirit asemănător Umbrei într-o casă veche? Să fi fost un element rezidual din mintea extrem de puternică a lui Walter Gibson? Ştim că anumiţi oameni pot muta obiecte, ba chiar pot îndoi linguri şi chei doar cu puterea propriei lor minţi. Telepatia mentală este, astăzi, un fenomen testat şi verificat. Şi aproape zece procente dintre locuitorii planetei au capacitatea de a vedea dincolo de şi deasupra spectrului limitat al luminii vizibile. Pot vedea radiaţii şi chiar obiecte invizibile pentru ceilalţi dintre noi. O mare parte a lucrurilor cunoscute despre OZN-uri se bazează, de fapt, pe observaţiile unor astfel de oameni. Lucruri care lor le par absolut normale ne par nouă, celorlalţi, anormale, dacă nu chiar ridicole. Oamenii care văd stafii sau Umbre rătăcitoare au astfel de abilităţi. Ei apelează la elemente care sunt dintotdeauna aici, mereu prezente în jurul nostru, cum ar fi undele radio; şi, atunci când sunt întrunite anumite condiţii, ei pot vedea aceste lucruri. Tibetanii cred că mintea umană evoluată poate manipula şi transforma aceste energii invizibile în obiecte vizibile, numite *tulpas*, sau proiecţii mentale. Ar fi putut duce oare concentrarea intensă a lui Walter Gibson asupra Umbrei din romanele sale, în mod inconştient, la întruparea unei *tulpa*?

Cititorii de literatură ocultă ştiu că există nenumărate cazuri de stafii care bântuie o anumită zonă an după an, secol după secol, desfăşurând la nesfârşit aceeaşi activitate iraţională. Dacă-ţi construieşti o casă pe un astfel de teren, stafia va părăsi perimetrul descris de uşile închise doar în

măsura în care îşi va duce la îndeplinire activitatea programată. Pot fi aceste stafii *tulpas* reziduuri ale unor minţi potente, asemenea fantomei purtând pălărie cu boruri largi?

Să luăm în considerare un alt aspect. Activitatea OZN este concentrată în aceleaşi zone an după an. În valea Ohio, aceasta înclină spre vechile movile indiene, răspândite pe întreaga arie. Ar putea fi unele OZN-uri *tulpas* absolute, create de un popor demult uitat şi condamnate veşnic la manevre lipsite de sens pe cerul nopţii?

În valea Mississippi există zone arheologice cu o vechime confirmată, de 8.000 de ani ..., cu mult înainte de presupusa dată a sosirii indienilor. Unele movile indiene (sunt sute, împrăştiate pe teritoriul Americii de Nord) sunt aşezate şi construite cu aceeaşi precizie matematică întâlnită în cazul piramidelor egiptene. Cunoscut fiind faptul că, în momentul sosirii europenilor, indienii încă mai lucrau la unele movile din zona de sud, alte movile sunt considerabil mai vechi. Unele sunt construite în formă de elefant. Ce anume au folosit constructorii drept model? Altele au forma unor monştri marini. Aceste formaţiuni pot fi văzute doar de la mare înălţime. Proiectarea şi construirea unor asemenea munţi sculptaţi din pământ necesită cunoştinţe tehnice mult peste nivelul celor deţinute de nomazii indieni ai pădurilor.

În ultima vreme, se înregistrează o revenire în actualitate a *difuzionismului*, un concept ştiinţific foarte popular în anii '20, care sugerează faptul că multe dintre artefactele gen puzzle şi construcţiile vechi, descoperite în întreaga lume sunt produsul unei culturi internaţionale unice. Grupul format din cei care credeau în existenţa Atlantidei era principalul apărător al acestei teorii, drept pentru care oamenii de ştiinţă serioşi s-au îndepărtat în mod firesc de

ea, adoptând o alta, aproape imposibil de susţinut. Aceasta era teoria conform căreia multe invenţii şi idei pur şi simplu au apărut simultan, în culturi izolate, din diferite colţuri ale lumii.

Se presupune că civilizaţiile reprezentate de farfuriile zburătoare au contactat numeroase persoane, din aproape toate ţările, şi că, lipsiţi complet de modestie, şi-au atribuit merite pentru tot, de la construirea piramidelor şi până la scufundarea Atlantidei. Erich von Däniken, un scriitor elveţian, a popularizat conceptul conform căruia membrii unei civilizaţii extraterestre contactaseră fiinţele umane din timpuri străvechi, bazându-şi teoriile pe interpretarea eronat extinsă a ciudăţeniilor arheologice şi, în numeroase ocazii, pe reprezentări deformate în mod deliberat. Von Däniken pare să ignore complet munca cercetătorilor europeni în domeniu, ca Brinsley Trench, Paul Misraki şi W. Raymond Drake, care au examinat aceleaşi curiozităţi, cu multă atenţie, pe parcursul ultimilor zece ani şi au elaborat ipoteze filozofice riguroase, referitoare la intervenţia şi efectul fiinţelor extraterestre asupra omenirii de la începuturi şi până în prezent. Conceptele acestora sunt extrem de extinse ca scop şi semnificaţie şi pe departe mai bine documentate decât eforturile simpliste ale lui von Däniken.

Este un fapt incontestabil că obiectele zburătoare neidentificate au fost prezente pe Terra încă de la începuturile omenirii. Nu numai că sunt descrise în mod repetat în Biblie, dar au fost şi subiectul picturilor murale din peşteri, executate cu mii de ani înainte ca Biblia să fi fost scrisă. În tot acest timp, o bizară procesiune de entităţi ciudate şi creaturi înspăimântătoare a fost prezentă în jurul nostru. Trecând în revistă rapoartele din trecut, nu ai cum să nu concluzionezi că prezenţa acestor obiecte şi fiinţe *este o*

caracteristică firească a planetei pe care trăim. Aceste lucruri, aceste inteligenţe diferite sau OINT (Other Intelligencies), după cum le-a etichetat Ivan Sanderson, fie sunt prezente permanent în jurul nostru, dar rămân cumva în afara sferei noastre de percepţie, fie nu există deloc şi sunt de fapt proiecţii extraordinare ale minţii umane – *tulpas*, halucinaţii, constructe psihologice, materializări spontane de energie, aparţinând acelei dimensiuni de dincolo de capacitatea noastră de percepţie şi chiar de dincolo de raza de acţiune a instrumentelor noastre ştiinţifice. Nu provin din spaţiul exterior planetei noastre. Nu e nevoie să fie aşa. Au fost întotdeauna aici. Au fost probabil aici cu mult înainte ca noi să începem să folosim bâta unul împotriva celuilalt. În acest caz, vor rămâne aici, fără îndoială, mult după ce noi ne vom fi incinerat oraşele, ne vom fi poluat apele şi vom fi făcut atmosfera complet irespirabilă. Desigur, viaţa lor – dacă au viaţă, în sensul obişnuit al cuvântului – va fi mult mai fragilă, după dispariţia noastră. Dar, dacă vor aştepta suficient timp, o nouă formă de aşa-numită viaţă inteligentă se va strecura afară de sub vreo piatră, iar ei îşi vor putea relua jocul.

IV

ÎN ANII '20, Charles Fort, primul scriitor care a explorat evenimentele inexplicabile, observa că poţi măsura un cerc începând de oriunde. Fenomenele paranormale apar atât de distanţate în spaţiu şi timp, într-o manieră atât de diversificată şi atât de sporadic, totuşi atât de persistent, încât a separa şi a studia fiecare element în parte nu e doar o pierdere de timp, dar ar conduce în mod automat la generarea credinţei absolute în astfel de fenomene. O dată ce ai generat credinţa, fenomenul îşi ajustează manifestările

pentru a putea susţine acea credinţă şi, astfel, o escaladează. Când începi să crezi în existenţa diavolului, el se va ivi cu siguranţă pe strada ta, într-o noapte ploioasă, şi va solicita folosirea telefonului. Când începi să crezi că în farfuriile zburătoare sunt astronauţi de pe o altă planetă, aceştia vor începe să aterizeze şi să colecteze pietricele din grădina ta.

Multe – cele mai multe – manifestări care însoţesc fenomenele OZN pur şi simplu nu se conformează credinţelor entuziaştilor, care sunt legate de modul în care ar trebui să se comporte o inteligenţă superioară dintr-o altă galaxie. Drept pentru care, cluburile farfuriilor zburătoare au ignorat riguros, chiar au desfiinţat detaliile acestor manifestări, timp de mulţi ani. Apariţia unui bărbat îmbrăcat în costum negru, într-un Cadillac, nu a putut fi sub nici o formă asociată cu admiraţii locuitori ai spaţiului, motiv pentru care a fost catalogat imediat drept un agent guvernamental corupt şi viclean. Celor care cred cu toată fiinţa lor în OZN-uri le-a fost imposibil să creadă că farfuriile zburătoare sunt o caracteristică permanentă a mediului şi că aceşti bărbaţi în negru erau locuitori ai planetei, legaţi de fenomenul OZN.

Este, însă, o realitate: „adevărul" căutat de atâta timp de fanii OZN-urilor. Şi, aşa cum a formulat-o Daniel Webster, „nimic nu este mai puternic şi, de cele mai multe ori, mai bizar decât adevărul".

Nu poţi afla adevărul stând pe un câmp şi vânând haotic pe cer OZN-uri. Forţele aeriene ale mai multor guverne au încercat asta ani de-a rândul. Este inutil să angajezi astronomi. Aceştia nu au pregătirea necesară pentru a studia fenomene terestre şi nici pentru a ancheta martori tereştri. Intervievarea este o artă evoluată, de competenţa jurnaliştilor şi psihologilor. Nu angajezi un paraşutist pentru a explora

o peşteră sau un navigator cu balonul, pentru a săpa în căutarea unei comori. Dacă ai nevoie de o operaţie pe creier, nu angajezi un horticultor care şi-a petrecut viaţa aranjând flori. Şi, totuşi, în acest mod a considerat de cuviinţă guvernul să abordeze fenomenul OZN.

Am realizat nebunia gestului de a încerca să măsori un cerc dintr-un punct aflat la o distanţă oarecare de acesta, aşa că am ales un microcosmos de pe marginea cercului – un loc în care apăruseră multiple manifestări bizare, în mod simultan. Şi am tras cartea câştigătoare imediat, exact ca în debutul unui roman timpuriu al lui Max Schulman: „Bang! Bang! Bang! Bang! Patru focuri de armă izbindu-mă în coapsă şi iată-mă intrat în ceea ce urma să fie cea mai mare aventură a vieţii mele".

2. CIUDATUL SOSIT DIN GHEARELE FRIGULUI

VINERI, 22 decembrie 1967, era cumplit de frig, iar decoraţiile uzate de Crăciun, înşirate de-a lungul străzii principale din Point Pleasant, micul oraş din West Virginia, păreau să atârne şleampăt, trist, asortate parcă feţelor îndoliate, cenuşii, ale locuitorilor care mişunau pentru a-şi rezolva treburile, privirile lor evitând prăpastia deschisă acolo unde, cu doar o săptămână în urmă, se afla podul Silver Bridge. Construcţia, cu o lungime de 210 metri, nu mai era. Grupuri de muncitori, ofiţeri de poliţie şi diverse persoane oficiale stăteau de-a lungul malului râului Ohio, privind în tăcere cum scufundătorii străbăteau continuu în sus şi în jos apele întunecate. Din când în când, corzile tresăltau şi un trup umflat, alb era adus la suprafaţă. În Point Pleasant nu urma să sosească un Crăciun fericit.

La câţiva metri de locul în care se aflase podul, doamna Mary Hyre stătea în biroul său, revizuind o listă a persoanelor dispărute şi a celor declarate decedate. O femeie cu un caracter puternic, aflată la începutul celui de-al cincilea deceniu al existenţei; chipul ei, în mod normal vesel şi cu trăsături pline de vitalitate, era, acum, marcat de stres şi lipsit de expresie. În ultimele şapte zile nu avusese parte de somn aproape deloc. După douăzeci de ani de muncă în postul de corespondent local de ştiri pentru publicaţia *Messenger*, timp în care înregistrase toate naşterile, căsătoriile şi decesele petrecute

în micul oraş, doamna Hyre se trezise, deodată, în centrul universului. Echipe de cameramani din locuri îndepărtate, precum New York-ul, erau îngrămădite de cealaltă parte a uşii biroului ei. Roiurile de ziarişti, sosiţi în Point Pleasant pentru a relata tragicul eveniment, au învăţat repede ceea ce orice locuitor din valea Ohio ştia deja. Cel mai rapid mod de a afla orice ai fi avut nevoie despre acel spaţiu sau despre locuitorii lui era „a o întreba pe Mary Hyre".

De şapte zile, biroul ei era plin de străini, rude ale dispăruţilor, membri ai echipelor de salvare. Aşa că, în acea după-amiază, abia dacă-şi ridică privirea în momentul în care intrară doi bărbaţi. Erau aproape identici, asemenea unor gemeni, avea să-şi amintească ea ulterior. Ambii erau de înălţime mică şi purtau pardesiuri negre. Tenul lor era de culoare închisă, oarecum oriental, se gândi ea.

– Am înţeles că a fost sesizat un mare număr de farfurii zburătoare în zonă, spuse unul dintre ei. Remarca o luă prin surprindere. Dezastrul provocat de prăbuşirea podului constituise principala preocupare a tuturor în ultima săptămână. Farfuriile zburătoare erau ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi atunci.

– Am văzut, într-adevăr, destul de multe pe-aici, răspunse ea, întorcându-se în scaun pentru a-şi deschide dulapul cu dosare. Scoase unul dintre ele, un dosar umplut până la refuz cu extrase din rapoartele sesizărilor, şi îl înmână unuia dintre cei doi bărbaţi.

Acesta îl deschise cu o mişcare bruscă, aruncă o privire rapidă vrafului de extrase şi îl înapoie.

– V-a spus cineva să nu publicaţi aceste rapoarte?

Ea îşi scutură capul, în timp ce strecura dosarul înapoi în sertar.

– Ce aţi face în cazul în care cineva v-ar ordona să încetaţi a mai scrie despre farfuriile zburătoare?

– I-aş spune să se ducă dracului, răspunse ea cu un zâmbet şters.

Cei doi se uitară scurt unul spre celălalt. Ea se întoarse la listele ei, iar, când îşi ridică din nou privirea, dispăruseră.

II

MAI TÂRZIU, în cursul aceleiaşi după-amiezi, un alt străin intră în biroul doamnei Hyre. Avea o constituţie destul de firavă, în jur de 1,70 metri, cu ochi negri, pătrunzători şi păr negru, rebel, de parcă ar fi fost tuns extrem de scurt şi acum reîncepea să crească. Tenul lui era chiar mai închis la culoare decât al celor doi vizitatori anteriori şi părea coreean sau oriental. În special mâinile sale erau ieşite din comun, se gândi ea, cu degete neobişnuit de lungi şi subţiri. Purta un costum negru aparent, ieftin şi care cădea prost, cumva demodat, iar cravata era şi ea înnodată într-un mod demodat. În mod bizar, nu purta pardesiu, în ciuda frigului de temut de afară.

– Numele meu este Jack Brown, spuse el după o scurtă ezitare. Sunt cercetător în domeniul OZN.

– A..., spuse Mary, împingând la o parte vraful de hârtii de pe birou şi începând să-l studieze. Ziua se apropia de sfârşit şi ea se pregătea să meargă acasă pentru a încerca în sfârşit să doarmă puţin.

După o scurtă, destul de incoerentă încercare de a discuta despre apariţiile OZN, Brown o întrebă bâlbâindu-se:

– Ce aţi... ce aţi face dacă... dacă cineva v-ar ordona să încetaţi? Să încetaţi să mai publicaţi povestiri despre OZN-uri?

– Ascultă, ai vreo legătură cu cei doi bărbaţi care au fost aici mai devreme? întrebă ea, surprinsă să audă aceeaşi întrebare ciudată pentru a doua oară în ziua respectivă.

– Nu. Nu... sunt singur. Sunt un prieten al lui Gray... Gray Barker.

Gray Barker, din Clarksburg, era cel mai cunoscut cercetător al fenomenului OZN din West Virginia. Publicase o serie de cărţi în domeniu şi era un vizitator obişnuit în Point Pleasant.

– Îl cunoşti pe John Keel?

Chipul său se crispă.

– Obişnuiam să... să simpatizez cu tot ce scria Keel. Apoi, în urmă cu câteva minute, am cumpărat o... o revistă. Avea un articol acolo. Scria că a văzut el însuşi un OZN. E un... e un mincinos.

– Ştiu că a văzut anumite lucruri, spuse Mary iritată. Eram cu el când le-a văzut!

Brown zâmbi şters, remarcând succesul micului său truc.

– M-aţi putea duce... acolo... m-aţi putea duce acolo unde aţi... unde aţi văzut acele lucruri, dumneavoastră şi... dumneavoastră şi domnul Keel?

– N-am de gând să fac nimic altceva, decât să merg acasă şi să dorm, spuse Mary sec.

– K... K... Keel este în P... P... Point Pleasant?

– Nu. Locuieşte la New York.

– C... C... Cred că în... în... inventează toate aceste istorii.

– Ascultă, îţi pot da numele câtorva dintre persoanele de pe-aici, care au văzut astfel de lucruri, spuse Mary pierzându-şi răbdarea. Poţi sta de vorbă cu ele şi te vei putea lămuri singur. Dar, pur şi simplu, nu te pot însoţi.

– Sunt un prieten al lui G... G... Gray Barker, repetă el, cu tot mai puţină convingere.

Afară din birou, o macara de mari dimensiuni trosni şi pârâi, scoţând din apele râului o grămadă uriaşă de fiare contorsionate.

III

PE 22 APRILIE 1897, o maşinărie de formă aproape circulară, cu aripi şi cu lumini „care păreau mult mai intense decât însăşi lumina electrică" coborî din cer şi ateriză în curtea fermei lui John M. Barclay, de lângă Rockland, Texas. Barclay îşi luă în grabă puşca şi se îndreptă spre maşinărie. Fu întâmpinat de un bărbat cu o înfăţişare cât se poate de obişnuită, care-i dădu o bancnotă de 10 dolari şi îl rugă să cumpere nişte ulei şi nişte scule pentru vehiculul zburător.

– Cine eşti? întrebă Barclay.

– Nu-ţi bate capul în privinţa numelui meu. Spune-mi, de exemplu, Smith, răspunse bărbatul.

Istorisirile cu OZN-uri sunt populate de vizitatori misterioşi, care pretind că poartă nume neobişnuit de comune, precum Smith, Jones, Kelly, Allen şi Brown. În 1897, ei pretindeau adesea că vin din sate şi oraşe cunoscute şi erau chiar capabili să numească cetăţeni celebri din acele locuri. Dar, când şi-au început cercetările, reporterii n-au găsit nici o înregistrare referitoare la vizitatorii în cauză, iar cetăţenii numiţi de aceştia au negat categoric că ar fi avut cunoştinţă despre existenţa lor.

Unul dintre cazurile de impostură dovedite, din 1897 (au existat multe astfel de cazuri, de cele mai multe ori iniţiate de ziarişti iresponsabili), a fost cel referitor la obiectul care se presupunea că ar fi aterizat în preajma generatorului electric din curtea judecătorului Proctor din Aurora, Texas. Se presupunea că, printre cioburi şi bucăţi dezasamblate, fuseseră găsite rămăşiţele unui pilot minuscul şi că, ulterior, acestea fuseseră îngropate de către localnici în cimitirul oraşului. Din când în când, Aurora a fost vizitată de investigatori autodidacţi, care scotoceau prin gunoaiele din vechea

fermă Proctor şi mărşăluiau prin cimitir, citind pietrele funerare şi negăsind niciodată nimic.

Povestea a fost reactualizată în 1972, iar, în 1973, un bărbat care se prezenta drept Frank N. Kelley, din Corpus Christi, sosi în Aurora. Spuse că era un căutător de comori, cu o bogată experienţă. Începu să lucreze cu instrumentele şi detectoarele sale de metal şi, imediat, dezgropă mai multe fragmente de metal, în zona generatorului electric. Păreau să fie fragmente din carcasa unui vehicul aerian modern, pretinsese el. Păstră câteva bucăţi, iar altele le trimise unui reporter, pe nume Bill Case. Analizele au demonstrat faptul că fragmentele erau compuse, în proporţie de 90%, din aluminiu.

Aşa-numita descoperire a lui Kelley a creat o reacţie în masă în Aurora. Cercetători ai fenomenului OZN au venit din locaţii îndepărtate, precum Illinois, şi s-au întrecut în a obţine permisiunea de a dezgropa morminte din cimitir. Povestea a avut un larg succes în presa naţională în vara anului 1973.

Când s-a încercat identificarea lui Frank Kelley, în Corpus Christi, s-a descoperit că acesta dăduse o adresă şi un număr de telefon false şi că nimeni din cercul vânătorilor de comori nu auzise vreodată de el. Domnul Kelley părea să fie un alt impresionant impostor-vânător de OZN-uri, dar de o consistenţă lacunară. Farsa a fost lipsită de sens, scumpă şi, din păcate, de mare succes.

IV

DIN MOMENTUL ÎN CARE, în 1966, am cunoscut-o pe Connie Carpenter, nepoata doamnei Hyre, am ştiut că spune adevărul, pentru că ochii ei erau înroşiţi, umezi şi aproape închişi din cauza pleoapelor tumefiate. Remarcasem aceste simptome

în numeroase rânduri, în cursul călătoriilor mele prin ţară, în scopul cercetării fenomenului OZN. Martorii care fuseseră suficient de ghinionişti pentru a vedea îndeaproape un obiect zburător neidentificat, de obicei o lumină năucitor de strălucitoare pe cer, sunt expuşi la radiaţii actinice... radiaţii ultraviolete care pot provoca „arsuri oculare", cunoscute în mediul medical drept *conjunctivite kliegl.*[1] Aceste radiaţii sunt de acelaşi tip cu cele care-ţi ard pielea, atunci când exagerezi cu şederea la plajă. Dacă stai în lumina directă a soarelui fără a-ţi proteja ochii, te poţi alege cu conjunctivită. Orice ar fi ele de fapt, OZN-urile emit puternice radiaţii actinice. S-au strâns, până acum, mii de cazuri în care martorii au suferit arsuri oculare şi deteriorări oculare temporare... chiar şi pierdere temporară a vederii... după ce au văzut noaptea pe cer o lumină zburătoare ciudată.

Unul din cazurile extreme de pierdere a vederii din cauza OZN-urilor s-a petrecut în noaptea de miercuri, 3 octombrie 1973, în sud-estul statului Missouri. Eddie Webb, în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, din Greenville, a zărit un obiect luminos în oglinda sa retrovizoare. A scos capul pe fereastra camionului său şi a privit în spate. Era o străfulgerare de lumină albă şi strălucitoare. Webb îşi duse repede mâinile la ochi, strigând: „O, Doamne! M-am ars! Nu mai văd!" Îi căzuse o lentilă de la ochelari şi ramele se topiseră. Soţia lui a preluat controlul volanului autovehiculului lor şi l-a dus la spital. Din fericire, orbirea lui nu a fost permanentă.

Ceea ce m-a intrigat, în cazul lui Connie, a fost faptul că ea nu văzuse o splendidă farfurie zburătoare luminoasă

[1] John Kliegl & Anton Kliegl, decedaţi în 1959, respectiv 1927, americani de origine germană, experţi în experimente în domeniul electricităţii (n.t.).

pe cer. Văzuse un gigantic „om înaripat", în plină lumină a zilei.

Conform poveştii ei, Connie, o fată timidă şi sensibilă, de optsprezece ani, conducea, întorcându-se acasă de la biserică, la 10:30 a.m., duminică, 27 noiembrie 1966, când, trecând pe lângă câmpul de la Mason County Golf Course din afara oraşului New Heaven, West Virginia, văzu deodată o uriaşă siluetă gri. Avea formă umană, spunea ea, dar era mult mai mare. Avea cel puţin 2,10 metri înălţime şi era foarte masiv. Ceea ce îi atrăsese atenţia nu fuseseră dimensiunile făpturii, ci ochii acesteia. Avea, spunea ea, ochi roşii, mari, rotunzi, de o strălucire violentă, a căror privire se concentrase asupra ei, cu efect hipnotic.

– A fost o minune faptul că nu am ieşit cu maşina de pe şosea şi nu m-am făcut ţăndări, comenta ea ulterior.

Pe măsură ce încetinea, cu privirea aţintită asupra apariţiei, o pereche de aripi i s-au desfăcut acesteia, din spate. Păreau să aibă o deschidere de aproape trei metri. În mod cert, nu era o pasăre, ci o făptură cu formă umană, care se înălţa încet de la pământ, cu manevre asemănătoare celor ale unui elicopter, dar silenţioase. Aripile lui nu se mişcau în zbor. Se îndrepta direct spre maşina lui Connie, ochii săi teribili fixându-i chipul, apoi pluti încet, la foarte mică înălţime, exact deasupra ei, în timp ce ea împingea pedala acceleraţiei la podea, într-un cumplit acces de panică.

Se pare că mai mult de o mie de persoane au zărit acea bizară creatură, în iarna acelui an.

Conjunctivita lui Connie a persistat mai mult de două săptămâni, iar apariţia ei a fost probabil cauzată de acei ochi roşii, strălucitori. La momentul primei mele vizite în Point Pleasant, în 1966, nu am asociat creatura cu aripi fenomenului farfuriilor zburătoare. Evenimentele ulterioare au

demonstrat nu numai că o astfel de legătură exista, ci şi faptul că această legătură avea să constituie o cheie fundamentală în desluşirea întregului mister.

V

MAX'S KANSAS CITY este un local faimos, care atrage pentru întâlniri grupurile de locuitori bine informaţi ai New York-ului. În vara anului 1967, un personaj excentric frecventa acel restaurant, cunoscut pentru clientela-i ieşită din comun. Era înalt şi disproporţionat, îmbrăcat într-un costum negru, care îi venea prost şi arăta demodat. Avea o bărbie ascuţită şi ochi exoftalmici, ca ai persoanelor care suferă din pricina glandei tiroide. Şedea în separeul său şi gesticula către chelneriţă, cu degetele sale lungi şi subţiri.

– Ceva de mâncare, spuse el în şoaptă. Ospătăriţa îi aduse meniul. El se uită pe listă, de parcă nu ar fi înţeles nimic din cele scrise în ea, de parcă ar fi fost incapabil să citească. „Mâncare", spuse el aproape agresiv.

– Ce spuneţi de o friptură? îl întrebă ea.

– E bine.

Îi aduse o friptură, cu garnitura obişnuită. El îşi aţinti privirea asupra acesteia, pentru un lung moment, apoi îşi luă cuţitul şi furculiţa, privind încurcat spre ceilalţi oaspeţi ai restaurantului. Era evident faptul că nu ştia să folosească tacâmurile! Ospătăriţa îl privea cum le mânuia neajutorat. În cele din urmă, îi arătă cum să taie friptura şi cum să o separe cu furculiţa. El continuă să ciopârţească, în grabă, carnea. Cu siguranţă, era înfometat.

– De unde eşti? îl întrebă ea cu blândeţe.

– Nu de aici.

– De unde, atunci?

– Din altă lume.

„Mda...un altul care se consideră un soi de artist neînţeles", gândi ea. Celelalte ospătăriţe se adunaseră într-un colţ şi îl priveau cum se lupta cu mâncarea; un om bizar într-o ţară bizară...

VI

O MAŞINĂ MARE şi albă, cu pompa de eşapament defectă, pufni şi hârâi pe strada lăturalnică din New Heaven, West Virginia, pe care locuia Connie Carpenter. Jack Brown bătu la uşa ei.

– Sunt un... un prieten al lui Mary Hyre.

Comportamentul ciudat şi întrebările sale incoerente o supărară pe ea şi îi deranjară pe soţul ei, Keith şi pe fratele său, Larry. A devenit curând evident faptul că nu era interesat în mod special de omul-pasăre, pe care Connie îl văzuse în urmă cu un an. Părea preocupat în mod special de doamna Hyre şi de relaţia pe care aceasta o avea cu mine (eram prieteni în domeniul profesional şi nimic mai mult decât atât).

– Ce părere ai... dacă... cum crezi că ar proceda Mary Hyre... dacă i-ar spune cineva să nu mai scrie despre OZN-uri? întrebă el.

– I-ar spune probabil să se ducă naibii, îi răspunse Connie.

Cele mai multe din întrebările pe care le punea erau stupide, iar altele, de-a dreptul neinteligibile. După o conversaţie neregulată, demară în noapte, în maşina lui zgomotoasă. Connie îi telefonă imediat mătuşii sale, intrigată şi supărată din pricina vizitei pe care tocmai o primise.

– Este un om atât de ciudat, remarcă ea, şi n-ar scoate un cuvânt dacă nu te-ai uita drept în ochii lui întunecaţi şi hipnotici.

– Connie, Keith şi Larry au observat la el nu numai mâinile cu degete lungi, dar şi faptul că era ceva foarte curios în legătură cu urechile lui. N-ar fi putut spune exact despre ce era vorba. Dar era ceva...

VII

– AI AUZIT VREODATĂ de cineva – mai ales de vreun ofiţer de aviaţie – care să fi încercat să *bea* jeleu? întrebă doamna Ralph Butler din Owatonna, Minnesota. Ei bine, asta a făcut el. Se purta de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva niciodată. Luase castronul şi încercase să bea din el. A trebuit să îi arăt cum să îl mănânce cu lingura.

Doamna Butler vorbea despre bărbatul care se afla în urmărirea unui şir de apariţii OZN în Owatonna şi care o vizitase în luna mai a anului 1967. Se recomandase drept Richard French, maior în trupele de aviaţie ale Statelor Unite, deşi era îmbrăcat în haine civile şi conducea un Mustang de culoare albă. Costumul său gri, cu croială dreaptă şi toate celelalte haine pe care le purta păreau să fie nou-nouţe. Chiar şi tălpile pantofilor săi erau netede, lipsite de zgârieturi, neuzate. Era înalt de 1,75 metri, cu o constituţie prelungă şi cu trăsături expresive. Avea păr foarte lung, de culoare închisă – prea lung pentru un ofiţer de aviaţie, se gândise doamna Butler. Spre deosebire de Jack Brown, maiorul French purta o conversaţie fluentă şi păruse perfect normal până în momentul în care începuse să se plângă de faptul că avea probleme cu stomacul. Când doamna Butler i-a oferit jeleul, ea a început să bănuiască, pentru prima dată, că era ceva nefiresc în ceea ce-l privea.

Richard French era un impostor. Unul din numeroşii impostori care cutreierau Statele Unite prin 1967. Timp de mai mulţi ani, astfel de personaje au indus paranoia în

rândurile entuziaştilor în ceea ce priveşte farfuriile zburătoare, convingându-i că forţele aviatice le investigau, reducând martorii la tăcere şi promovând tot felul de activităţi dezagreabile – inclusiv crima. La începuturile activităţii mele de strâns rapoarte, eram, desigur, suspicios în ceea ce-i privea pe cei care furnizau astfel de rapoarte. Totul părea o mascaradă de mari proporţii. Dar, treptat, a devenit evident faptul că aceleaşi detalii precise apăreau în cazuri cât se poate de disparate, şi că nici unul din aceste detalii nu fusese publicat niciodată, nicăieri ... nici măcar în micile reviste ale adoratorilor fenomenului OZN.

Era cineva sau ceva acolo, bine, admisesem asta. Câţiva, printre care şi Richard French, ajunseseră chiar să nu mai disimuleze aproape deloc, reuşind totuşi să nu atragă atenţia asupra lor. Dar, aproape în toate celelalte cazuri, exista întotdeauna o mică eroare, o oarecare scăpare în privinţa costumaţiei sau a comportamentului, peste care martorii erau, de obicei, dispuşi să treacă cu vederea, dar care, pentru mine, constituia un reper important. Apăreau, de obicei, într-un model vechi de automobil, dar care arăta la fel de strălucitor şi de bine întreţinut ca unul proaspăt ieşit din fabrică. Uneori aveau scăpări în privinţa îmbrăcămintei, purtând haine care fie fuseseră depăşite de modă, fie, lucru încă şi mai intrigant, aparţineau unei mode care urma să fie lansată abia peste câţiva ani. Cei care se prezentau drept ofiţeri ai armatei nu deţineau, în mod evident, cunoştinţe legate de procedurile militare şi nici de jargonul militar de bază. Dacă li se ivea ocazia de a scoate din buzunar un portofel sau o agendă, acestea erau fără excepţie nou-nouţe... ştiut fiind faptul că majoritatea bărbaţilor purtau portofele şifonate şi agende care, foarte curând după achiziţionare, căpătau un aspect ultrafolosit. Şi, în sfârşit, asemenea vrăjitoarelor

din poveştile de demult, colecţionau adesea suvenire de la martori ... îndepărtându-se încântaţi cu o revistă veche în mână, un stilou sau un alt astfel de obiect, lipsit de valoare.

VIII

CEEA CE MĂ INTRIGA cel mai mult era faptul că aceste personaje, bărbaţi şi femei, corespundeau descrierilor care le fuseseră efectuate de către cei pe care-i contactasem, care pretindeau că fuseseră martorii aterizării unor OZN-uri şi care zăriseră sau purtaseră conversaţii cu piloţii acestora; piloţi cu trăsături expresive sau cu aspect oriental, piele de culoare închisă (nu neagră) şi degete neobişnuit de lungi.

Linda Scarberry se întorcea acasă de la spital, în ziua de 23 decembrie 1967, aducând-o cu ea pe Daniella Lia Scarberry, fiica sa nou-născută. Ea şi soţul ei, Roger, locuiau în apartamentul de la subsolul casei părinţilor ei, doamna şi domnul Parke McDaniel. Era o casă modestă, dar confortabilă şi, asemenea biroului lui Mary Hyre, devenise un punct de atracţie pentru străini încă de când Linda, Roger şi încă un cuplu văzuseră *Pasărea* – incredibilul om înaripat din Point Pleasant, în urmă cu un an.

Ceea ce avea loc acum era o perindare continuă de prieteni şi vecini, care se opreau să vadă nou-născutul, unul din cele mai luminoase evenimente din acel decembrie descurajant. Când maşina albă şi zgomotoasă a lui Jack Brown a parcat pe aleea reşedinţei McDaniel, acesta a fost la fel de binevenit ca şi mulţimea de reporteri, vânători de monştri şi cercetători în domeniul OZN, care l-a precedat. Se recomandase drept un prieten al lui Mary Hyre, al lui Gray Barker şi John Keel şi a intrat în casă aducând cu el un aparat de înregistrări audio de mari dimensiuni, pe care l-a aşezat pe

masa din bucătărie. A devenit curând evident faptul că nu era familiarizat cu aparatul şi că nu ştia deloc să-l folosească.

Familia McDaniel era obişnuită cu reporterii, cu aparatele de înregistrat şi cu a răspunde la nesfârşit aceloraşi întrebări epuizante. Întrebările lui Jack Brown nu erau numai epuizante. Erau vagi, deplasate şi sugerau lipsa inteligenţei. Era clar că nu ştia absolut nimic despre subiectul complex, constituit de fenomenul farfuriilor zburătoare, şi că era complet neinteresat de legendara „Pasăre". Principalul subiect care părea să îi stârnească interesul eram eu – starea mea actuală şi natura relaţiei pe care o aveam cu Mary Hyre.

În mod deloc surprinzător, i-a întrebat pe membrii familiei McDaniel cum credeau că ar fi reacţionat Mary Hyre în eventualitatea în care cineva i-ar fi interzis să mai publice materiale legate de apariţia farfuriilor zburătoare.

De-a lungul întregii seri, casa a fost vizitată de prieteni şi vecini veniţi să vadă copilul nou-născut. Deşi copilul se afla în centrul atenţiei, Brown l-a ignorat complet, fără a se deranja măcar să creeze, din respect pentru gazde, impresia unui minim interes de complezenţă. Când i-a fost prezentat Tom C., vecinul de alături, pentru a-i strânge mâna, Brown şi-a întins degetul mare şi pe următoarele două. Spuse că era din Cambridge, Ohio, un orăşel aproape de Columbus, Ohio. Ceva mai târziu, şi-a făcut apariţia un reporter de la *Dispatch*, o revistă editată în Columbus, Ohio, şi, pe parcursul conversaţiei din politeţe pe care au purtat-o, a devenit clar faptul că nu auzise niciodată de *Dispatch*, una din cele mai cunoscute publicaţii din statul Ohio, şi că nici nu ştia unde se află, de fapt, Cambridge.

Întreaga lui atitudine le crea tuturor o senzaţie de disconfort. Incapacitatea lui de a purta o conversaţie inteligentă, precum şi privirea lui hipnotică, fixă îi deranjau pe toţi. În

pofida atmosferei din ce în ce mai reci, a mai zăbovit timp de cinci ore, plecând abia în jurul orei 11 noaptea. La începutul serii, spusese că nu mă cunoscuse niciodată personal. Ceva mai târziu spusese că eram buni prieteni. Părea surprins de faptul că nu mă grăbisem să ajung înapoi în Point Pleasant după tragedia surpării podului. Se aşteptase pesemne să mă găsească acolo.

Printre altele, spusese că ştia de la Gray Barker că, exact înainte de a se prăbuşi, deasupra podului Silver Bridge fuseseră zărite OZN-uri. Când, mai târziu, am vorbit cu Barker despre acest incident, acesta a negat categoric că l-ar fi cunoscut pe Brown sau pe oricine altcineva cu o descriere asemănătoare. Gray îmi telefonase în noaptea tragediei şi îmi spusese că ascultase un interviu radiofonic, în cursul căruia un martor susţinea că văzuse o strălfulgerare luminoasă, exact înainte ca podul să se prăbuşească. Ulterior s-a stabilit faptul că aceasta se explica prin plesnirea cablurilor care legau stâlpii de înaltă tensiune distribuiţi de-a lungul podului.

Jack Brown nu a mai fost văzut niciodată. Nu a mai apărut nici în alte zone în care s-au raportat apariţii de OZN-uri. A urcat pur şi simplu în maşina lui de culoare albă şi s-a pierdut în noapte, alăturându-se astfel galeriei de personaje numite Smith, Jones, Kelley şi French, care păruseră să nu aibă nici un alt scop, exceptându-l pe acela de a activa paranoia latentă a entuziaştilor fenomenului OZN şi de a menţine vie această serie de mituri.

IX

ÎN 1966, în camera 4C922 a clădirii Pentagonului, exista un spaţiu cubic în formă de L, care ocupa o suprafaţă de circa 4,5 metri pătraţi. Acolo lucra, îndărătul unui birou plin de obiecte în dezordine şi jonglând cu telefoanele, un locotenent-

colonel cu părul grizonat şi cu aspect ostil, pe nume Maston M. Jacks. Sarcina lui din acea perioadă era să se ocupe de reporterii care formulau întrebări legate de ufologie. Replica lui de deschidere avea menirea de a-ţi tăia entuziasmul:

– Nu e nimic adevărat, domnule Keel. Totul e doar un conglomerat de zvonuri.

Pe un alt birou din aceeaşi încăpere se afla un dosar gros, de culoare roşie, pe care erau inscripţionate cuvintele *Top Secret,* cu litere mari şi negre. În timp ce discutam, secretara a intrat şi a introdus în dosar un extras dintr-un ziar.

Prima mea conversaţie cu locotenent-colonelul Jacks s-a transformat curând într-o dispută. Repeta întruna binecunoscuta replică anti-OZN, aparţinând forţelor aeriene şi i-am explicat cu blândeţe că văzusem eu însumi câteva astfel de obiecte blestemate. La un moment dat, s-a ridicat şi m-a fixat înfuriat.

– Faci mincinos un ofiţer din trupele de aviaţie ale Statelor Unite?

Ceva mai târziu sună telefonul şi, după tonul pe care îl folosea, era limpede că discuta cu un ofiţer de rang superior. M-am retras discret în colţul cel mai îndepărtat al încăperii şi mi-am lansat privirea în direcţia ferestrei de mici dimensiuni, asemănătoare unei ferestruici de închisoare. A bâiguit ceva despre un film, adăugând apoi, cu o voce foarte scăzută. „Vă sun eu puţin mai târziu. E o persoană în biroul meu pe care trebuie să o opresc."

După ce a pus receptorul în furcă, am reluat discuţia pe care o purtasem în contradictoriu. Se vedea că se confruntase de mai multe ori cu aşa ceva. Juca doar un rol. Din furioasă, atitudinea lui a devenit brusc una politicoasă, apoi de-a dreptul prietenoasă. În final, m-a condus de-a lungul holului şi m-a abandonat în dreptul unei biblioteci.

Jacks îmi spusese, în repetate rânduri, că forţele aeriene nu se aflau în posesia nici unui dosar foto referitor la fenomenul OZN. Cu toate acestea, un an mai târziu, un scriitor pe nume Lloyd Mallan publica peste o sută de fotografii din acel dosar inexistent. Jacks mă informase, de asemenea, asupra faptului că Pentagonul nu păstrase nici un raport referitor la fenomenul OZN. Toate se aflau la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson din Ohio. Nu am vizitat Baza Wright-Patterson, dar Mort Young, de la fosta publicaţie *Journal-American*, din New York, a făcut-o. L-am rugat pe Mort să-mi trimită varianta scrisă a experienţei sale, pentru a o include în cartea de faţă:

„La Pentagon mi s-a spus că toate rapoartele referitoare la fenomenul OZN sunt păstrate la Baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson din Dayton, Ohio", povesteşte Mort.

Am mers deci la Dayton. Acolo mi s-a spus că rapoartele referitoare la OZN-uri sunt îndosariate la Pentagon, iar pentru a le vedea, trebuie să ajung la Washington. Am aflat ulterior că rapoartele referitoare la OZN-uri sunt îndosariate nu numai la Pentagon și la sediul Proiectului Cartea Albastră din Dayton, ci sunt trimise mai departe, spre cel puțin două locații, unde probabil sunt, de asemenea, îndosariate. Ești tentat să speri că, în aceste alte locații, dosarele sunt păstrate mai ordonat decât la Cartea Albastră, unde aparițiile individuale sunt incomplete. În unele cazuri, dosarelor pe care le-am cerut le lipseau pagini sau porțiuni întregi, în alte cazuri, lipsea chiar dosarul în întregime: forțele de aviație nu aveau nici o informație în legătură cu apariția în cauză. Unele dosare se aflau într-o stare complet neprofesională: pagini peste pagini îngrămădite în dosare maro. Informațiile care se aflau acolo ar fi trebuit măcar sortate cronologic, înainte ca să se poată așeza cineva în fața lor să le răsfoiască și să înțeleagă ceva din ele. Aș putea încerca să explic

modul de construcţie a unui OZN, mai degrabă decât să înţeleg ceva dintr-un raport ufologic al forţelor aeriene.

Unele dintre supoziţiile susţinătorilor OZN-urilor erau îndreptăţite. Forţele de aviaţie depuneau eforturi serioase pentru a menţine confuzia care plutea deasupra problemelor. I-au minţit, e drept, pe reporteri, în unele cazuri chiar în mod grosolan. Unele din fotografiile trimise lor de cetăţeni binevoitori au dispărut pentru totdeauna între fălcile lacome ale Bazei Wright-Patterson.

Drept rezultat al propriilor investigaţii, nu-i puteam acuza cu sinceritate de faptul că aveau o secţie de ofiţeri de origine orientală, a căror menire era aceea de a suprima martorii. Alţi scriitori, printre care şi Lloyd Mallan, ajunseseră la concluzii similare. În 1967, locotenent-colonelul Jacks s-a pensionat şi a fost înlocuit de locotenent-colonelul George P. Freeman, un personaj mai amabil, dotat cu mai mult tact şi care trata rapoartele noastre cu un serios respect. La 15 februarie 1967, o scrisoare confidenţială a fost expediată de la Pentagon către toate comandamentele:

Sediul principal al USAF (Forţele Aeriene ale Statelor Unite) a fost informat de faptul că persoane care pretind că reprezintă forţele de aviaţie sau alte instituţii ale apărării au contactat martorii aparițiilor de obiecte neidentificate. Într-unul din cazurile raportate, un individ în haine civile, care se recomandase drept membru al NORAD (Comandamentul nord-american de apărare aeriană), a solicitat şi, ca urmare, a primit fotografii aparţinând unei persoane private. Într-un alt caz, o persoană îmbrăcată în uniforma forţelor de aviaţie a contactat poliţia locală şi pe o serie de cetăţeni care văzuseră OZN-uri i-a reunit într-o sală de clasă şi le-a spus că nu văzuseră cu adevărat ceea ce ei credeau că văzuseră şi că ar fi bine să nu mai vorbească nimănui despre aceste lucruri. Toate persoanele, militari sau civili, în

special ofiţerii informatori şi ofiţerii cercetători ufologi, cărora li se raportează astfel de evenimente, au obligaţia de a anunăa imediat birourile BIS locale (Biroul de Investigaţii Speciale).

(Semnat)
Hewitt T. Wheless, Lt. Gen. USAF
Asist. Vicepreşedinte al Consiliului Director

Proiectul Cartea Albastră a fost teoretic sistat în decembrie 1969. Dar „Bărbaţii în Negru" nu s-au retras. Şi-au reluat activitatea, o dată cu lansarea valului de OZN-uri din octombrie 1973. În ianuarie 1974, au apărut chiar şi în Suedia, folosind aceleaşi tactici care-şi demonstraseră deja eficacitatea aici. Nici măcar criza de benzină nu a reuşit să abată acele Cadillac-uri de culoare neagră de pe traseele lor misterioase.

3. FÂLFÂITUL ARIPILOR NEGRE

UN ALT SOI de Bărbat în Negru bântuia cartierul Brooklyn, New York, între anii 1877 şi 1880. Avea aripi şi executa acrobaţii aeriene pe deasupra capetelor mulţimii care făcea plajă în Coney Island. Un oarecare W. H. Smith a raportat pentru prima dată aceste survolări într-o scrisoare trimisă ziarului *New York Sun*, la data de 18 septembrie 1877. Creatura nu era o pasăre, ci „o formă umanoidă înaripată".

Omul zburător a devenit un element local de senzaţie şi, potrivit ziarului *New York Times* din 12 septembrie 1880, „numeroase persoane respectabile" l-au zărit pe când „zbura în direcţia New Jersey". Executa manevre la o înălţime de aproximativ 300 metri, desfăcându-şi şi închizându-şi „aripile de liliac", cu mişcări asemănătoare celor ale unui înotător. Martorii pretindeau că îi văzuseră chipul cu maximă precizie. Avea „o expresie severă şi fermă." Întreaga siluetă era de culoare neagră şi stătea dreaptă, înfiptă parcă în cerul limpede şi albastru. Cum nu era dotat cu lumini de avertizare pe spate, iar aeroplanele celor câţiva inventatori din acea vreme călătoreau arareori la distanţe mari şi doar din vârful spre baza vreunui deal, evenimentul a rămas inexplicabil.

În secolul al cincisprezecelea, Leonardo Da Vinci a studiat zborul păsărilor şi a încercat, însă fără succes, să construiască un ornitopter acţionat uman. Alte câteva mii de inventatori de renume au insistat pe această idee, construind aripi de

plută, acţionate de muşchii unor piloţi optimişti. Multe din aceste maşinării cu aspect bizar s-au dezintegrat cu ocazia primei încercări de testare. Şi numeroşi entuziaşti şi-au găsit moartea zdrobiţi, aruncându-se de pe stânci şi de pe clădiri înalte, cu aripile pe care şi le confecţionaseră. Abia la data de 2 mai 1962, un om a reuşit, într-adevăr, să zboare prin propriile forţe. Domnul John C. Wimpenny a zburat pe o distanţă de 850 metri, la altitudinea de 1,5 metri, într-un mecanism cu aripi rigide şi propulsat de pedale, la Hatfield, Hertfordshire, în Anglia.

Principiul ornitopterului – propulsia prin mişcarea aripilor într-un mod asemănător aceluia în care o fac păsările – este cunoscut de secole, dar nimeni nu l-a putut face să funcţioneze. Nici o fiinţă umană, în orice caz. În timpul valului OZN, au fost văzute pe cer aparate zburând cu aripi în mişcare. Însă entuziaştii OZN-urilor tind să ignore orice raport care descrie obiecte zburătoare altfel decât în formă de disc sau de ţigară.

În 1905, „o gigantică pasăre albă" zbura pe cerul Californiei. Pe 2 august la 1:30 dimineaţa, un martor pe nume J. A. Jackson, „un binecunoscut locuitor al localităţii Silshee", mergea spre atelierul său, când a văzut o lumină strălucitoare pe cer. Părea ataşată unei „nave spaţiale" cu aripi, de circa cinci metri. „Maşinăria misterioasă părea să fie propulsată doar de aripi, iar acestea dădeau senzaţia că se mişcă precum cele ale unei păsări uriaşe", scria publicaţia *News*, din Brawley, California, la 4 august 1905. Mai multe persoane din zonă au raportat că au zărit acelaşi lucru.

Fiinţele înaripate constituie elemente importante în folclorul tuturor culturilor. Încă din timpurile Babilonului şi ale faraonilor, sculptorii erau preocupaţi să aplice aripi leilor şi monştrilor neidentificabili. Deşi îngerii din timpurile

biblice nu sunt zugrăviţi cu aripi, pictorii şi sculptorii insistă să-i descrie cu astfel de ataşamente. (De fapt, îngerii ancestrali arătau asemenea unor oameni obişnuiţi. Au luat chiar cina împreună cu Lot.) Când demonii au acaparat planeta, în Evul Întunecat, au fost de asemenea descrişi drept creaturi monstruoase, cu aripi de liliac.

Se spune că anumite zone inaccesibile ale planetei sunt încă populate de harpii[1] şi de fiinţe umane înaripate. La data de 11 iunie 1908, faimosul pelerin rus V. K. Arsenyev călătorea de-a lungul râului Gobilli, când a fost martorul următoarei apariţii[2]:

„...Am văzut, pe cărare, o urmă asemănătoare celei lăsate de talpa unui om. Câinele meu, Alpha, a tresărit, a lătrat agitat, iar apoi, în tufişurile dimprejur, s-a auzit un zgomot ca de crenguţe strivite şi am simţit ceva mişcându-se. Cu siguranţă, nu se îndepărta, ci se oprise şi aştepta. Am rămas aşa câteva minute... apoi m-am aplecat, am luat în mână o piatră şi am aruncat-o în direcţia animalului necunoscut. Atunci s-a întâmplat ceva complet neaşteptat: am auzit fâlfâitul unor aripi. Ceva imens şi întunecat a ieşit din ceturi şi şi-a luat zborul deasupra râului. O clipă mai târziu, a dispărut în norul dens, format deasupra râului de particulele de apă. Câinele meu, cumplit de speriat, mi s-a lipit de picior.

După cină, am povestit incidentul bărbatului - Udehe. Acesta mi-a povestit istoria năucitoare a unui om înzestrat cu capacitatea de a zbura. Vânătorii îi descopereau adesea urmele, urme care apăreau şi dispăreau brusc, în aşa fel încât nu puteau fi

---

[1] În mitologia greacă, monstru fabulos, reprezentat sub forma unei femei înaripate, cu trup şi cu gheare de vultur, personificând furtunile şi moartea (n.t.).

[2] Yuri B. Petrenko, „Premergători ai „Doamnei" Zburătoare din Vietnam?", *Flying Saucer Review*, vol.19, no .2 (Martie – Aprilie 1973): 29 – 30 (n.a.).

explicate decât prin faptul că „omul" mergea cât mergea, după care îşi relua zborul."

În Mexico se vehiculează poveşti despre *ikali*, omuleţi negri, dotaţi cu capacitatea de a zbura, care trăiesc în peşteri şi răpesc oameni. Pasărea gigantică, cunoscută sub numele de Garuda este unul dintre elementele fundamentale ale mitologiei indiene. Zeii Vishnu şi Krishna au călătorit prin ceruri pe spatele unei păsări Garuda uriaşe. Indienii nord americani au legende ample despre Pasărea Tunetului, o pasăre uriaşă despre care se spune că duce pe tărâmul celălalt copiii şi bătrânii. Apariţiile acesteia sunt însoţite, se spune, de sunete pătrunzătoare, de diverse onomatopee, zumzete şi, se pare, reverberaţii asemănătoare celor produse de tunete, emise de la nivel infra-sonic şi ultrasonic. Cunoscută indienilor din statele Dakota sub numele de Piasa, se spune că are ochi roşii, terifianţi şi o coadă lungă.

Avem de-a face, în aceste cazuri, cu trei tipuri de fenomene. Primul este cel al omului înaripat; al doilea este cel al unei păsări uriaşe, de dimensiuni imposibile din punct de vedere biologic; în al treilea rând, avem un demon monstruos, cu ochi roşii, aripi de liliac şi cu o formă apropiată de cea umană. Cele trei tipuri de fenomene par să se întrepătrundă.

Cercetările sunt încă nedefinitivate, dar este absolut evident faptul că omul înaripat din 1880 nu s-a lăsat îngrădit de limitele Coney Island-ului. Activitatea sa de acolo a fost doar un demers publicitar, favorizând apariţia articolelor din respectabilul ziar *New York Times*, acestea oferindu-i măsura respectabilităţii, astfel încât toţi cei care l-ar fi întâlnit în altă parte ar fi avut un chenar de referinţe.

Potrivit publicaţiei *Courier-Journal* din Louisville, Kentucky, în numărul său din 29 iulie 1880, omul înaripat

îşi desfăşura activitatea în acea zonă. Doi bărbaţi, C. A. Youngman şi Bob Flexner, au semnalat apariţia „unui om într-o maşinărie pe care părea să o manevreze cu propriile-i mâini". Pe spate avea aripi sau pene, pe care le mişca relativ disperare, pentru a păstra mişcarea de plutire. Cei doi bărbaţi l-au privit stupefiaţi, cum a fâlfâit din aripi şi a dispărut din raza vederii lor.

Însă urma să se întoarcă.

II

CU UN AN ÎNAINTE ca prima „isterie" provocată de farfuriile zburătoare să izbucnească în statul Washington, în anul 1947, un grup format din şaisprezece oameni, din San Diego, California, a fost martorul unui fenomen ciudat. Cei şaisprezece urcaseră pe acoperiş, pentru a urmări ploaia de meteoriţi din noaptea de 9 octombrie 1946, când pe cer şi-a făcut apariţia un obiect înaripat, de culoare alb-albăstruie. Arăta precum un avion extrem de lung, cu două sclipiri roşietice şi lăsa în urmă-i o dâră luminoasă.

„Acel obiect ciudat nu era, cu siguranţă, un avion", i-a spus unul dintre martori lui Harold T. Wilkins[1]. „Aripile, care se mişcau, erau mult prea mari pentru orice fel de pasăre. E drept, semănau foarte mult cu aripile unui fluture. Întregul obiect iradia o strălucire de culoare roşie."

Obiectul devenise cu atât mai vizibil, cu cât traversa suprafaţa lunii. Unora dintre martori li s-a părut că semăna cu un liliac gigantic.

La rândul lor, astronomii au semnalat şi ei apariţia unor obiecte asemănătoare. În *Popular Astronomy*, în anul 1912,

[1] Harold T. Wilkins, „Atacul Farfuriilor Zburătoare" (New York: *Citadel Press*, 1954), capitolul III (n.a.).

dr. F. B. Harris declara: „În seara zilei de 27 ianuarie 1912, am zărit un obiect de un negru intens, asemănător unui corb aşezat pe suprafaţa lunii. I-am estimat dimensiunile la 402 kilometri lungime şi 80 kilometri lăţime. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că a fost vorba despre un fenomen extrem de interesant."

În 1880, acel an al nebuniei, un astronom italian, pe nume Nicco, studia soarele în observatorul din Sicilia, Palermo, pe 30 noiembrie, la ora 8 dimineaţa, când zări „trupuri înaripate aflate într-o mişcare lentă de plutire, descriind traiectoria a două lungi linii paralele, care parcă traversau suprafaţa discului solar. Arătau ca nişte păsări sau ca nişte macarale uriaşe".

Macarale pe soare? Corbi de 402 kilometri lungime pe lună? Bărbaţi în negru plutind pe cer, deasupra localităţii Coney Island? Ornitoptere deasupra oraşelor Kentucky şi San Diego?

În ziua de 30 decembrie 1946, Ella Young, o scriitoare americană, a zărit unul dintre liliecii noştri întunecaţi, în apropiere de Morrow Bay, California. „Având drept fundal cerul auriu, părea foarte negru", semnala ea. „Se apropia cu capul înainte şi avea aspectul unui liliac, datorită curbei descrise de aripile sale. Nu pot spune cu siguranţă dacă extremitatea aripilor se mişca sau nu; însă bizara maşinărie păru să stea pe loc timp de câteva minute, iar forma ei deveni atunci evidentă. Deodată, fie coborî sub raza orizontului, fie plafonul de nori se ridică – probabil că au fost efectuate ambele mişcări – fiindcă maşinăria dispăru în spatele norilor şi nu mai reapăru. Imediat după aceea, o pată mare de culoare se împrăştie pe suprafaţa mării."

Între lunile mai şi august 1947, s-a făcut simţit primul val modern de OZN-uri din Statele Unite. Lumini ciudate,

aparate strălucitoare de formă circulară şi ţigări zburătoare de culoare roşiatică au dezlănţuit imaginaţia americanilor. Tiffany Thayer, romancierul excentric şi fondatorul Societăţii Fortean, numită astfel în memoria lui Charles Fort, a ridiculizat afirmaţiile forţelor aeriene în publicaţia Societăţii, *Doubt*[1]. În mod evident, guvernul era hotărât să muşamalizeze evenimentele, în această situaţie nouă. Misticii şi excentricii şi-au făcut rapid apariţia, explicând evenimentele drept acte ale unei civilizaţii extraterestre. Presa le-a tratat ca pe subiecte de senzaţie vreme de două săptămâni, după care şi-a concentrat din nou atenţia asupra implicaţiilor războiului rece. Nimeni, nici măcar membrii lacomi de senzaţii ai Societăţii Fortean nu au acordat nici o atenţie păsărilor gigantice şi maşinăriilor cu aripi mobile, care reapăruseră pe cerul nostru în anul 1948.

La începutul lunii ianuarie 1948, doamna Bernard Zaikowski semnala apariţia unui om cu aripi argintii, care „descria rotocoale şi vârtejuri" prin aer, efectuând manevre la o înălţime de circa 60 de metri, deasupra hambarului ei din Chehalis, Washington. Forţele aeriene i-au ironizat raportul. Patru luni mai târziu, doi funcţionari ai unei spălătorii din Longview, Washington, aproximativ 64 kilometri sud de Chehalis, pretindeau că zăriseră un trio de „oameni-păsări" descriind rotocoale deasupra oraşului, la o altitudine de 75 de metri.

„Când i-am zărit pentru prima oară, mi s-a părut că arătau ca nişte pescăruşi, dar, pe măsură ce s-au apropiat, mi-am putut da seama clar că nu erau pescăruşi, ci oameni", le mărturisea reporterilor doamna Viola Johnson. „Am văzut foarte clar atunci că erau oameni. Purtau costume de zbor

[1] Îndoială, dubiu (n.t.).

de culoare închisă. Nu le-am putut zări mâinile, dar le-am văzut picioarele atârnând şi capetele pe care şi le roteau de parcă se aflau în căutarea a ceva. N-aş putea spune dacă aveau ochelari sau altceva de genul acesta, dar pe cap păreau să poarte un soi de căşti. Nu le-am putut zări chipurile."

Asta se întâmpla la data de 9 aprilie 1948. În aceeaşi zi, un cuplu din Caledonia, Illinois, semnala apariţia „unei păsări monstruoase... mai mare decât un avion". Cercetătorii Jerome Clark şi Loren Coleman[1] au răscolit ziarele din Illinois şi au descoperit faptul că, în anul 1948, în acest stat s-a înregistrat o adevărată epidemie de păsări bizare.

În luna ianuarie a acelui an, James Trares, în vârstă de doisprezece ani, îi striga incitat mamei sale: „E o pasăre afară, mai mare decât un B-29!". Locuiau în Glendale, Illinois. În luna aprilie, s-a semnalat apariţia unei păsări uriaşe în Alton, Caledonia, Overland, Richmond Heights şi Freeport, toate localizate în statul Illinois. Walter Siegmund, un colonel de armată pensionat, a zărit-o în ziua de 4 aprilie.

„Am crezut, iniţial, că am tulburări de vedere, spunea el, dar, în mod sigur, fusese o pasăre, şi nu un aeroplan sau un avion cu reacţie... După mişcările obiectului şi după dimensiunile sale, mi-am dat seama că nu putea fi decât o pasăre, una de dimensiuni extraordinare."

Trei persoane din Overland, Illinois, au zărit creatura pe 10 aprilie. La început au crezut că era vorba despre un avion, după care *pasărea* a început să-şi mişte aripile.

La sfârşitul lunii aprilie, Garuda se rotea deasupra oraşului St. Louis. Dr. Kristine Dolezal a zărit-o pe data de douăzeci şi şase. În ziua care a urmat, un grup de instructori de la

[1] Jerome Clark şi Loren Coleman, „Winged Weirdies", *Fate*, martie 1972 (n.a.).

Şcoala de Aeronautică din Mississippi au observat „o pasăre îngrozitor de mare", la înălţimea de 360 de metri. Un agent de vânzări, pe nume Harry Bradford, se plângea: „am zărit-o de trei ori în ultimele patru zile şi e deja prea mult de îndurat pentru un om de cincizeci de ani, ca mine".

„Obişnuiam să cred că aceia care semnalaseră apariţia acelui lucru erau nişte exaltaţi; asta, până să mă uit pe cer, noaptea trecută", declara Charles Dunn, inspector pentru producţia de oţel a Statelor Unite, la data de 30 aprilie. „Bătea din aripi, se mişca destul de rapid, la o altitudine de circa 900 de metri şi părea să fie iluminată de o strălucire fantastică. Părea să aibă dimensiunile unui avion Piper Cub, însă nu se auzea nici un zgomot de motor şi nu era un avion. Cu greu mi-am putut crede ochilor."

Deşi *pasărea* de dimensiunile unui avion a mai fost văzută, sporadic, pe parcursul deceniului care a urmat, farfuriile zburătoare au captat atenţia tuturor. Forţele aeriene şi investigatorii amatori au decis să-i vâneze pe mult mai interesanţii marţieni şi venusieni.

Dar omul „cu aripi de liliac", îmbrăcat în costum negru, mulat pe corp şi înconjurat de o strălucire misterioasă, a surprins în ziua de 18 iunie 1953 trei oameni din Houston, Texas.

„L-am văzut clar şi în totalitate, şi am văzut că din umeri îi porneau aripi", spunea doamna Hilda Walker. Era înalt de aproape 1,95 metri şi era aşezat pe coroana unui arbore pecan. Halo-ul său de lumină s-a stins încet, iar el a dispărut. Imediat după aceea, continuase doamna Walker, am auzit un zgomot puternic, care părea să vină de pe acoperişul casei de peste drum. Era ca raza albă de lumină a unui obiect în formă de torpilă.

„Poate m-am scrântit, dar l-am văzut, indiferent ce-o fi fost", declara Howard Phillips, un alt martor.

Următorul an bun pentru zburătorii noştri fantomatici a fost 1961. Locuitorii din zona Tamiami Trail, Florida, au început să vadă ceea ce o femeie descrisese ca „un vultur mare... cu o deschidere a aripilor de circa 16,5 metri. Nu e cam neobişnuit?" În luna mai a anului 1961, un pilot din New York a fost distras de „o nemernică de pasăre, mai mare decât un vultur. Pentru moment, mi-am pus la îndoială sănătatea mintală, pentru că arăta mai degrabă ca un pterodactil descins din trecutul preistoric". Obiectul i-a atins avionul în zbor, pe când acesta plana deasupra văii râului Hudson.

Departe, în valea râului Ohio, o altă pereche a fost surprinsă de o experienţă şi mai palpitantă. O doamnă cunoscută în societatea civilă din Point Pleasant, West Virginia, conducea pe Autostrada 2, de-a lungul râului Ohio, avându-l alături pe vârstnicul său tată. Pe când traversau zona situată la marginea parcului cunoscut sub numele de Chief Cornstalk Hunting Grounds, silueta înaltă a unui bărbat apăru brusc pe drum, chiar în faţa lor.

„Am redus viteza, mi-a spus ea câţiva ani mai târziu, şi pe măsură ce ne-am apropiat, am realizat că era mult mai mare decât un om obişnuit. O siluetă înaltă, gri. Stătea în mijlocul drumului. Apoi, o pereche de aripi s-a desfăşurat din spatele său şi a acoperit, parcă, întreaga lăţime a soselei. Arăta aproape ca un mic avion. Apoi şi-a luat zborul drept în sus... şi a dispărut în câteva secunde. Eram amândoi terifiaţi. Am apăsat acceleraţia şi am plecat în viteză de acolo.

Am vorbit despre asta până ce am epuizat subiectul şi, în final, am decis să nu povestim nimănui despre ceea ce văzusem. Oricum, cine ne-ar fi crezut?"

Dr. Jacques Vallee, statistician şi expert în computere, de naţionalitate franceză, căruia îi fusese acordat dreptul

de acces la dosarele OZN ale forţelor aeriene, a descoperit un raport bizar al unui colonel din forţele aeriene, care, într-o noapte, conducând singur pe un drum din Illinois (nu era menţionată nici o dată), a simţit că zbura ceva deasupra automobilului său. Era, spunea el, o pasăre uriaşă, de mărimea unui mic avion. A dat din aripi şi a dispărut în zbor.

Există nenumărate poveşti despre *pasărea* fantomatică. Un om de afaceri din Arlington, Virginia, mi-a scris recent, relatându-mi o experienţă pe care a trăit-o alături de încă trei prieteni, în iarna dintre anii 1968 şi 1969. Se aflau la o fermă din apropiere de Haymarket, când au auzit un zgomot ciudat din apropierea unui mic lac. Intrigaţi, s-au deplasat în direcţia respectivă, pentru investigaţii, echipaţi cu lanterne şi cu doi câini. Deodată, dulăii au început să latre, au tresărit şi au fugit. Acolo, stând lângă un copac, se afla o umbră întunecată, cu înălţimea între 2,5 şi 3,5 metri. Cei patru au luat-o la goană speriaţi, către maşină, au aprins farurile şi au ţâşnit în direcţia opusă umbrei. „Tot ceea ce am văzut, declara el, a fost acest lucru uriaş, cu ochi rotunzi, de culoare roşie-portocalie şi braţe asemănătoare unor aripi. N-am putut pleca de acolo atât de repede pe cât am fi vrut."

Avem în colecţie chiar şi o femeie goală, înaripată. Cazul a fost investigat de Don Worley, un experimentat cercetător al fenomenelor paranormale, care a intervievat martorul în cauză. „Este un observator obiectiv, scria Worley, şi jură că acest eveniment a depăşit cu mult graniţele imaginaţiei sale."

Earl Morrison, martorul, era soldat clasa întâi în trupele de marină din Vietnam, în vara anului 1969. El şi doi tovarăşi stăteau pe creasta unui buncăr în apropiere de Da Nang, într-o seară caldă de vară.

Dintr-o dată – n-aş putea spune de ce – ne-am uitat toţi trei spre cer şi am văzut această creatură venind spre noi, i-a relatat el domnului Worley. *Strălucea în mod neobişnuit şi nu ne-am putut da seama, de la început, ce anume era. A început să vină spre noi, foarte încet. Dintr-o dată am văzut că avea aripi asemănătoare celor ale unui liliac, doar că erau gigantice, în comparaţie cu dimensiunile obişnuite ale unui liliac. După ce s-a apropiat suficient pentru a vedea despre ce era vorba, am realizat că arăta ca o femeie. O femeie goală. Era neagră. Pielea ei era neagră, corpul său era negru, aripile erau negre, totul era negru. Dar strălucea. Radia în noapte. I-am zărit braţele, sub aripi, iar acestea arătau ca nişte braţe normale, avea mâini, degete şi tot restul, numai că, în plus, erau unite cu aripile printr-o pieliţă. Iar când bătea din aripi, la început, nu se auzea nici un zgomot. Părea că braţele ei erau complet lipsite de oase, pentru că erau flexibile, întocmai ca ale unui liliac.*

A început să vină spre noi, şi, în continuare, nu se auzea nici un zgomot. Era chiar deasupra noastră, iar, când a trecut pe deasupra capetelor noastre, era la o altitudine de 1,8 – 2 metri.

N-am putut face nimic. Nici nu ştiam ce să facem. Doar că am îngheţat. Urmăream ceea ce se întâmpla şi nu ne venea să ne credem ochilor... Aşa că am privit-o trecând în zbor exact pe deasupra noastră, timp în care, în continuare, fâlfâitul aripilor ei nu producea absolut nici un zgomot. La un moment dat, a acoperit luna – atât era de aproape de noi... Pe când o priveam – ajunsese deja la aproximativ trei metri depărtare de noi – am început să-i auzim fâlfâitul aripilor. Şi se auzea, ştii, ca un fâlfâit obişnuit de aripi. Începuse pur şi simplu să se îndepărteze în zbor, iar noi am mai urmărit-o pentru o vreme. Timpul total care s-a scurs, din momentul în care am zărit-o iniţial şi am putut să-i deslusim silueta şi până când a ieşit

din raza vederii noastre şi nu am mai putut-o vedea cu claritate, a fost de circa trei sau patru minute[1].

Între anii 1968-1969, în Vietnam, s-a înregistrat un val important de apariţii OZN, care includea şi o epidemie de elicoptere fantomatice. În numeroase ocazii, trupele militare ale ambelor tabere au tras asupra obiectului, fără efect.

Raportul soldatului clasa întâi Morrison constituie dovada cea mai concludentă referitoare la apariţia unei entităţi zburătoare.

III

O „STEA" strălucitoare apăru deasupra copacilor din Sandling Park, Hythe, din Kent, Anglia, în noaptea de 16 noiembrie 1963, şi acesta a fost începutul unuia dintre cazurile clasice de ufologie. Patru adolescenţi se plimbau pe un drum de ţară de lângă parc, întorcându-se acasă de la dans, când privirile le-au fost atrase de mişcările „stelei". Aceasta se smulsese din cer şi se îndrepta direct spre ei, coborând în cele din urmă în spatele unui pâlc de copaci din apropiere.

John Flaxton, în vârstă de şaptesprezece ani, mărturiseşte că deodată i se făcuse foarte frig şi o senzaţie de copleşitoare frică pusese stăpânire pe grup. Lumina, acum un disc auriu, de formă ovală, se ivi iar din spatele copacilor şi părea să se deplaseze o dată cu ei, la o distanţă de aproape 60 de metri. Când s-au oprit, s-a oprit şi lumina. Apoi a dispărut după copaci. Cei patru tineri încetiniseră, trăgându-şi sufletul.

Brusc, o figură înaltă şi întunecată ieşi din pădure şi se îndreptă împleticindu-se spre ei. Era complet neagră şi nu avea capul bine definit. Mervyn Hutchinson, un tânăr de optsprezece ani, a descris-o ca pe un liliac de mărime umană, cu aripi mari pe spate. Toţi patru au fugit cât de repede au putut.

[1] FSR *Case Histories* (cazuri legendare), Nr. 10, iunie 1972 (n.a.).

Alte lumini ciudate au fost văzute în Sandling Woods, în zilele care au urmat. Anchetatorii au găsit trei urme uriaşe, adânci de 2,5 centimetri, lungi de 0,6 metri şi late de 22 centimetri. Trei săptămâni mai târziu, un grup de oameni, incluzând doi reporteri de ziar, au vizitat locul şi au remarcat că întreaga pădure era străbătută de o ciudată lumină intermitentă. Temându-se să se apropie mai mult, au privit-o de departe preţ de o oră[1].

Aceste Garude mari şi aceste fiinţe înaripate sunt asociate îndeaproape cu fenomenele luminoase. Ele tind să apară în zonele în care au fost semnalate apariţii OZN şi, asemenea OZN-urilor, tind să rămână cu zilele sau chiar cu săptămânile în zona respectivă.

Marea pasăre luminoasă din 1948, din regiunea Illinois-St. Louis, frecventa o comunitate din valea Mississippi, care ulterior avea să fie martora activităţii continue a OZN-urilor şi a monştrilor păroşi.

În numeroase împrejurări, martorii au văzut clar obiectele, în procesul materializării sau al dematerializării. Mai întâi se observă o strălucire, de obicei roşiatică, marcând ieşirea obiectului de pe banda invizibilă a spectrului în infraroşu şi trecerea apoi în banda îngustă a luminii vizibile. Sau, dacă obiectul trece prin banda vizibilă spre frecvenţe mai înalte, este de culoare verde-albăstruie, înainte de a deveni albastru (greu de observat noaptea), iar apoi intră în intervalul ultraviolet. Fiorii care i-au trecut pe John Flaxton şi pe ceilalţi din grupul său erau probabil cauzaţi de microundele de frecvenţă superioară faţă de infraroşu (care produce căldură), în acelaşi fel în care atmosfera foarte rece care însoţeşte fantomele constituie un efect de radiaţie.

[1] Charles Bowen, ed., *Umanoizii* (Londra: Neville Spearman, 1969) (n.a.).

Oricum, în cazul acestor păsări sau lilieci mă nedumereşte absenţa oricărui miros, fie bolnăvicios de dulce, precum cel de violete sau trandafiri, fie greţos, ca sulfura de hidrogen. Aceasta ar putea indica o diferenţă subtilă în structura elementară a acestor fiinţe; o diferenţă în componentele energetice sau în structura moleculară.

Lumea continuă să vadă ciudăţenii zburătoare. Un grup de oameni povestea despre o pasăre incredibil de mare, care trecuse la mai puţin de 30 de metri de ei, într-o pădure din Kristianstad, Suedia, la data de 21 mai 1973. Un martor avea un aparat de fotografiat şi a încercat să facă o fotografie, dar filmul i-a rămas blocat. Defecţiunile aparatelor sunt, în mod evident, frecvente, în cercul fotografilor de OZN-uri aspiranţi şi chiar printre cei care încearcă să pozeze şarpele din Loch Ness. Ca şi cum o forţă exterioară defectează aparatele de fotografiat, atunci când monştrii şi OZN-urile sunt prin preajmă.

4. CĂLĂTORIŢI CU TRENUL

„VEŞTILE BUNE sosesc între Bad Axe şi Bethesda", scria, la data de 9 aprilie 1966, un colaborator anonim al rubricii „Vocea oraşului" din *The New Yorker*. „Farfurii zburătoare!... Citim declaraţiile oficiale cu o reală încântare, minunându-ne de nepotrivirile lor uluitoare. Praf în ochi, v-o spunem!... Conform teoriei noastre, farfuriile zburătoare nu sunt de pe acest pământ. Fiinţele care le controlează încearcă să ia contact cu omul în modul cel mai delicat cu putinţă..."

Dr. Isaac Asimov, decanul scriitorilor genului ştiinţific, comenta: „Mi se spune că atâţia oameni au văzut obiecte care semănau a navete spaţiale, încât e imposibil să nu fie ceva adevăr la mijloc... Probabil că este, dar gândiţi-vă la toate personajele din istoria omenirii care au văzut fantome, spirite şi îngeri. Nu ceea ce vezi este suspect, ci felul în care interpretezi ceea ce vezi."

În timpul unei conferinţe ştiinţifice organizate în Baltimore, în anul 1966, dr. Edward C. Walsh, secretar executiv în Consiliul Naţional al Spaţiului şi Aeronauticii, preciza: „Atât de mulţi piloţi ai liniilor aeriene relatează că i-au văzut, încât eu am început să călătoresc doar cu trenul."

Oriunde te-ai fi aflat, în anul 1966, era imposibil să nu fi auzit de venirea farfuriilor zburătoare. Agenţiile de ştiri au banalizat subiectul. Chioşcurile de ziare erau suprasaturate de revistele cu fotografii de OZN-uri în exclusivitate şi de

broşurile pe hârtie reciclată, ce readuceau pe tapet declaraţiile din anii de confuzie anteriori. Peste tot, în vârfuri de deal, în mlaştini şi cimitire, în jurul barajelor şi al gropilor cu pietriş, se adunau mulţimi mari de oameni cu ochii aţintiţi în sus. Vânătoarea de farfurii devenise sport naţional, având drept slogan entuziastul strigăt: „Uite încă una!"

În acel an, am stat alături de mulţime pe dealuri şi pe plaje, privind lumini ciudate care apăreau în noapte. Dar o nelinişte punea stăpânire pe mine; o suspiciune neagră că observaţia glumeaţă a doctorului Asimov ar fi putut să fie mai adevărată decât îşi închipuise chiar el însuşi.

Anul Garudei era aproape. O forţă întunecată se apropia de un mic orăşel de care nici măcar nu auzisem vreodată: Point Pleasant, West Virginia. În câteva luni, aveam să sosesc acolo precum un exorcist îmbrăcat în negru, târând după mine o valiză jerpelită şi agitând crucea de aur a ştiinţei. Viaţa mea avea să se întrepătrundă cu vieţile oamenilor din valea Ohio.

În martie 1966, o casnică robustă, pe care o voi numi doamna Kelly, pentru că a cerut să nu-i fie dezvăluit numele, îşi aştepta copiii în maşină, lângă şcoala din Point Pleasant, când a văzut pe cer, aproape, o apariţie de necrezut. Semăna cu un disc din metal lucios şi staţiona în aer, chiar deasupra terenului de joacă al şcolii. Avea la margine o uşă şi un om stătea afară. Nu stătea *în* uşă, ci în afara obiectului, în plin aer! Purta un costum argintiu, mulat şi avea părul foarte lung, de culoare argintie. Privea concentrat spre curtea şcolii. Ea s-a uitat mult timp spre el, până când copiii au ajuns la maşină. Când a privit din nou în sus, bărbatul şi obiectul dispăruseră. S-a hotărât să nu spună nimănui despre această viziune ciudată, atribuindu-i o semnificaţie religioasă.

În acea vară, doamna Mary Hyre şofa pe partea dinspre Ohio a râului, când i-a atras atenţia o licărire de pe cer.

„La început am crezut că era un avion, îşi amintea ea. Apoi am privit-o mai bine. Era perfect rotundă. Nu mi-am putut da seama ce anume era, dar nici nu mi-am pus această problemă la momentul respectiv."

Un alt obiect circular a ales, în vara respectivă, să staţioneze în aer deasupra restaurantului Tiny's, chiar lângă Point Pleasant, unde a fost văzut de un număr de clienţi, printre care şi soţia unui ofiţer de poliţie din zonă. Tiny's se află la colţul străzii pe care locuieşte familia McDaniel. Aceştia urmau să devină, ulterior, ţinta mai multor manifestări ciudate.

Nici o persoană nu s-a deranjat să anunţe o apariţie de OZN autorităţilor sau presei din Point Pleasant, deşi, de-a lungul verii, au avut loc numeroase astfel de evenimente.

Cu toate acestea, oamenii din îndepărtatul Salt Lake City, Utah, nu au fost atât de mofturoşi. Pe 18 iulie 1966, când o pasăre „cam tot atât de mare cât un avion Piper Cub" a dat târcoale acelei comunităţi de mormoni, unii dintre oameni au fugit să se adăpostească, în timp ce alţii au alergat spre telefoane.

La data de 1 septembrie, puţin după ora 2 dimineaţa, doamna James Ikart din Scott, Mississippi, a pus mâna pe telefon pentru a suna la *Delta Democrat Times* (Greenville). Ea şi vecinii ei priveau spre un obiect de culoare albicioasă, cu formă umană. „A coborât destul de mult, iar apoi s-a înălţat, a spus doamna Ikart. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător."

John Hursh, un meteorolog local, a dat Explicaţia Standard numărul 425. „Se pare că este un balon de cercetare scăpat de sub controlul cuiva", a anunţat el.

Orice ar fi fost, a plutit deasupra localităţii Scott mai toată după-amiaza.

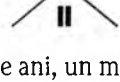

II

ÎN URMĂ CU trei mii de ani, un mic grup de oameni inteligenţi au investigat *şi au rezolvat* misterul obiectelor zburătoare neidentificate. De atunci, mulţi alţii au abordat acelaşi mister din diverse unghiuri şi i-au găsit soluţii peste soluţii. Din nefericire, rezolvările lor ezitante au fost eclipsate de extrapolările intelectuale şi de terminologia consistentă a filozofiei şi teologiei. Puţini entuziaşti moderni ai fenomenului OZN au baza educaţională necesară pentru a înţelege o astfel de literatură. Drept alternativă, ei aleg să abordeze fenomenul la nivel material, pornind de la ideea că prezenţa unor obiecte şi entităţi neobişnuite în atmosferă reprezintă dovada vie a unei civilizaţii extraterestre.

Unul dintre primii mari filozofi, Xenophanes (secolul 6 î.Hr.), semnala faptul că etiopienii îşi imaginau zeii aidoma lor, negri şi cu nasul cârn. Astăzi, mulţi dintre noi nu mai cred în contactele directe cu Dumnezeul nostru, astfel încât am creat o nouă mitologie, bazată pe credinţa în oamenii din spaţiu, cioplită în propria noastră imaginaţie. Când anticii au văzut bipezi uriaşi, acoperiţi de păr, târşâindu-şi picioarele, cu ochii arzând asemenea unor cărbuni aprinşi, au presupus că aveau de-a face cu demoni. Cercetătorii acelor vremuri au ajuns în cele din urmă la concluzia că astfel de demoni nu au existat în realitate, deşi lăsaseră adesea urme de paşi şi cauzaseră prejudicii fizice. Ei au inventat cuvântul *khimaira* (himeră) pentru a-i descrie. Alţii au observat că aceste lumini aeriene sinistre îşi schimbau culoarea pe direcţia sus-jos a spectrului vizual, şi astfel a luat fiinţă cuvântul spectru. De mai multe ori pe an, creaturi înalte, păroase, cu ochii roşii încă sunt observate de-a lungul Statelor Unite şi, de fapt, peste tot în lume. Ca multe alte forme

de himere, ele sunt de obicei însoţite de un miros de ou clocit – hidrogen sulfurat. „Focul şi pucioasa" anticilor. Acelaşi miros înconjoară în mod frecvent legendarele farfurii zburătoare şi pe piloţii lor în costume spaţiale.

Nu este mai şocant să vezi un astronaut descinzând dintr-o farfurie zburătoare, decât să vezi un înger coborând într-un nor luminos (iar îngerii încă sunt semnalaţi de câteva sute de ori pe an). Mărturia referitoare la un umanoid înalt de 2,70 metri, care se plimba, la data de 19 august 1973, pe strada principală din Buffalo Mills, Pennsylvania, nu a fost mai puţin ciudată decât cele semnalând dinozauri, care apar, din când în când, pentru a-i îngrozi pe martori şi pentru a năuci detaşamentele de poliţie. În anul 1969, în Texas au fost raportate apariţii de dinozauri. În 1970, poliţia din Italia a cutreierat un lanţ muntos, după ce mai mulţi martori au pretins că văzuseră un saurian.

Spre regretul fanaticilor autentici, majoritatea martorilor evenimentelor himerice erau singuri în momentul trăirii experienţei lor. În timp ce cercetătorii amatori tind să se concentreze doar asupra descrierilor subiective ale observatorilor, eu am cercetat mai adânc şi am studiat martorii înşişi. Am aflat că mulţi sufereau de anumite simptome medicale, precum amnezie temporară, dureri de cap acute, spasme musculare, sete excesivă şi alte simptome, toate acestea fiind observate, de-a lungul istoriei, în cazul miracolelor religioase (viziunilor mistice), în demonologie, în fenomenele oculte şi întâlnirile cu vrăjitoare. Toate aceste manifestări împărtăşesc, în mod evident, o sursă sau o cauză comună.

În timp ce himerele pot apărea în toate mărimile şi sub toate formele, variind de la uriaşi de şase metri până la cutii de tinichea animate, înalte de doar câţiva centimetri,

cel mai fascinant tip este acela care a apărut în aproape orice ţară de pe pământ. În alte epoci era privit drept reîncarnarea diavolului. Se îmbrăca în negru şi călărea un cal negru. Mai târziu apărea în care întunecate, trase de cai, chiar în dricuri. Astăzi, coboară din farfuriile zburătoare în câmpurile fermelor îndepărtate. Este alcătuit asemenea nouă, are între 1,70-1,80 metri înălţime, o formă foarte apropiată de cea umană, dar are pomeţii înalţi, degete neobişnuit de lungi şi trăsături orientale. Tenul său este măsliniu sau roşiatic. Vorbeşte toate limbile, uneori mecanic, de parcă ar recita un discurs învăţat pe dinafară, alteori fluent.

Urmăresc de douăzeci şi cinci de ani aceste creaturi şi am călătorit din Tibet, tărâmul abominabilului om al zăpezii, până în West Virginia, cuibul celei mai ciudate „păsări" necunoscute. În decursul tuturor acestor aventuri şi activităţi frenetice am ajuns să resping cu fermitate popularele ipoteze extraterestre.

Incursiunile mele lungi şi extrem de costisitoare în ţinutul aflat la graniţa dintre real şi ireal n-au adus nici un fel de mărturie, care să sprijine ideea conform căreia suntem obiectul delectării unor străini timizi din vreo altă galaxie. Mai degrabă, am ajuns să-mi dau seama că percepem forţe complexe, care au fost întotdeauna o parte a mediului nostru înconjurător. În loc să operăm cu termenul de extratereştri, am adoptat conceptul de ultra-tereştri – fiinţe şi forţe care coexistă alături de noi, dar care se află pe alte sisteme de coordonate temporale; adică operează în afara unităţii noastre spaţio-temporale, dar au posibilitatea de a pătrunde în realitatea noastră. Oricum, această altă lume nu este un spaţiu propriu-zis, în sensul în care Marte sau Andromeda sunt spaţii, ci este o formă de energie.

Fenomenul OZN în sine reprezintă doar un fragment insignifiant dintr-un sistem cu mult mai vast. El poate fi divizat în două părţi principale. Prima şi cea mai importantă parte constă în luminile misterioase care apar ca având o inteligenţă proprie. Ele au fost observate în repetate rânduri de-a lungul istoriei. Uneori proiectează spre pământ raze ca un reflector. Persoanele atinse de aceste raze suferă schimbări de personalitate remarcabile. IQ-ul lor creşte brusc, îşi schimbă slujbele, divorţează, iar în absolut toate cazurile bine documentate, se ridică brusc deasupra nivelului mediocru al vieţii lor anterioare şi devin oameni de stat, oameni de ştiinţă, poeţi, scriitori sau chiar soldaţi remarcabili. În învăţătura creştină, să fii atins de o astfel de rază duce la „iluminarea mistică". Atunci când Saul, un evreu meşteşugar de corturi, a fost atins de una dintre aceste raze, pe drumul lui către Damasc, aceasta l-a orbit preţ de trei zile, iar apoi s-a produs convertirea instantanee a acestuia la creştinism, el devenind din acel moment Sfântul Pavel.

A doua parte a fenomenului constă în acoperirea sau camuflarea primei sale părţi, „luminile şerpuitoare nocturne", după cum au fost etichetate de forţele aeriene. Dacă aceste lumini ar apărea ciclic, an de an, secol de secol, fără a fi însoţite de alte manifestări explicative, ar fi mult mai interesante şi mai înfricoşătoare. Dar manifestările explicative *le-au însoţit* întotdeauna şi aceste fenomene au fost permanent adaptate, conform psihologiei şi credinţelor fiecărei perioade de timp în parte. Farfuriile zburătoare, vizitatorii extratereştri nu sunt reali în sensul în care este real un avion 747. Acestea reprezintă modificări de energie aflate sub controlul unei inteligenţe extra-dimensionale necunoscute. Această inteligenţă controlează evenimentele importante, manipulând anumite fiinţe umane prin inter-

mediul fenomenului de iluminare mistică. Religiile noastre sunt bazate pe îndelunga conştientizare a acestei inteligenţe şi pe lupta noastră de a o reduce la termeni acceptabili din punct de vedere uman.

Vechii etiopieni îşi percepeau zeii drept entităţi negre, cu nasul cârn. Grecii şi romanii îşi populau munţii cu zeiţe şi zei frumoşi, cu părul lung. Asemenea vechilor egipteni, indienii americani se închinau zeilor cu barbă, care cutreierau cerul nopţii în discuri strălucitoare de lumină. Dar viziunile religioase au fost schimbate începând din secolul al nouă-sprezecelea, o dată cu instaurarea Erei industriale. Luminile rămâneseră, dar un nou sistem de referinţă era necesar pentru a le masca activităţile.

Cineva, de undeva, nu vrea ca noi să înţelegem adevărata natură şi scopul real al acestui fenomen. Ani de zile, entuziaştii în materie de OZN-uri au crezut că forţele aeriene ale Statelor Unite erau de vină şi că agenţii guvernamentali interceptau telefoanele adolescenţilor şi ale femeilor în vârstă, falsificându-le corespondenţa şi urmărindu-i în Cadillac-uri negre. Mi-ar plăcea ca răspunsul să fie atât de simplu.

Am fost victimele acestui fenomen nu doar din 1947, ci dintotdeauna! El este fundamentul tuturor credinţelor religioase şi oculte, al filozofiilor şi culturilor noastre. Vechii chinezi marcau traiectoriile luminilor din cer (LDC) şi le numeau „urme de dragon", deoarece luminile misterioase descriau contururile unor dragoni înfricoşători. Mai târziu, acestea au devenit luminile gnomilor şi erau asociate cu omuleţii care îngroziseră generaţii întregi nu numai în Europa, ci şi în America de Nord... pentru că indienii americani spuneau poveşti despre omuleţi cu mult înainte de sosirea europenilor.

În timpul obsesiei cauzate de vrăjitoare acum câteva sute de ani, oamenii chiar credeau că vedeau vrăjitoare zburând prin aer... cu felinare atârnate de vârful măturilor. Legendele despre vampiri din Europa Centrală sunt aproape identice cu ştiinţa modernă despre OZN-uri. Până în secolul al nouăsprezecelea, diavolul exista ca reprezentare fizică.

În 1475, dacă vedeai pe cer o lumină ciudată, *ştiai* că trebuie să fie o vrăjitoare pe mătură, pentru că auziseşi că alţii zăriseră vrăjitoare pe mături, ocolind vârfurile copacilor. Dar în 1975 te-ai fi putut gândi că lumina provine de la o navetă spaţială de pe vreo altă planetă. Această concluzie n-ar fi reprezentat o deducţie deosebit de pertinentă. Ar fi reprezentat rezultatul anilor de propagandă şi chiar de spălare de creier. Dacă ai sub treizeci de ani, ai crescut urmând un regim de cărţi cu benzi desenate, filme şi programe de televiziune care te-au educat să crezi în ipotezele extraterestre. An de an o mână de nebuni ţi-au povestit cum sinistrele forţe aeriene au ascuns publicului adevărul despre farfuriile zburătoare; adevărul fiind că OZN-urile sunt produsul unei inteligenţe superioare, cu o tehnologie avansată, şi că farfuriile zburătoare au venit să ne salveze de noi înşine. Zeii Greciei antice sunt din nou printre noi, sub o nouă înfăţişare, dar urmând aceleaşi căi. Credeţi.

Credinţa este duşmanul.

Oamenii Evului Mediu credeau tot atât de mult în existenţa gnomilor şi a palatelor lor subterane pe cât putem crede noi într-o civilizaţie extraterestră, cu oraşe strălucitoare de sticlă, construite pe suprafaţa unei planete îndepărtate. Peste o sută de ani, fenomenul ar putea juca un joc nou cu noi. Întreaga chestiune interplanetară ar putea fi uitată. Dar luminile acelea – şi procesiunea aceea blestemată a creaturilor ciudate şi a umanoizilor înalţi de 2,7 metri –

vor bântui încă printre noi. Indivizi izolaţi, de pe străzi lăturalnice pustii vor fi în continuare învăluiţi în raze de energie neaşteptate din cer, apoi îşi vor părăsi familiile, îşi vor lăsa slujbele şi se vor acoperi de faimă ori se vor afunda în iadul nebuniei sau al falimentului.

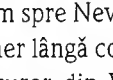

„ÎN TIMP CE conduceam spre New Cumberland, am văzut o lumină staţionând în aer lângă coasta unui deal", declara John Vujnovic, un procuror din Weirton, West Virginia, descriindu-şi experienţa din seara zilei de 7 octombrie 1966. „Lumina începuse să se îndrepte spre maşină şi am observat că fiul meu s-a speriat, aşa că am încetinit maşina, astfel încât să fim la o distanţă considerabilă în spatele obiectului.

Obiectul emitea o lumină circulară, exterioară, strălucitoare, dar nu se auzea nici un zgomot. Am oprit maşina pentru a vedea mai bine obiectul, iar acesta a început să coboare spre autostradă. Cred că era la aproximativ 120 de metri altitudine."

Domnul Vujnovic conducea spre sud, pe drumul naţional 66 dinspre Chester, West Virginia, către Weirton, în partea cea mai nordică a statului. Întâlnirea sa a fost una dintre primele importante din West Virginia în acel octombrie... o lună care avea să furnizeze incidente senzaţionale de-a lungul întregii coaste de est.

„Deodată, părea că naveta ar fi avut geamuri şi după ce a trecut, am putut vedea o lumină care se rotea. Strălucirea exterioară a luminii era intens-intermitentă, în timp ce obiectul staţiona în aer."

În cele din urmă a dispărut, în timp ce domnul Vujnovic şi-a continuat drumul.

În săptămânile care au urmat, luminile, precum şi nişte obiecte întunecate, de mărime copleşitoare, au fost văzute de la un capăt la altul al statului. În Sisterville, un oraş menţionat în cele 1897 de rapoarte „spaţiale", fanii locali ai OZN-urilor au pus la punct un sistem de avertizare informativ, telefonându-şi reciproc prin party-line pentru a anunţa scurt „OZN – la nord-est" etc. Ziarul oraşului nu s-a deranjat să publice nici măcar o singură declaraţie.

În fiecare seară, aproximativ în jurul orei opt, una dintre aceste lumini strălucitoare intermitente avea să treacă maiestuos pe deasupra fluviului Ohio, traversând Point Pleasant, de la nord la sud. Cei care totuşi s-au deranjat să-l observe au presupus că era vorba despre un avion.

Doamna Kelly, cea care, cu şapte luni mai devreme, îl văzuse pe bărbatul cu plete sus pe cer, locuia într-o casă construită pe marginea unei văi adânci. În fiecare noapte, ea şi copiii ei vedeau globuri de lumină orbitoare trecând aproape de pământ, de-a lungul văii. Aparatul ei telefonic se comporta, de asemenea, bizar, sunând când nu era nimeni pe fir şi emiţând uneori „bip-uri" asemănătoare semnalelor Morse.

La începutul lunii noiembrie, un om în vârstă intră în biroul jurnalistei Mary Hyre. „Trebuie neapărat să spun cuiva!", începu el agitat. Povestea pe care a dezvăluit-o i s-a părut absolut incredibilă doamnei Hyre, care nu ştia nimic despre OZN-uri, la momentul respectiv, dar îl cunoştea pe om şi a fost impresionată de sinceritatea lui.

Acesta spunea că, la data de 2 noiembrie 1966, el şi un alt muncitor se întorceau acasă cu maşina, spre Point Pleasant, de la slujbele lor de lângă Marietta, Ohio, pe drumul interstatal 77. În timp ce se apropiau de Parskerburg, West Virginia, un obiect alungit apăru aproape, pe cer şi

coborî exact în faţa lor. Au oprit maşina, după care un om a descins din obiect şi s-a îndreptat spre ei. Arăta ca un om normal şi zâmbea larg. Purta o haină neagră şi îşi ţinea braţele încrucişate, cu mâinile ascunse sub braţe. Martorul coborî geamul şi purtă o scurtă conversaţie cu străinul. Necunoscutul îi întrebă pe cei doi cine sunt şi de unde vin, unde merg şi cât este ceasul. Apoi, se îndreptă agale spre cilindrul întunecat.

Inedita întâlnire le-a stârnit celor două persoane o reacţie puternică. Se sfătuiră dacă trebuia să spună cuiva ceva din ceea ce tocmai li se întâmplase şi se hotărâră că nu. Însă locuitorul din Point Pleasant se surprinse suferind de insomnie. Şi când, în cele din urmă, adormi, avu coşmaruri bizare. Începu să bea, fapt ce nu făcea parte din obişnuinţele lui de până atunci.

Doamna Hyre, încurcată, îi ascultă povestea şi îşi luă câteva notiţe. Cam la o zi după aceea, i-a telefonat fiul bărbatului şi a rugat-o să nu publice povestea. La câteva săptămâni mai târziu, doamna Hyre mi-a redat povestea şi l-am sunat pe omul respectiv, de pe telefonul ei din birou. A confirmat fiecare detaliu în parte, iar apoi mi-a spus: „Uite care-i treaba, nu-mi da numele. Nu vreau să fiu implicat în povestea asta. Cercetătorul ăla mi-a zis…"

– Care cercetător? l-am întrebat.

– La câteva săptămâni după întâmplare, a venit să ne vadă un cercetător din Ohio. Ne-a spus că ar fi mai bine dacă am uita toată afacerea.

– Cum auzise despre asta? Şi cum de v-a găsit?

– Să fiu al naibii dacă ştiu.

– S-a recomandat?

– Sigur… dar nu-mi amintesc numele. Dar, oricum, părea să fie în temă.

N-am putut să aflu mai multe de la el. Aş fi ignorat această istorie în întregime, cu excepţia unui singur fapt, de netrecut cu vederea. O experienţă similară a trăit, în aceeaşi seară, pe acelaşi traseu, un alt rezident din West Virginia. Spre deosebire de ceilalţi locuitori din Point Pleasant, el a mers la poliţie şi le-a povestit totul. S-a organizat o conferinţă de presă, iar cazul lui a fost înregistrat ca una dintre cele mai importante întâmplări cu extratereştri ale anului 1966.

5. PLOAIA CARE L-A ADUS PE DOMNUL COLD

WOODROW DERENBERGER este un individ înalt, zdravăn, cu părul de culoarea spicelor aproape coapte, cu ochi scăpărători, de culoare gri-albăstrui şi având o expresie a feţei deschisă şi cinstită. În 1966 era cu puţin trecut de cincizeci de ani, dar părea cu mult mai tânăr. Viaţa lui de până atunci fusese normală în sensul obişnuit al cuvântului – o succesiune lungă de slujbe modeste, greutăţi, cu mutări constante dintr-o casă închiriată într-alta, fără a avea vreo ambiţie anume. Supravieţuind. Hrănindu-i şi îmbrăcându-i pe cei doi copii şi pe soţia tânără şi atrăgătoare. Lucra acum pe post de comis-voiajor pentru o companie de aparatură electrocasnică şi locuia într-o casă de ţară modestă, cu două etaje, în Mineral Wells, West Virginia. Traversa o perioadă bună a vieţii sale.

În ziua de 2 noiembrie 1966, la ora şapte seara, se îndrepta spre casă cu trailerul său, după o zi lungă şi grea, petrecută pe drum. Vremea era mohorâtă, rece şi ploioasă. În timp ce conducea pe lângă Parkersburg, pe Autostrada 77, o izbitură neaşteptată se auzi în spatele camionului. Aprinse brusc luminile din interiorul maşinii şi se uită înapoi.

Căzuse o maşină de cusut care fusese aşezată deasupra unui aparat audio stereo, dar nu părea să se fi produs vreo stricăciune. O maşină se strecură din spatele lui şi îl depăşi. Un alt vehicul părea să îl urmărească. Îşi ridică piciorul de

pe pedala de acceleraţie. Mărise viteza uşor şi îşi închipui că putea fi o maşină a poliţiei. Vehiculul, ca un punct în întuneric, se deplasă în paralel cu el, îl depăşi, apoi încetini.

Woody Derenberger îl privi uimit. Nu era un automobil, ci era modelat precum „o lampă veche cu cherosen, cu lumini intermitente la ambele capete, îngustându-se în partea de jos ca şi cum ar fi format un gât mic şi apoi crescând într-un glob mare spre partea din mijloc". Era de o nuanţă gri-cărbune. Woody apăsă frânele şi opri la numai 2,5-3 metri de obiectul care se întorsese pe laterală, blocând şoseaua. O uşă se deschise într-o parte a obiectului şi un bărbat păşi afară.

„Nu am auzit o voce, a declarat Woody mai târziu. Trăiam o senzaţie... ca şi cum aş fi ştiut ce gândea acest om. Voia să cobor geamul maşinii."

Necunoscutul avea o înălţime de aproximativ 1,70 metri, iar părul negru şi lung era pieptănat, lins, pe spate. Pielea îi era foarte bronzată. Se îndreptă spre trailer, zâmbind larg şi cu mâinile ascunse sub braţele încrucişate. Purta un pardesiu de culoare închisă. Sub acesta, Woody a zărit un fel de haină făcută dintr-un material verzui strălucitor, care părea aproape metalic.

– Nu-ţi fie teamă.

Omul zâmbitor nu vorbea cu voce tare. Woody simţea cuvintele.

– Nu vrem să-ţi facem nici un rău. Vin dintr-o ţară cu mult mai puternică decât a voastră.

Îl întrebă pe Woody cum îl cheamă. Woody îi spuse.

– Numele meu este Cold. Dorm, respir şi chiar sângerez, la fel ca tine.

Domnul Cold arătă cu capul spre luminile din Parkersburg, care se vedeau în depărtare şi întrebă ce fel de loc era acela. Woody încercă să îi explice că era un centru pentru

afaceri şi locuinţe – un oraş. În lumea lui, explică Cold, asemenea lucruri se numeau „adunări".

În timp ce purtau această conversaţie telepatică, obiectul în formă de lampă se ridicase şi staţiona în aer la aproximativ 12-15 metri deasupra şoselei. Pe drum treceau maşini care îi depăşeau.

Cold îi spuse lui Woody să anunţe întâlnirea autorităţilor, promiţând să se întoarcă mai târziu, la o dată anume, pentru a o confirma. După câteva minute de generalităţi fără o ţintă anume, Cold îi transmise lui Woody că se vor reîntâlni în curând. Obiectul a coborât, uşa s-a deschis, Cold a intrat şi vehiculul s-a ridicat, dispărând silenţios în noapte.

Când a ajuns acasă, Derenberger era răvăşit. Soţia lui îl îndemnă să cheme poliţia din Parkersburg. Părură să-i accepte povestea fără să o pună la îndoială şi îl întrebară dacă avea nevoie de un doctor.

În ziua următoare, a fost interogat pe larg de poliţia locală şi de cea statală. Povestea a apărut în presa locală, la radio şi la televiziune. Oamenii care merseseră pe aceeaşi rută, cu o noapte înainte, au venit să confirme că văzuseră un om vorbind cu şoferul unui trailer oprit pe autostradă. Doamna Frank Huggins şi cei doi copii ai săi pretindeau că opriseră maşina şi priviseră obiectul ridicat la înălţime mică, deasupra şoselei, la câteva minute după ce Woody îl văzuse plecând. Un alt tânăr a declarat că obiectul îl înfricoşase de moarte, atunci când s-a oprit în aer, deasupra maşinii lui şi a trimis spre el o lumină orbitoare, puternică.

Woodrow Derenberger deveni o super-celebritate. Mulţimi de oameni se adunau în fiecare seară la ferma sa, sperând să zărească o navetă spaţială. Telefonul lui suna zi şi noapte. Îşi luă un număr confidenţial, dar, în scurt timp, apelurile reîncepură. Telefoane de manipulare, ameninţându-l în cazul

în care „nu-şi ţinea gura". Telefoane care nu constau în nimic altceva decât în sunete electronice sinistre şi bip-uri ce păreau codificate.

Domnul Cold îşi păstră promisiunea. Se întoarse.

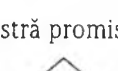

II

PESEMNE CĂ indienii ştiau ceva anume despre West Virginia. Evitau locul. Înainte de sosirea europenilor, cu mărgelele lor de sticlă, cu alcoolul şi praful de puşcă, naţiile indiene se răspândiseră şi împărţiseră continentul nord-american. Antropologii moderni au elaborat hărţi ale ocupaţiei teritoriale indiene în America precolumbiană, în funcţie de limbile vorbite. Triburile Shawnee şi Cherokee ocupau zonele dinspre sud şi sud-vest. Indienii din tribul Monacan s-au stabilit în est, iar triburile Erie şi Conestoga au pretins zonele de la nord de West Virginia. Până şi deşerturile neprimitoare din Vestul îndepărtat fuseseră împărţite şi ocupate. Exista încă pe hartă un singur loc marcat „nelocuit": West Virginia.

De ce? Zona West Virginia este fertilă, dens împădurită, bogată în vânat. De ce o evitau indienii? Era încă de pe atunci înţesată de monştri păroşi şi apariţii înfricoşătoare?

Dincolo de fluviul Ohio, indienii cei harnici – sau pur şi simplu cineva – au construit marile movile de pământ şi ne-au lăsat o moştenire bogată de cultură şi ştiinţă indiană. Absenţa unei tradiţii indiene în West Virginia este tulburătoare pentru cercetători. Creează un gol care intrigă. Există în stat ruine vechi, ciudate, monumente din piatră de formă circulară, care dovedesc că cineva a locuit, cândva, regiunea. Având în vedere faptul că indienii nu au construit asemenea monumente şi, cum nu avem nici un fapt ştiinţific de care să le putem lega, ne rămâne numai misterul.

Căpetenia Cornstalk a tribului Shawnee şi indienii săi au purtat o bătălie acolo, în anii 1760, şi se presupune că atunci, înainte de a fi înfrânt, Cornstalk a aruncat un blestem asupra regiunii. Dar ce se întâmplase *înainte* de acest moment? Locuise cineva acolo?

Conform celor scrise în cartea lui Benjamin Smith, *New Views of the Origins of Tribes and Nations in America*[1], tradiţia indienilor Cherokee indică faptul că, atunci când aceştia au emigrat în Tennessee, au găsit o regiune populată de o rasă ciudată, de oameni albi, care locuiau în case şi care, în aparenţă, erau destul de civilizaţi. Exista o singură problemă în ceea ce-i privea: ochii lor erau foarte mari şi sensibili la lumină. Puteau vedea numai noaptea. Indienii cei fioroşi i-au îndepărtat pe aceşti „oameni cu ochii în formă de lună". Au plecat ei oare în West Virginia pentru a scăpa de persecutori? Există încă zvonuri despre un grup ciudat de oameni albinoşi care trăiau de cealaltă parte a dealurilor din Kentucky şi Tennessee. Mai există însă mituri şi zvonuri despre oameni misterioşi, locuitori ai dealurilor din New Jersey, la 64 kilometri de Manhattan.

III

CU O ZI ÎNAINTE de întâlnirea neaşteptată, din ploaie, a lui Woodrow Derenberger cu domnul Cold, un membru al Gărzii Naţionale lucra afară, la fabrica naţională de armament, spre ieşirea din Point Pleasant, când a zărit o siluetă cocoţată pe creanga unui pom aflat după gardul înalt. La început, i s-a părut că ar fi un om într-un costum maro. Era de statură umană, dar, după ce l-a studiat o vreme, decise

[1] „Noi perspective asupra triburilor şi naţiunilor de pe teritoriul american" (n.t.).

că era un fel de pasăre. Cea mai mare pasăre pe care o văzuse vreodată. S-a dus să-şi cheme nişte prieteni, dar, când s-a întors, *pasărea* dispăruse.

IV

PE 4 NOIEMBRIE, împreună cu un coleg de serviciu, Derenberger călătorea pe Autostrada 7, din afara oraşului Parkersburg, când simţi o senzaţie ca o gâdilătură în zona frunţii. Gânduri din partea domnului Cold au început atunci să îi inunde mintea. Cold îi explica faptul că era de pe planeta Lanulos, care este plasată în „galaxia Ganymede". Lanulos, spunea el, se aseamănă foarte mult cu Pământul, având floră, faună şi anotimpuri. El era căsătorit cu o doamnă pe nume Kimi şi avea doi fii. Oamenii de pe Lanulos trăiau între 125 şi 175 de ani pământeni. În mod firesc, pe Lanulos nu existau războaie, sărăcie, foamete sau nefericire.

Când transmisia a fost încheiată, Cold l-a îndemnat pe Woody să-şi adune puterile, pentru că retragerea din conexiunea telepatică avea să fie dureroasă. Woody avu o durere ascuţită în tâmplă şi se simţi în pragul leşinului.

Două săptămâni mai târziu, deşi Woody nu ştia de asta, doi comis-voiajori vizitară Mineral Waters şi se perindară din casă în casă, cu marfa lor. Nu erau foarte interesaţi de a face vânzare. La una dintre case au oferit biblii. La alta, echipament electronic. La o a treia deveniseră „misionari mormoni din Salem, Oregon" (un val OZN avea loc, la momentul respectiv, în Oregon). Unul dintre bărbaţi era înalt, blond, de constituţie scandinavă. Partenerul lui era scund şi slab, cu trăsături ascuţite şi cu ten măsliniu, întunecat. Au pus întrebări referitoare la Woody şi erau interesaţi în mod special de părerile privind veridicitatea pretinsei întâlniri.

V

– BĂTRÂNUL NOSTRU Bandit a plecat, spuse cu tristeţe copilul în vârstă de şase ani. Credeţi că puteţi să-l aduceţi înapoi, domnule?

Gray Barker se foi stingherit. Tatăl băiatului, Newell Partridge, îl trimise pe acesta la culcare.

– Totul este atât de ciudat, se plânse Partridge. Pur şi simplu nu pricep.

Barker zâmbi cu înţelegere. De când investigase cazul monstrului din Flatwoods, în 1952, ascultase în permanenţă poveşti ciudate. Gray, unul dintre pionierii ufologiei, avusese contribuţii reprezentative în domeniu. Reuşise, de asemenea, să facă din sine un personaj oarecum controversat, într-un domeniu înţesat de controverse şi personaje. Fanaticii incurabili care dominau epopeea farfuriilor zburătoare, în anii săi de început, formau o adunătură fără haz, iar ironia răutăcioasă a lui Gray îi încurca şi îi înfuria deopotrivă. Uneori mă încurca şi pe mine.

Namila asta de om era tare greu de „citit". Dar investigaţiile lui erau întotdeauna complete şi lipsite de orice susceptibilitate.

Acum stătea în casa lui Newell Partridge de lângă Salem, West Virginia, discutând despre un televizor năbădăios şi un câine care dispăruse. În noaptea de 14 noiembrie 1966, Bandit, un câine ciobănesc german, mare şi musculos, se avântase în întuneric şi dispăruse.

„Era aproximativ 10:30 în seara respectivă şi, deodată, imaginea de pe ecranul televizorului a dispărut, spuse Partridge. Un model clar în formă de zig-zag a apărut pe ecran şi, în acelaşi moment, televizorul a început să scoată un zgomot tânguitor, modulându-se până la o treaptă înaltă,

urcând şi spărgându-se, ca şi cum te-ai fi aflat pe o scară muzicală şi ai fi mers cât mai sus posibil, pentru ca apoi să cobori şi să o iei de la capăt... Suna asemenea unui generator distorsionat. Îmi amintea de generatorul pe care îl foloseşti în transmisiunile urgente, de la un aparat radio portabil".

Afară, pe verandă, Bandit începuse să schelălăie. Partridge înşfăcase o lanternă şi ieşise să vadă ce se întâmpla.

„Câinele stătea la capătul verandei, urlând spre şura cu fân din spate", continuă Partridge. „Am îndreptat lanterna în direcţia respectivă şi lumina a scos la iveală două cercuri roşii sau doi ochi care semănau cu reflectoarele de bicicletă. Era totuşi ceva greu de explicat în legătură cu ochii aceia. Pe vremea când eram copil, obişnuiam adesea să merg la vânătoare pe timp de noapte şi ştiu cu siguranţă cum arată pe întuneric ochii de animal – cum ar fi, de exemplu, ochii de raton, câine sau pisică. În primul rând, ochii aceştia erau cu mult mai mari. E o distanţă considerabilă până la şura de fân, cam cât lungimea unui teren de fotbal. Probabil că în jur de 135 de metri; şi totuşi, ochii aceia păreau uriaşi, chiar şi pentru distanţa respectivă".

Imediat ce lumina descoperise „ochii", Bandit începuse să mârâie şi alergase în direcţia lor. Omul fusese străbătut de un „fior de gheaţă" şi un val de frică îl împiedicase să urmeze câinele.

În noaptea aceea, dormi cu puşca încărcată lângă pat.

A doua zi, plecă în căutarea câinelui.

„M-am îndreptat spre şură, căutând urme. Ici şi colo se vedeau urmele labelor lui Bandit. Acestea erau destul de uşor de identificat, pentru că Bandit era un câine voinic, iar terenul era noroios".

Cam pe unde fuseseră zăriţi „ochii", bărbatul găsi o mulţime de urme de câine.

„Urmele acelea erau dispuse sub formă de cerc, ca şi cum câinele ar fi vrut să-şi muşte coada, explică Partridge, deşi nu făcea niciodată aşa ceva. Şi asta era tot. Nu le vedeam ducând nicăieri, deşi o serie de urme proaspete păreau să se îndrepte dinspre verandă spre locul unde alergase în cerc. Nu mai erau urme de vreun alt fel."

Bandit dispăruse pur şi simplu în ceaţă.

„Cred că îmi este cel mai greu să explic senzaţia trăită... nimic altceva de spus, exceptând faptul că era un sentiment sinistru. Nu am mai trăit o astfel de senzaţie, niciodată. Era ca şi cum ai şti că este ceva în neregulă, dar nu poţi preciza cu exactitate ce anume."

Frică subită. Sentimente sinistre. Ceva neobişnuit pândea printre dealurile din West Virginia, în acel noiembrie. Frica avea să devină, curând, contagioasă. Ochii cei roşii şi înfricoşători aveau să se stabilească în Point Pleasant, în timp ce domnul Cold şi echipajul lui de măscărici cosmici aveau să-şi facă propagandă în Mineral Wells, renunţând la lampa zburătoare, în favoarea unui Volkswagen negru.

6. OMUL-MOLIE!

ÎN TIMPUL CELUI de-al doilea război mondial, în Point Pleasant se fabricau explozibili puternici. Au fost raşi de pe faţa pământului 11 kilometri de teren în afara oraşului, din perimetrul celor 10.000 de metri pătraţi care formau McClintic Wildlife Station, un sanctuar al animalelor şi păsărilor ocrotite. Au fost săpaţi kilometri de tuneluri subterane, care să facă legătura între clădirile şi uzinele camuflate. O sută de „igluuri" au fost împrăştiate pe suprafaţa câmpurilor şi pădurilor – cupole uriaşe din beton, cu uşi grele din oţel, în care putea fi depozitat în siguranţă explozibilul fabricat. Pământul şi iarba acopereau cupolele, în aşa fel încât, privită de sus, întreaga zonă avea un aspect pastoral, inofensiv. Existau doar câteva clădiri răzleţe, legate între ele de drumuri noroioase, desfundate, care nu te trimiteau cu gândul, nici pe departe, la activitatea intensă care se desfăşura dedesubt. Nu părea cu nimic mai mult decât ceea ce se presupunea că este, un adăpost pentru animalele şi păsările din valea fluviului Ohio.

După război, cea mai mare parte a explozibilului a fost mutat. Uzinele au fost dezafectate. Intrările şi ieşirile din tuneluri au fost acoperite cu plăci groase din beton. Unele dintre igluuri au fost cedate guvernului din Mason County pe post de beciuri de depozitare. În clipa de faţă, acestea sunt încă goale. Altele au fost vândute companiilor Trojan

U.S. Powder şi LFC Chemical. Altele au fost închiriate de compania American Cyanamid.

Anii au îndepărtat camuflajul, iar acum igluurile se conturează goale în peisaj, un şir după altul de movile albe, printre care aleargă căprioarele şi iepurii. Din vechile clădiri ale uzinei se mai pot vedea acum doar acoperişurile deteriorate. Centrala principală de la intrarea în zonă este încă în picioare, cu boilerele ruginind, fără geamuri, cu apa picurând timid pe podea, în timp ce vântul vuieşte printre schelele înalte de oţel, iar porumbeii zburătăcesc printre grinzi.

Adolescenţii din zonă folosesc drumurile noroioase şi deteriorate pentru întrecerile cu maşini, iar undeva mai în spate, acolo unde se îndeseşte pădurea, îndrăgostiţii opresc maşinile în umbra întunecoasă, vara, în timpul sezonului de împerechere. Deşi zona TNT a fost, de-a lungul anilor, martora mai multor evenimente de natură biologică, nu are totuşi reputaţia unui loc bântuit. Poliţia locală patrula pe acolo în fiecare seară, ocazional, luminând cu lanterna vreo maşină cufundată în întuneric. Toţi cei care au crescut în aceste locuri cunosc fiecare colţişor al zonei. Cluburile de sportivi au construit acolo un poligon de trageri cu arcul şi o zonă pentru picnicuri.

În noaptea de 15 noiembrie 1966, la ora 23:30, două cupluri de tineri din Point Pleasant, domnul şi doamna Roger Scarberry şi domnul şi doamna Steve Mallette, mergeau cu maşina prin aria TNT, în Chevrolet-ul tip 1957 al soţilor Scarberry. Îşi căutau prietenii, dar nimeni nu părea să fi ieşit în oraş în noaptea aceea. Toate şoselele întortocheate erau pustii. Cele câteva case, împrăştiate printre igluuri, erau cufundate în întuneric.

La volan se afla Roger, pe atunci un blond cu statură robustă, în vârstă de optsprezece ani. Străbătură la întâmplare

reţeaua şoselelor din zona igluurilor, întorcându-se apoi la vechea centrală, lângă poarta deschisă. În timp ce treceau pe lângă centrală, Linda Scarberry slobozi un ţipăt. Priviră cu toţii spre întuneric şi văzură două cercuri de un roşu aprins. Aveau diametrul de cinci centimetri, iar distanţa dintre ele era de 15 centimetri. Roger apăsă brusc pedala de frână.

– Ce se întâmplă? strigă de pe locul din spate Mary Mallette, o brunetă tulburător de atrăgătoare.

Luminile se îndepărtară de clădire şi cei patru, înspăimântaţi, văzură că erau ataşate unui animal imens.

– Avea formă umană, dar era mai mare, declară Roger mai târziu. Avea probabil 1,90 sau chiar 2,10 metri înălţime. Şi avea aripi mari, pliate pe spate.

– Însă ochii săi ne atrăseseră atenţia, mărturisi Linda. Avea doi ochi mari, cât nişte faruri de automobil.

– Erau hipnotici, a continuat Roger. Preţ de un minut, nu am putut să facem altceva decât să ne holbăm. Nu eram în stare să-mi iau ochii de pe el.

Era de culoare gri şi avea picioare puternice, ca de om. Se întoarse încet şi merse cu paşi târşâiţi spre uşa centralei, care era întredeschisă şi atârna în balamale.

– Să fugim de aici! strigă Steve. Roger acceleră rapid şi ţâşniră printre porţi, întoarseră spre ieşirea în şosea şi se îndreptară spre Autostrada 62. Brusc îl zăriră – acelaşi sau un altul identic, stând pe coama unui deal mic, de lângă drum. În timp ce treceau pe lângă el, îşi desfăşură aripile ca de liliac şi se înălţă, pe verticală, în aer.

– Dumnezeule! Ne urmăreşte! strigă cuplul de pe locurile din spate. Roger conducea pe două roţi, pe Autostrada 62.

– Goneam cu 160 kilometri la oră, spuse Roger, iar *pasărea* aia stătea exact deasupra noastră. Nici măcar nu dădea din aripi.

– Auzeam că scoate un sunet, a adăugat doamna Mallette. Chiţăia ca un şoarece mare.

– Ne-a urmărit exact până la marginea oraşului, a continuat Roger. În mod ciudat, am observat un câine mort, zăcând pe marginea şoselei. Un câine mare. Dar când am revenit, la câteva minute după aceea, câinele dispăruse.

Cuprinşi de panică, având încă trează în minte imaginea ochilor roşii, au mers direct la Mason County, au intrat în biroul şerifului şi au dezvăluit întreaga poveste adjunctului Millard Halstead.

„Îi ştiu pe copiii ăştia încă de când s-au născut, mi-a mărturisit, mai târziu, Halstead. Nu s-au băgat niciodată în nici o treabă necurată, dar în noaptea aceea erau într-adevăr, înspăimântaţi. I-am luat în serios."

Se aruncă într-o maşină de patrulare şi prinse a urmări maşina lui Roger înapoi, în aria TNT. La marginea oraşului, căutară cadavrul câinelui. Dispăruse. La centrală nu au găsit nici un fel de urmă. Halstead a pornit staţia de radio a poliţiei, dar un semnal foarte puternic izbucni în boxă, acoperind vocea dispecerului de la Point Pleasant.

Era o distorsiune puternică, parcă produsă de un disc sau de o casetă derulată la viteză foarte mare.

Poliţist experimentat, adjunctul Halstead părea luat prin surprindere, dar nu spuse nimic. Opri în grabă staţia radio şi scrută neliniştit întunericul, nepărând deloc dornic de a cerceta, cu adevărat, vechea clădire. Dar era convins.

În dimineaţa următoare, şeriful George Johnson a convocat o conferinţă de presă. Reporterii locali i-au intervievat pe cei patru martori. Doamna Mary Hyre a trimis povestea prin telegraf (AP) şi, în acea seară, *pasărea* a devenit subiectul principal, în timpul cinei, pe întreaga întindere a văii Ohio. Un redactor anonim i-a dat un nume, inspirat de unul dintre

personajele din benzile desenate cu Batman, care era atunci subiectul unui serial TV foarte popular. El a botezat creatura omul-molie".

II

16 NOIEMBRIE 1966. Trei ani mai târziu, după ce John Flaxton şi tovarăşii săi văzuseră monstrul cu aripi, plimbându-se agale prin Kent, Anglia, şiruri lungi de maşini înconjurau, treptat, aria TNT. Oameni înarmaţi până în dinţi descriau cercuri în jurul centralei vechi, căutând în fiecare tufiş. Nu erau prea multe de făcut în Point Pleasant, un oraş cu şase mii de oameni, cu douăzeci şi două de biserici, fără baruri, astfel încât omul-molie era un eveniment aproape binevenit.

În noaptea aceea, o lumină roşie, mare se mişca pe cer chiar deasupra ariei TNT, dar puţini dintre vânătorii de monştri i-au acordat vreo atenţie. Cineva, dintr-o anume maşină, o privea totuşi. O studiau încurcaţi domnul şi doamna Raymond Wamsley, împreună cu doamna Marcela Bennett şi fiica ei, Teena.

„Nu era un avion. Nu ne-am putut da seama ce era", susţinea doamna Bennett.

Ea şi soţii Wamsley erau probabil singurii oameni din mulţime care nu căutau creatura cu ochii roşii. Tocmai mergeau într-o vizită la familia Ralph Thomas, care locuia într-o casă îngrijită, cu verandă, printre igluuri. Domnul Thomas era superintendent al operaţiunilor Trojan-US, din zonă. Soţia sa, Virginia, era o femeie suplă, delicată, binecuvântată – sau blestemată – cu un al şaselea simţ. De-a lungul anilor, prezisese cu exactitate numeroase accidente şi evenimente locale. Se străduia să nu atragă atenţia şi prietenii erau singurii care îi cunoşteau capacităţile remar-

cabile. Foarte religioasă, mergea la biserică aproape în fiecare seară, iar în acea noapte atât ea, cât şi soţul ei, se aflau în oraş. Soţii Wamsley şi doamna Bennett i-au găsit acasă pe trei dintre copiii familiei Thomas, Rickie, Connie şi Vickie. După ce au schimbat câteva vorbe cu cei mici, s-au întors la maşină. Au auzit în depărtare un petrecăreţ trăgând cu arma, de undeva din apropierea centralei.

Deodată, o siluetă se mişcă în spatele maşinii parcate.

„Părea că, până atunci, ar fi stat întins pe jos, ne-a spus doamna Bennett. S-a ridicat uşor de la pământ. Ceva mare şi gri. Mai mare decât un om, cu ochi roşii, scăpărători, groaznici."

Doamna Bennett slobozi un ţipăt scurt, fiind atât de înspăimântată, încât scăpă copilaşul din braţe. Copilul începu să plângă, mai mult jignit decât vătămat, dar mama nu se putu mişca pentru a-l lua din nou în braţe. Rămăsese transfigurată, hipnotizată de cercurile roşii, arzătoare, de deasupra creaturii înalte, fără cap. Avea aripi mari, pliate uşor pe spate. Raymond Wamsley înşfăcă femeia paralizată şi copilul şi alergară cu toţii înapoi în casă, trântiră uşa şi o încuiară. Se auzi un zgomot pe verandă şi cei doi ochi priviră înăuntru, prin fereastră. Femeile şi copiii se isterizară, în timp ce Wamsley, înnebunit, telefonă la poliţie. Era nouă seara. Sute de oameni, dintre care mulţi erau înarmaţi până în dinţi, se aflau la o distanţă de mai puţin de 1,6 kilometri, dar urmau să afle despre întâmplare doar în seara următoare, când aveau să citească despre ea în ziarele locale.

Până să ajungă poliţia la casa cu pricina, creatura plecase. Dar pentru doamna Bennett acesta era doar începutul unei lungi şi înspăimântătoare serii de aventuri.

III

WOODROW DERENBERGER trăia, acum, într-o adevărată casă de nebuni. Un grup de entuziaşti OZN de prin partea locului, reprezentând Comitetul Naţional de Investigaţii pentru Fenomenele Aeriene (CNIFA), cu sediul la Washington, care susţineau puternic cercetarea obiectelor zburătoare neidentificate, în cadru congresional, îl vizitau sau îi telefonau zilnic, stârnindu-i mânia prin faptul că-i ordonau să nu spună nimănui despre experienţele sale.

Ferma lui arăta asemenea ariei TNT. În fiecare noapte, şiruri lungi de maşini parcau peste tot, pe proprietatea închiriată de el, iar oamenii stăteau, tăcuţi, în întuneric. Priveau. Aşteptau. Unii aduseseră arme şi străbăteau dealurile din apropiere, pentru a pândi din spatele copacilor. Zvonurile împrăştiate susţineau că OZN-urile plănuiau să se întoarcă şi să aterizeze la fermă. Unii dintre vizitatorii lui Woody erau ferm hotărâţi să împuşte o fiinţă sosită din spaţiu.

În mijlocul haosului, apăru un Volkswagen şi din el coborî un om cu tenul închis la culoare, într-un costum negru, impecabil. El şi Woody se îndreptară spre marginea verandei şi avură o discuţie. După câteva minute, omul se urcă înapoi în Volkswagen-ul său şi plecă. Temerarii vânători continuară să stea în spatele copacilor, în frigul cumplit, cercetând cerul, cu ochi neliniştiţi.

Conform spuselor lui Derenberger, acesta suferea de ceva vreme de o boală de stomac. Pretindea că domnul Cold îi dăduse o fiolă cu medicament, care îi rezolvase problema instantaneu. Cold avea acum un prenume – Indrid.

IV

DE CEALALTĂ PARTE a râului Ohio, în direcţia aproape total opusă ariei TNT, o profesoară de muzică, doamna Roy Grose, a fost trezită de lătratul câinelui ei, la ora patru şi patruzeci şi cinci de minute, în dimineaţa zilei de 17 noiembrie 1966. Era un lucru neobişnuit ca micul său animal de casă să latre noaptea târziu, aşa că s-a trezit pentru a vedea ce se întâmplă. Îşi amintea că ieşise luna şi era foarte strălucitoare. S-a uitat pe geamul de la bucătărie şi a văzut un obiect enorm, staţionând în aer, la nivelul vârfurilor copacilor, pe un câmp aflat de cealaltă parte a Autostrăzii 7. Era circular, de mărimea unei case mici şi puternic iluminat. Părea să fie divizat în secţiuni ale căror lumini, de culoare roşie şi verde, străluceau orbitor.

„Am fost uimită", spuse ea. Înainte de a apuca să-l trezească pe soţul ei, obiectul făcu o mişcare în zig-zag şi dispăru brusc. Timp de câteva săptămâni, ea nu pomeni nimănui despre apariţie, cu excepţia rudelor apropiate.

În aceeaşi după-amiază, un băiat, în vârstă de şaptesprezece ani, conducea de-a lungul Autostrăzii 7, nu departe de casa doamnei Grose, din Cheshire, Ohio, când o pasăre uriaşă se repezi brusc în direcţia maşinii sale şi îl urmări, pe distanţa de aproximativ 1,5 kilometri.

În data de optsprezece, doi pompieri din Point Pleasant, Paul Yoder şi Benjamin Enochs, se aflau în aria TNT, când au întâlnit o pasăre-gigant, cu ochi mari şi roşii. „Era, categoric, o pasăre, au spus ei prompt. Dar era uriaşă. Nu mai văzuserăm niciodată ceva asemănător."

Toată lumea îl vedea acum pe omul-molie, sau *pasărea*, pentru că astfel părea să arate. Apariţiile sale erau semnalate în Mason, Lincoln, Logan, Kanawha şi Nicholas. Oamenii

călătoreau sute de kilometri, pentru a petrece întreaga noapte în friguroasa arie TNT, sperând să zărească creatura. Cei care, în cele din urmă, aveau marele ghinion de a o zări, jurau că nu voiau să o revadă. Producea o senzaţie de teroare de nedescris. Asemenea farfuriilor zburătoare, se delecta cu urmăritul maşinilor... un obicei nu tocmai obişnuit pentru o pasăre, şi părea să manifeste o predilecţie pentru speriatul femeilor aflate la menstruaţie, o altă caracteristică a OZN-urilor/monştrilor păroşi.

Cinci adolescenţi ce conduceau pe lângă Campbells Creek în noaptea de 20 noiembrie au trăit cel mai mare şoc al vieţii lor, în momentul în care luminile farurilor au întâlnit o creatură ca o pasăre, de mărime umană, stând lângă o carieră de piatră. S-a întors şi a fugit în pădure. „Nimeni nu ne crede, pentru că suntem adolescenţi, s-a plâns Brenda Jones din Point Lick. Dar a fost, într-adevăr, înspăimântător."

Un om de afaceri mai în vârstă, din Point Pleasant, l-a găsit pe omul-molie stând pe gazonul din faţa casei sale. Bărbatul ieşise să vadă de ce lătra câinele şi dădu cu ochii de o apariţie gri, înaltă de 1,80-2,10 metri şi cu ochi scăpărători. Rămase transfigurat mai multe minute, pierzând noţiunea timpului. Creatura a zburat pe neaşteptate, iar el s-a întors în casă, împleticindu-se. Era atât de palid şi tremura aşa de tare, încât soţia lui a crezut că tocmai suferea un atac de cord.

V

ÎN TIMP CE oamenii din West Virginia erau invadaţi de Garude, restul ţării era înţesat de obiecte zburătoare fără aripi. Un mare val începu de Halloween şi continuă pe toată perioada lunii noiembrie.

La data de 22 noiembrie, o familie din Wildwood Crest, New Jersey, a avut ocazia să treacă linia care separă realitatea noastră de altceva, pe când se afla aproape de nordul zonei Cape May, o porţiune slab populată.

La ora 7:45 p.m., familia Edward Christiansen, compusă din şapte persoane, se îndrepta spre sud, pe Garden State Parkway, chiar la nord de Mayville, când un obiect strălucitor cu jocuri de lumini roşii, verzi şi albe, a picat din cer şi a dispărut chiar în faţa lor. Până să ajungă în dreptul localităţii Burleigh, din New Jersey, au crezut că se prăbuşise un avion. Au văzut apoi o sferă mare, strălucitoare, chiar deasupra copacilor, la câţiva kilometri în faţă şi mai spre dreapta. Crezând că era focul de la avionul care se prăbuşise, au tras pe dreapta autostrăzii şi au oprit (o manevră ilegală).

Toţi martorii au ieşit din maşină ca să privească. Traficul era lejer, însă câteva maşini au accelerat, trecând pe lângă ei. În timp ce priveau, obiectul a început să se mişte, iar ei şi-au dat seama că nu era un foc, ci un fel de sferă zburătoare. S-a întors brusc şi s-a îndreptat spre martorii oculari, trecând chiar pe deasupra capetelor lor. Era complet silenţioasă. În timp ce se apropia de ei, trei „faruri" puternice au devenit vizibile pe suprafaţa obiectului. Aceste lumini păreau alungite şi se mutară de la partea superioară a vehiculului la partea de dedesubt. Obiectul dispăru spre nord şi martorii au reacţionat puternic din punct de vedere emoţional. Doamna Arline Christiansen şi sora ei, Gwendoline Martino, au început să ţipe, speriindu-i pe cei patru copii. Doi dintre cei mici au început să plângă. S-au întors cu toţii la maşină şi au pornit spre casă, în Wildwood Crest.

Edward Christiansen, în vârstă de patruzeci de ani, un om de afaceri încăpăţânat, refuza să creadă în farfurii zburătoare şi încercase să le asigure pe femei că trebuia să

existe o explicaţie naturală. Cumnata lui, Gwendoline, se hotărî să telefoneze forţelor aeriene locale, cu baza la Palmero. A discutat cu un ofiţer de acolo, iar acesta părea destul de interesat de povestea ei şi i-a pus o serie de întrebări. O oră mai târziu, familia a primit un telefon interurban de la o altă bază aeriană (nici unul dintre ei nu a putut să-şi amintească numele bazei sau al ofiţerilor, când i-am intervievat, la câteva luni mai târziu). Fiecare dintre ei fusese intervievat pe larg de „trei sau patru ofiţeri". Li se spusese că se înregistra convorbirea, iar întrebările urmăreau un tipar care sugera faptul că, la celălalt capăt al firului, ofiţerii completau formulare detaliate. Oricum, toţi erau dezamăgiţi că forţele aeriene nu le oferiseră nici un fel de informaţie sau răspunsuri referitoare la propriile lor întrebări.

Ceva extraordinar pare să se fi întâmplat în noaptea aceea. În loc să înregistreze un raport prin căile obişnuite, se pare că ofiţerul de la baza Palmero a sunat imediat la Wright-Patterson din Ohio. Ofiţeri din Project Blue Book au sunat apoi la familia Christiansen pentru detalii suplimentare. Oricum, este uimitor faptul că la interogatoriu au participat „trei sau patru ofiţeri". Întâmplător, aceşti martori sunt situaţi peste medie din punctul de vedere al venitului şi al inteligenţei, iar credibilitatea lor nu poate fi pusă la îndoială.

Mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce doamna Martino, care petrecea noaptea la familia Christiansen, se pregătea de culcare, auzi deodată un semnal radio puternic... o serie de puncte şi linii. Cumnatul său avea un radio portabil CB (Citizen's Band) de care ea ştia, şi a presupus că acesta îl lăsase pornit, din greşeală. Cumnatul şi soţia sa erau deja în pat şi adormiseră, dar ea nu înţelegea semnalele radio şi nu vroia să se atingă de aparat. A continuat să le audă şi

după ce ea a intrat în dormitorul lor şi i-a trezit. Ei îi mărturisiră că nu auziseră nici un semnal... cât despre radio, acesta era oprit şi pus în cutia lui.

Semnalele se stinseră şi ea merse intrigată la culcare. Doamna Martino, o femeie divorţată, frumoasă şi suplă, nu mai trăise niciodată până atunci vreo experienţă psihică neobişnuită.

VI

LA MOMENTUL întâlnirii cu omul-molie, Roger şi Linda Scarberry locuiau într-o rulotă. În săptămâna care a urmat, nişte sunete ciudate, care răzbăteau până la ei de undeva din jurul rulotei, au început să-i sâcâie pe neaşteptate, în timpul nopţii. Bip-uri şi zgomote puternice, distorsionate, asemenea unei înregistrări fonografice, derulată la turaţie mare. Nu puteau să localizeze sursa zgomotelor nici în rulotă, nici în afara ei. Îngrijoraţi şi înspăimântaţi, s-au mutat din rulotă în apartamentul de la demisol din casa părinţilor Lindei, Parke şi Mabel McDaniel.

VII

LA DATA DE 24 NOIEMBRIE, patru oameni, doi adulţi şi doi copii, treceau pe lângă aria TNT, când au zărit o făptură zburătoare gigantică, cu ochi roşii. Declaraţia lor a sporit haosul, care oricum se intensifica. Acum, oamenii veneau cu miile, noapte de noapte, la vechea fabrică de muniţii, unii dintre ei sosind de la sute de kilometri depărtare. Echipe de televiziune şi jurnalişti din alte state roiau în jurul vechii centrale, cu speranţa că vor zări monstrul. Unii dintre vizitatori îşi împărţeau timpul între aria TNT şi ferma lui Woodrow Derenberger din Mineral Wells.

Totuşi, inteligenţa omului-molie nu avea să fie luată pe nepregătite. El îşi doza aparıţiile cu arta unei adevărate vedete, apărând inopinat în locuri imprevizibile, în faţa martorilor care fuseseră iniţial sceptici.

În ziua de 25 noiembrie, la ora 7:15 dimineaţa, un tânăr vânzător de pantofi, pe nume Thomas Ury, circula cu maşina pe Autostrada 62, chiar la nord de aria TNT, când a observat o siluetă înaltă, asemănătoare unui om, de culoare gri, care stătea pe un câmp de pe marginea şoselei. „Deodată şi-a întins cele două aripi", a declarat Ury, „şi a decolat pe verticală, asemenea unui elicopter."

„A virat deasupra maşinii mele decapotabile şi a început să zboare în rotocoale mari, de lungimea a trei stâlpi de telegraf."

Băiatul a accelerat, în timp ce creatura a coborât chiar deasupra vehiculului. „Continua să zboare chiar deasupra maşinii mele, deşi mergeam cu aproximativ şaptezeci şi cinci la oră."

Domnul Ury s-a îndreptat cu viteză spre Point Pleasant şi s-a dus, cuprins de o panică teribilă, direct către biroul şerifului. „N-am mai văzut niciodată aşa ceva, i-a mărturisit el, mai târziu, doamnei Hyre. Eram atât de speriat, încât nu am putut merge la serviciu în ziua aceea. Creatura aceasta avea o deschidere a aripilor de cel puţin trei metri. Putea fi o pasăre, dar cu siguranţă nu am mai văzut niciodată vreuna de felul acesta. Mi-era frică să nu vină să se aşeze pe mine."

Îl cuprinse o groază inexplicabilă, un simptom care mi-a devenit deja cunoscut. „Nu mai trăisem acest sentiment vreodată. Era un soi ciudat de frică, spuse el. Frica asta te pătrundea şi te lua în stăpânire. Cel mai nimerit mod de a o explica oarecum ar fi să spun că absolut nimic nu părea

în regulă. Ştiu că nu prea are logică, dar este singura modalitate de a exprima în cuvinte ceea ce am simţit."

În aceeaşi săptămână, nişte *păsări* ciudate şi-au făcut apariţia în Ohio şi Pennsylvania, departe cu mult de Point Pleasant, spre nord. George Wolfe Jr., în vârstă de douăzeci şi trei de ani, din Beaver Falls, Pennsylvania, ieşise la vânătoare, când a întâlnit, într-un lan de porumb, „o pasăre de şapte picioare, care semăna, într-o oarecare măsură, cu un struţ".

„O vedeam cum se ascundea printre copaci, a spus el. Nu sărea peste tufişuri, cum ar face o căprioară, ci mergea în zig-zag printre copaci, printr-o mişcare laterală, ciudată.

Eram atât de speriat, încât nu am tras nici măcar un foc de armă. Avea un gât lung şi un corp rotund, cu coadă din pene, care se înălţa cu mult peste nivelul corpului.

Era de culoare gri şi părea de aproximativ 2,10 metri înălţime. Era cam la 1,5 metri depărtare de mine când s-a ridicat şi a început să fugă. Old Ringo, câinele meu, a început să o urmărească, dar, când a ajuns-o, a început să schelălăie. S-a întors în fugă la mine, cu coada între picioare, urlând şi scâncind."

În ziua de 26 noiembrie, în Lowell, Ohio, la aproximativ 10 kilometri nord de Point Pleasant, Marvin Shock şi familia lui au privit, timp de aproximativ două ore, un grup de păsări gigantice. „Zărite printre copaci, păreau cam tot atât de mari cât un om, a declarat Shock. Când ne-am îndreptat spre ele, pentru a le privi mai de aproape – erau în jur de 30 de metri între noi şi ele – şi-au luat zborul şi s-au aşezat pe deal."

Shock, împreună cu cei doi copii ai săi şi cu Ewing Tilton, un vecin, au cercetat creaturile de la distanţă. Aveau între 1,2-1,5 metri înălţime şi o deschidere a aripilor de cel puţin trei metri. Capul le era colorat într-o „nuanţă roşiatică", dar martorii nu au mai văzut celebrii ochi roşii, arzători.

„Pe spate erau maro închis, cu nişte pete deschise, remarcase Ewing Tilton. Pe piept erau gri şi aveau ciocuri de 12-15 centimetri, drepte, nu coroiate precum ciocurile de şoim sau de vultur."

Aceste declaraţii indică faptul că nişte păsări neobişnuite apăruseră în regiune, în perioada tevaturii legate de omul-molie, în ciuda faptului că o cercetare sistematică a literaturii ornitologice nu a reuşit să identifice creaturile văzute de Wolfe, Shock şi Ewing. Un profesor universitar din Ohio insista pe ideea conform căreia ar fi fost vorba despre nişte exemplare rare de cocori ai dunelor, aşa că mi-am luat în geantă o poză a cocorului dunelor, dar nici măcar un martor nu l-a recunoscut sau nu s-a gândit că semăna cu ceea ce văzuse în realitate.

În total, mai mult de o sută de adulţi au văzut această himeră, în intervalul 1966-1967. Cei care au văzut-o de aproape au căzut de acord asupra trăsăturilor de bază. Era gri, aparent fără pene, tot atât de mare sau chiar mai mare decât un om, avea întinderea aripilor de aproximativ trei metri, decola vertical, ca un elicopter şi nu bătea din aripi când zbura. Faţa sa se asemăna unui joc cu piese de puzzle. Nimeni nu a putut să o descrie. Era dominată de cei doi ochi roşii. (În majoritatea descrierilor de îngeri, demoni şi pasageri ai farfuriilor zburătoare, feţele sunt, de asemenea, fie acoperite, fie inexistente.)

„Struţul" din Pennsylvania şi păsările uriaşe din Ohio nu păreau să se potrivească în cadru. Dacă erau, cu adevărat, un soi de păsări, unde au plecat? De ce nu au mai fost văzute?

În noaptea de 26 noiembrie, o casnică din St. Albans, o suburbie din Charleston, West Virginia, l-a găsit pe omul-molie stând pe terenul acoperit de gazon, din faţa casei sale. Doamna Ruth Foster era unul dintre foarte puţinii martori care pretind că ar fi distins faţa creaturii.

„Stătea pe gazon, lângă verandă, declara doamna Foster. Era înaltă, cu ochi mari, roşii, care i se iţeau bulbucaţi pe faţă. Soţul meu este înalt de 1,85 metri, iar această pasăre părea să aibă aceeaşi înălţime, poate un pic mai mică.

Avea o faţă mică şi ciudată. Nu am văzut să fi avut cioc. Tot ce am văzut erau ochii aceia mari, proeminenţi. Am ţipat şi am alergat înapoi în casă. Cumnatul meu a ieşit s-o vadă, însă dispăruse."

În dimineaţa următoare, fantoma înaripată a urmărit-o pe tânăra Connie Carpenter, lângă terenul de golf din Mason, West Virginia (vezi capitolul doi). În acea seară, a reapărut în St. Albans. Sheila Cain, în vârstă de treisprezece ani, se întorcea acasă, împreună cu sora ei, de la un magazin, când au zărit „ceva" enorm, stând lângă un teren pentru depozitat gunoiul.[1]

„Era gri cu alb şi cu ochi mari, roşii, a declarat Sheila, şi trebuie să fi avut 2,10 metri înălţime – era mai înalt decât un om. Am început să ţip şi am fugit acasă. S-a înălţat în aer şi ne-a urmărit o parte din drum."

Din punct de vedere aerodinamic, omul-molie era nepotrivit pentru zbor. O fiinţă mai mare decât un om, cântărind, în consecinţă, mai mult de 90 de kilograme, ar avea nevoie de o deschidere a aripilor mai mare de trei metri, pentru a se ridica de la pământ. Păsările mari decolează alergând pe pământ şi bătând din aripi cu frenezie.

Preferata mea, pasărea goonez din Pacific, aleargă cu disperare, în încercarea de a atinge viteza necesară zborului, după care, de cele mai multe ori, cade.

---

[1] Monştrii, OZN-urile şi apariţiile manifestă o afinitate interesantă faţă de gropile şi terenurile de depozitat gunoi. Chiar şi faimosul miracol din 1858, de la Lourdes, Franţa, s-a petrecut lângă groapa locală de gunoi (n.a.)

Omul-molie, cu decolările lui în manieră de elicopter, constituia un fapt imposibil.

În acel noiembrie, mă aflam, îmbrăcat în costumul meu negru, la Washington D.C., hărţuind forţele aeriene, când am avut o convorbire telefonică cu Gray Barker. În ciuda tevaturii care se iscase atunci în West Virginia, nu auzisem şi nu citisem nimic despre sosirea *păsării.*

Când Gray a adus problema în discuţie, am crezut că glumea. O pasăre cu ochii roşii, care avea deschiderea aripilor de trei metri şi care se delecta fugărind maşinile în plină viteză, părea pur şi simplu ridicol. Dacă ar fi fost vorba despre un monstru cu păr, înalt de trei metri şi cu un miros pestilenţial, poate că aş fi luat problema în serios.

Dar Gray m-a convins că nu era vorba despre o glumă. Am căutat Point Pleasant pe hartă... era la aproximativ 1.300 kilometri de New York... mi-am uns capcanele de capturat monştri mai mari de patru metri, am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre valea Ohio.

7. NOAPTEA URECHII ÎNSÂNGERATE

LA ÎNCEPUTUL lunii decembrie a anului 1966, Gwendoline Martino se întorsese în apartamentul ei din Cherry Hill, New Jersey, şi îşi împacheta lucrurile, pentru a porni într-o excursie prin Europa. Telefonul ei, cu număr confidenţial, începu să sune. Pe fir, se auzi o voce de femeie, cu un accent uşor străin.

– Alo, Gwen?

– Da, Gwen la telefon...

– Gwen Stevens?

– Nu, Gwen Martino.

– Nu sunteţi Gwen Stevens?

– Nu... sunt o altă Gwen...

Aceeaşi femeie a sunat iarăşi, două nopţi la rând. Conversaţia era întotdeauna aceeaşi. Doamna Martino era uşor enervată pentru că femeia o sunase de trei ori consecutiv, dar nu şi-a pus nici un fel de problemă, până în momentul în care ne-am întâlnit, la câteva luni după aceea, şi i-am adresat întrebările mele de rutină, referitoare la telefoanele neobişnuite.

Din cauza accentului femeii, era posibil ca ea să fi întrebat de „Jen Stevens". Doamna Martino nu auzise niciodată de cineva care să se numească fie Jen, fie Gwen Stevens. Dar, la momentul respectiv, o femeie pe nume Jennifer („Jen") Stevens, era foarte activă în domeniul cercetării ufologice

în zona Albany-Schenectady a statului New York. Doamna Stevens avusese de-a face cu o serie de probleme legate de telefonul ei cu număr confidenţial şi trăise o experienţă tragică, ce părea să aibă legătură cu investigaţiile sale asupra OZN-urilor.

În luna februarie a anului 1968, doamna Stevens a declarat cele ce urmează:

Într-o seară, când m-am întors acasă împreună cu soţul meu, Peter, am găsit-o pe Jenny, fiica noastră în vârstă de cincisprezece ani, într-o stare nervoasă extrem de avansată. Spunea că telefonul sunase toată seara. Fata răspundea, dar de la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic altceva decât o respiraţie greoaie. Când a sunat prietenul ei, au fost întrerupţi de mai multe ori de „bip-uri" cu tonalitate înaltă şi convorbirea a fost întreruptă de două ori. În ziua următoare, telefoanele au continuat. Uneori se auzeau sunete mecanice, iar alteori, un sunet înalt, care îţi dă dureri ascuţite prin oasele mastoide. Numărul nostru este în registrul confidenţial, deci ştiam că nimeni nu ar fi putut să-l obţină din cartea de telefon sau prin intermediul vreunei operatoare. De atunci am protejat toate apelurile prin intermediul altui număr, pentru a evita neplăcerile. Am sunat la compania telefonică şi am primit, pentru linia noastră, o verificare completă, FĂRĂ constatări. Funcţionarul care era atunci de serviciu ne-a spus opinia lui personală, potrivit căreia telefonul nostru „ar fi putut fi supravegheat".

La câteva zile după ce au început problemele cu telefonul nostru, soţul meu, care este antreprenor în construcţii, se afla într-un mare depozit din Schenectady, inspectând anumite lucrări, şi a intrat într-un bar, pentru o ceaşcă de cafea. La câteva momente după ce s-a aşezat, un individ înalt, smead,

cu un aspect „saturnian," pe care soţul meu nu îl mai văzuse niciodată, s-a aşezat lângă el şi a iniţiat o conversaţie. A început cu: „lângă un râu din Scoţia, nişte oameni priveau cerul în fiecare noapte". Cum Peter era unul dintre acei „nişte oameni", a fost şocat... dar şi-a păstrat cumpătul şi a întrebat, „Poftim?".

Omul începu să vorbească despre OZN-uri. Peter îl descusu şi îl întrebă cum îl cheamă şi aşa mai departe. Toate întrebările au fost fie parate, fie evitate. Soţul meu începuse să se simtă un pic inconfortabil când, în cele din urmă, s-a scuzat, făcând remarca: „Oamenii care umblă după OZN-uri ar trebui să fie foarte, foarte atenţi."

La cererea mea, Peter Stevens a făcut două schiţe ale omului cu aspect saturnian. Mi-au trimis mie un exemplar, iar pe celălalt l-au păstrat ei. După câteva săptămâni, casa le-a fost spartă şi răscolită complet. Dar nu au luat nimic... *cu excepţia exemplarului lor de schiţă*[1].

Două luni mai târziu, Peter Stevens, un bărbat tânăr, trecut cu puţin de treizeci de ani, a murit subit. Tulburată, Jen a abandonat cercetarea ufologică. Nu am aflat niciodată, pe de-a-ntregul, circumstanţele morţii lui. Ea mi-a spus doar că „avusese de-a face", într-un fel, cu investigaţiile lor în privinţa OZN-urilor.

Am arătat desenul realizat de Peter celor care îi văzuseră pe Oamenii-în-Negru de-a lungul anilor, iar răspunsul pe care l-am primit cel mai frecvent a fost: „Seamănă destul de mult cu unul dintre oamenii noştri."

---

[1] Nimeni nu a încercat, vreodată, să fure exemplarul meu de schiţă. Acesta a fost publicat constant în ediţia specială a publicaţiei *Flying Saucer Review*, în iunie 1969 (n.a.)

Astăzi, „indivizi care respiră greu“ tachinează abonaţii telefonici dintre cele două coaste şi, de obicei, se presupune că sunt deviaţi sexual. Între anii 1967–1968, perioadă în care am primit multe asemenea apeluri, le-am înregistrat pe unele dintre ele pe casetă şi le-am studiat. Sunetul este mai mult mecanic sau electronic, decât uman, şi este probabil generat de introducerea unui curent modulat pe linia telefonică. Acest fenomen nu se reduce la aria oraşelor mari. Oameni din localităţi îndepărtate, cu o populaţie de numai douăzeci şi cinci de persoane, primesc, de asemenea, astfel de telefoane. Respiraţia îngreunată a deviatului sexual, care (se presupune că) se masturbează în timp ce ascultă o voce feminină la celălalt capăt al firului, conţine anumite vocale caracteristice, înregistrabile, care nu se regăsesc în respiraţiile îngreunate pe care le-am înregistrat eu. Ascultată la o viteză de derulare mai mică a benzii, „respiraţia“ înregistrată constituia o serie de pulsuri cu spaţii egale între ele, asemănătoare sunetului fâşâit redat de un fonograf, atunci când acul atinge sfârşitul înregistrării şi nu revine în poziţia iniţială. O respiraţie îngreunată n-ar putea fi atât de uniformă.

II

DOMNUL KEVIN DEE şi subcomitetul său CNIFA l-au îndemnat pe Woodrow Derenberger să se supună unui examen medical şi psihiatric. La începutul lunii decembrie, Woody s-a prezentat de bunăvoie la spitalul St. Joseph din Parkersberg şi, timp de ore întregi, a fost supus unui examen amănunţit de către doctorul Morgan (i-am schimbat numele, în aceste pagini, din motive care vor deveni evidente mai târziu), psihiatru local, şi Peter Volardi, tehnician EEG. În ultima sa declaraţie, doctorul Morgan a afirmat:

Nu exista nici un fel de dovadă a unei anormalităţi. Prin urmare, un raport şi o interpretare au fost obţinute de la Baltimore, iar raportul nu indica nici un fel de disfuncţie, în timp ce electroencefalograma era perfect normală. Nu exista nici o urmă de deteriorări organice ale creierului sau de tulburări specifice unui atac de apoplexie. Eram interesaţi în mod special de manifestările epilepsiei, dar nu existau urme de aşa ceva. Dosarul era unul normal, fără indicaţia vreunei patologii a sistemului nervos central. Disfuncţiile psihice erau total inexistente. Am supus atenţiei Subcomitetului CNIFA, din Pittsburgh, un dosar cu examenele psihiatrice ale domnului Derenberger, în care declaram faptul că nu constatasem dereglări mentale.

Cercetătorii CNIFA au trimis dosarul medical mai departe, la biroul din Washington al organizaţiei, împreună cu declaraţiile amănunţite ale întâlnirilor lui Derenberger şi cu datele sale personale. Mai târziu, organul de presă al CNIFA a rezervat câteva paragrafe cazului Derenberger, denunţându-l ca fiind o farsă, scriind greşit numele lui Woody şi stâlcindu-l pe cel al lui Cold. Woody specificase încă de la început modul de ortografiere a numelui „Cold", iar acesta era corect menţionat pe parcursul întregului document înaintat subcomitetului. Cum ajunsese CNIFA la numele eronat, rămâne un mister.

– Uită-te la nebunul ăla, care coboară cu avionul, comentă Eddie Atkins. El şi încă alţi patru bărbaţi se aflau, în ziua de sâmbătă, 4 decembrie 1966, în perimetrul aeroportului din Gallipolis, Ohio, care se află chiar dincolo de râul din Point Pleasant.

La ora 3 după-amiaza, un obiect cu aripi mari scruta maiestuos zona de deasupra râului Ohio, chiar prin spatele

aeroportului. Ulterior, piloţii au estimat că se afla la aproximativ 90 de metri în aer şi că înainta cu circa 112 kilometri la oră. Pe măsură ce se apropia, şi-au dat seama că nu era vorba despre un avion, ci despre un fel de pasăre uriaşă, cu un gât neobişnuit de lung. Părea să-şi întoarcă privirile dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi cercetat priveliştea. Nu bătea din aripi.

– Dumnezeule! Este ceva preistoric! a strigat unul dintre oameni.

Everett Wedge a înşfăcat camera de luat vederi şi a alergat spre micul său avion. Dar până să se înalţe în aer, creatura gigantică dispăruse undeva în josul râului.

Trei zile mai târziu, adică pe 7 decembrie, am ajuns pentru prima dată în Point Pleasant. Am găsit un orăşel foarte liniştit, curat, bine gospodărit, prosper. Valea Ohio este o zonă industrială aglomerată, iar marginea râului este ticsită de uzine chimice şi de afaceri prospere. Zona este total diferită de oraşele miniere de la est de Appalachia. Casele îngrijite şi moderne ale văii se pot mândri nu numai cu televizoarele color şi cu maşinile de ultimul tip. Oamenii nu sunt nişte mocofani provinciali, ci sunt, cei mai mulţi dintre ei, tehnicieni pricepuţi, angajaţi în numeroasele fabrici din zonă; americani bine educaţi, bine plătiţi, ducând un trai mediu, liniştit. Deşi există un hotel în Point Pleasant, am ales să traversez Silver Bridge şi să-mi rezerv o cameră într-unul dintre numeroasele moteluri moderne de pe malul dinspre Ohio al râului.

Prima mea oprire a fost la tribunalul din Mason County, unde am purtat o discuţie cu adjunctul Halstead, un om serios, cu vorba molcomă, cu un început de chelie şi purtând doar o mică parte din povara blestemului tuturor poliţiştilor din oraşele mici – un început de burtă.

– Un dram de adevăr trebuie să existe, m-a asigurat el. Oamenii care au văzut această pasăre erau cu toţii foarte speriaţi. Au văzut ceva. Eu, unul, nu ştiu ce. Unii spun că ar fi un simplu cocor.

L-am întrebat dacă fuseseră semnalate în zonă farfurii zburătoare.

– Nu, de-astea n-am avut. Numai *pasărea*. Dar ne-ajunge!

Mi-a spus cum să găsesc reşedinţa familiei McDaniel şi am pornit cu maşina, pentru a face lucrul pe care îl urăsc cel mai mult: să bat la uşa cuiva absolut necunoscut, să mă prezint drept scriitorul cel dibaci de la New York şi să invadez intimitatea unor oameni deja obosiţi de publicitate, reporteri şi pretinşi cercetători. A venit să deschidă Mabel McDaniel, o femeie atrăgătoare, deosebită de femeile cu constituţie fragilă, asemănătoare unor vrăbii, pe care le întâlneam atât de des pe dealurile din Appalachia. Era seara devreme, iar în mai puţin de o oră, Mabel a dat o serie de telefoane, iar casa ei mică s-a umplut de oameni. Roger şi Linda, Steve şi Mary Mallette, Connie Carpenter şi logodnicul ei, Keith, precum şi doamna Mary Hyre erau cu toţii prezenţi. Prima mea reacţie în privinţa doamnei Hyre a fost negativă. În fiecare oraş există câte un sâcâitor personaj-pacoste, iar eu am etichetat-o ca fiind un astfel de personaj, lucru care, ulterior, s-a dovedit a fi o greşeală.

Connie avea ochii roşii şi umflaţi, după cum am observat, dar ea era singura care experimentase acel ceva care îi produsese această neplăcută manifestare organică. Părea o fată fragilă din punct de vedere emoţional, dar cu picioarele pe pământ. Roger şi Steve, prieteni de-o viaţă, vorbeau cu mult entuziasm despre marea lor aventură. Aşa cum am observat deja acum multă vreme, tinerii sunt, în general, tentaţi să-şi coloreze povestirile cu imaginaţia lor bogată

şi să pozeze în eroi. Acestea nu erau însă, în nici un caz, false posturi eroice. Ei fuseseră cu adevărat speriaţi şi nu le era ruşine să recunoască acest lucru.

Mai târziu, Mary Hyre mi-a povestit că îi auzise relatând episodul de zeci de ori, numeroşilor reporteri şi investigatori.

„Nici unul dintre ei nu a schimbat sau adăugat vreun cuvânt în povestire", observase ea.

Având în vedere faptul că văzuseră creatura numai pe întuneric şi doar pentru puţin timp, descrierilor le lipseau, în mod justificat, detaliile semnificative. Nici măcar Connie, care văzuse creatura în lumină puternică, nu putea să o descrie mai departe de faptul că era gri, uriaşă şi că zbura. Chipul său, spunea ea, părea „ştiinţifico-fantastic". Ochii roşii, arzători îi făcuseră o impresie copleşitoare, ca şi celorlalţi, de altfel. Iar principala reacţie fusese senzaţia copleşitoare de frică inexplicabilă. Nu se făcuse simţit nici un miros în zonele în care avuseseră loc apariţiile. Nici nu rămăseseră urme de picioare sau alte dovezi palpabile.

După ce am înregistrat povestirile fiecăruia, ne-am hotărât să mergem în zona TNT, pentru a putea arunca şi eu o primă privire. Cam pe la ora nouă seara am ajuns la vechea groapă de muniţii. Poliţia încuiase poarta cea veche, care ducea la centrală, dar nu era foarte dificil să te strecori printre şipcile gardului. Noaptea era întunecată şi cerul acoperit de nori, iar clădirea şubredă apărea în peisaj ca un morman uriaş şi negru. Ne-am strâns în faţa intrării principale. Mulţimile care roiseră pe acolo cu doar câteva săptămâni înainte capitulaseră, aşa că eram singurii... zece oameni. Adusesem lanterna mea performantă, cu şase poziţii. Pentru mine, aceasta era doar o altă clădire dărâmată şi părăsită, dintr-un loc îndepărtat. Eram obişnuit să colind singur, pe întuneric, asemenea locuri, dar acum eram îngrijorat de

angoasa ce părea să pună stăpânire pe micul nostru detaşament. Nervozitatea tuturor era cât se poate de reală. Doar Connie şi Keith s-au oferit să intre cu mine în clădire. Ceilalţi au rămas, cu toţii, afară.

Noi trei am intrat în clădirea dărâmată. Connie glumea şi era într-o dispoziţie bună. Keith era sobru şi tăcut. Interiorul clădirii era năpădit de moloz şi de linişte, cu excepţia sunetului slab al apei care picura. La parter erau nişte boilere mari şi ruginite. Am aruncat o privire înăuntrul lor, cu ajutorul lanternei. Omul-molie nu se ascundea aici. M-am căţărat pe scara de oţel şi am înaintat pe schele. Chiar şi porumbeii păreau să fi părăsit locul.

Convinşi de faptul că întreaga clădirea părea goală, ne-am îndreptat spre ieşire. Eu mergeam cu lanterna înaintea celorlalţi doi. În timp ce treceam prin cadrul uşii care conducea în încăperea mai mică, unde se afla ieşirea principală, Connie aruncă o privire peste umăr şi slobozi un ţipăt îngrozit.

– Ochii aceia! a strigat ea. E acolo!

Fu cuprinsă de o isterie totală şi începu să plângă fără a se mai putea controla. Fata curajoasă şi veselă de acum câteva momente era acum un dezastru în hohote. Keith şi cu mine am dus-o repede afară.

– Am văzut ochii – doi ochi mari şi roşii – lângă zidul din spate, a reuşit ea să îngaime, înecându-se.

În timp ce toţi se strânseseră în jurul ei şi încercau să o liniştească, m-am întors şi m-am repezit înapoi în clădire. Zidul din spate al încăperii cu boilerul era gol. Nu era nimic care ar fi putut să reflecte lumina lanternei. Am controlat din nou clădirea de la tavan până la podea şi nu am găsit nimic.

Când am ieşit, am găsit un ofiţer de poliţie, adjunctul Alva Sullivan, care se alăturase grupului nostru. Ca şi ceilalţi,

evitase să intre în clădire şi să mă ajute în căutarea mea. Cu toţii priveau din spatele unui gard, care avea în faţă un câmp ce conducea spre centrală.

– Mi s-a părut că am văzut ceva în spatele centralei, a explicat Mary Hyre. O siluetă înaltă, care alerga. Tu erai?

– Nu... Nu am ieşit deloc din clădire.

– Ce era cu zgomotul acela, în timp ce erai înăuntru? a întrebat Mabel McDaniel.

– Ce zgomot?

– Metalic şi gol. Un zgomot puternic. Ca şi cum o bucată de metal ar fi căzut de sus, sau ceva de genul ăsta.

Toată lumea auzise zgomotul... cu excepţia mea. Iar eu nu făcusem nimic care să fi putut provoca zgomotul acela.

Keith a condus-o pe Connie, care încă plângea, la maşină.

– Vă rog, haideţi să plecăm de aici, ne-a implorat ea.

– Sângerez! a strigat deodată Mary Mallette, ducându-şi mâna la ureche. I-am luminat urechea cu lanterna. O picătură de sânge a ieşit la iveală.

– Aţi mai auzit şi altceva? am întrebat eu. Toţi au scuturat din cap.

– Nu, dar nu pare să fie totul în regulă aici, nu-i aşa? a afirmat Mary Hyre. Se simte ceva apăsător... greu.

A trebuit să-i dau dreptate. Ceva chiar părea să fie în neregulă. Steve Mallette şi-a liniştit soţia. Acum aveam de-a face cu două femei isterice!

– Chiar aţi văzut pe cineva aici, în spate? I-am întrebat pe adjunctul Sullivan în şoaptă.

– E greu de spus. S-ar putea să fi fost vreun animal. O căprioară sau ceva.

Întregul grup era acum într-o stare realmente vecină cu panica. Puteam să văd că sentimentele lor erau nedisimulate. Nu părea deloc o piesă pusă în scenă de dragul meu.

Nu sunt câtuşi de puţin un erou, dar nici nu le împărtăşeam frica. Urechea sângerândă a doamnei Mallette era o consecinţă a şocului, din cauza faptului că presiunea aerului se modificase brusc. Connie părea să fi perceput în mod halucinant sau metafizic ochii cei înspăimântători. Zgomotul metalic nu putea să fi venit din interiorul clădirii, pentru că l-aş fi auzit şi eu. Trebuie să fi fost legat de schimbarea bruscă a presiunii atmosferice. Am cercetat cerul întunecat. Nu era nici o stea, nici o lumină vizibilă.

Ne-am întors pe rând la maşinile noastre şi ne-am îndreptat din nou spre casa familiei McDaniel. Urechea lui Mary Mallette se oprise din sângerat. Keith o conducea spre casă pe Connie Carpenter, care încă tremura. Şi, cum sunt un idiot cu normă întreagă, m-am întors în aria TNT pentru cercetări suplimentare. Trecuse cu mult de miezul nopţii, în timp ce conduceam, fără o ţintă anume, pe şoselele noroioase dintre igluuri. Omul-molie nu a răsărit dintre tufişuri ca să-mi strige „Hei, stai!", am trăit, în schimb, o experienţă curioasă. În timp ce treceam printr-un anume punct de pe o stradă izolată, am fost brusc cuprins de frică. Am apăsat pe acceleraţie, iar după câţiva metri, frica mi-a dispărut în acelaşi mod spontan în care apăruse. Am continuat să conduc, revenind în cele din urmă în acelaşi loc. Şi din nou am fost invadat de un val de frică de nedescris. M-am îndepărtat cu viteză de acel loc, după care m-am oprit, încurcat. De ce porţiunea aceea de şosea avea efectul de a-mi face părul măciucă? Am întors maşina şi am revenit în acelaşi loc, încercând să observ copaci, stâlpi de gard şi alte repere în întuneric. Încă o dată, când am ajuns în acel loc, părul mi s-a ridicat pe ceafă şi am fost cuprins de o senzaţie, cât se poate de reală, de frică. Când am ieşit prin celălalt capăt al zonei invizibile, am oprit şi am coborât

din maşină. Nu se simţea nici o adiere în aer. Nu se auzea nici un zgomot... nici măcar un ţipăt de pasăre. Mi-am amintit de ora de linişte care acoperă, în mod incredibil, jungla, dimineaţa devreme, când brusc, de obicei în jurul orei două dimineaţa, toate animalele, păsările, chiar şi insectele amuţesc pentru aproximativ două ore. Dacă nu eşti obişnuit cu jungla şi obiceiurile ei, această linişte bruscă te poate trezi dintr-un somn oricât de adânc.

M-am întors încet în „zona groazei", atent la orice foşnet de tufiş, măsurându-mi propria respiraţie şi emoţiile. Am fost perfect calm, până am făcut un pas în plus şi am reintrat în zonă. Aproape că intrasem în panică şi am fugit, dar mi-am impus să privesc în jur şi să acţionez fără grabă. Realizasem, la un moment dat, faptul că mergeam probabil sub o rază de unde ultrasonice şi că nu aveam absolut nici un motiv de frică. După ce am mers aproximativ cinci metri, am păşit în afara zonei şi totul a revenit la normal. Acum trebuia să trec iarăşi prin locul ăla blestemat, ca să mă întorc la maşină! Era un întuneric cumplit, ca de smoală, iar eu nu eram destul de familiarizat la momentul respectiv cu aria TNT, pentru a încerca să ocolesc zona. Deşi ştiam că este inofensivă, gândul de a pătrunde din nou în ea mă îngrozea. De fapt, m-am gândit chiar la posibilitatea de a rămâne acolo, la doar câţiva metri de maşină, până la ivirea zorilor. Dar în cele din urmă mi-am făcut curaj şi am mai trecut încă o dată prin curentul invizibil, speriat de moarte în timp ce traversam şi totuşi mulţumit de descoperirea mea.

La lumina zilei, m-am întors în acelaşi loc. Zona groazei dispăruse. Am căutat linii de înaltă tensiune, turnuri de microunde telefonice şi orice altceva care ar fi putut să genereze energie în zonă. Nu am găsit nimic. Nici explorarea

centralei la lumina zilei nu a scos la iveală nimic din ceea ce Connie ar fi putut să confunde cu nişte ochi roşii.

Urechea sângerândă a doamnei Mallette şi descoperirea mea privind zona ultrasonică a groazei m-au convins că fenomenele de tip OZN erau prezente în aria TNT, deşi poliţiei şi presei nu le fuseseră înaintate nici un fel de declaraţii. Le-am rugat pe doamna Hyre şi pe familia McDaniel să fie atente la orice zvonuri legate de apariţii. În câteva zile am reperat zeci de martori ai apariţiilor de OZN-uri de-a lungul văii Ohio. În dimineaţa în care cutreieram pentru prima dată aria TNT, la ora două dimineaţa, un tânăr care locuia în amonte de râul Ohio s-a trezit pentru a merge la baie şi a văzut un obiect puternic iluminat, care staţiona în aer, chiar deasupra apei. Era de formă circulară şi părea să aibă geamuri acoperite de perdele ca nişte folii de aluminiu şifonate. Două ore mai târziu, domnul şi doamna Charles Hern, din Cheshire, Ohio, au văzut ceva foarte asemănător. Casa lor era în direcţia total opusă ariei TNT, pe partea dinspre Ohio a râului. Domnul Hern îşi plimba câinele, când a observat o lumină roşie, pe malul opus. Iniţial a crezut că trebuie să fie vreun vânător într-o barcă, verificând capcanele pentru mosc. Şi-a dat ulterior seama că era pe mal, nu pe apă şi, în lumina orbitoare, a desluşit siluete care se mişcau. Şi-a chemat soţia afară şi au privit împreună mai multe minute, încercând să-şi dea seama ce anume era. Siluetele păreau foarte mici de statură.

Orbiţi şi neîncrezători, soţii Hern i-au trezit pe vecinii lor, domnul şi doamna Walter Taylor, care li s-au alăturat. Lumini portocalii şi roşii străluceau intermitent, iar una dintre ele părea să fie îndreptată spre apă, în cea mai mare parte a timpului. În cele din urmă, luminile s-au stins şi a apărut o lumină verde, strălucitoare. Apoi obiectul s-a ridicat în aer, pe verticală şi a dispărut pe cer.

„Locuiesc pe malul acestui râu încă de când aveam doisprezece ani, ne-a spus domnul Hern mie şi lui Mary Hyre, şi recunosc luminile oricărei ambarcaţiuni, dar aceasta era, categoric, ceva ce nu mai văzusem niciodată."

„Ciudat lucru, a adăugat doamna Hern. Eram într-atât de uimiţi, încât nici nu am mai discutat după aceea. Am stat în linişte la masa din bucătărie. Am uitat să ne spunem până şi rugăciunile de mulţumire, în acea dimineaţă."

Imediat ce Mary Hyre a început să publice declaraţiile despre OZN-uri în ziarul *Messenger,* zeci de alţi oameni au venit cu poveştile lor. A putut să tipărească doar o mică parte din declaraţiile pe care le primise.

III

ÎN ACEA LUNĂ DECEMBRIE, doctorul Morgan, psihiatrul din Parkersburg, urmărea un meci de fotbal la televizorul de acasă, într-o suburbie a oraşului, când a fost năpădit de o senzaţie ciudată. O voce a început să-i vorbească, anunţându-l că provenea dintr-o navă spaţială, de undeva de deasupra. Era pe cale să fie contactat de OZN-uri!

(Un an mai târziu, Woodrow Derenberger era oaspetele talkshow-ului ţinut la radio de Long John Nebel, în New York, iar eu eram unul dintre cei care stăteau la tabloul de comandă. Long John i-a telefonat doctorului Morgan în direct şi acesta şi-a descris experienţele în cursul unei discuţii bruiate de paraziţi.)

În timp ce doctorul Morgan reda pe calea undelor realitatea fantomei din super-spectru, în Mineral Wells, Woody avea parte de vizitatori cu mult mai interesanţi. Un om care se prezentase drept căpitanul Bruce Parsons, de la poliţia de securitate a N.A.S.A. din Cocoa Beach, Florida, l-a sunat şi l-a invitat la Cape Kennedy, localitatea

gazdă a programului nostru spaţial. Curând după Crăciun, Woody, soţia şi copiii acestora au zburat la Cape Kennedy, pentru a petrece o săptămână în compania căpitanului Parsons. Ziua făceau turul instalaţiei de lansare a rachetelor de mari dimensiuni. Dar, în fiecare seară, Woody era dus într-o încăpere undeva în Cape, unde, timp de ore întregi, era supus unui interogatoriu care încerca să treacă în revistă fiecare detaliu al întrevederilor sale cu Indrid Cold. Unul dintre anchetatori era un bărbat care se recomanda drept şeful N.A.S.A. şi care era numit, scurt, „Charlie"[1].

După spusele lui Woody, la sfârşitul săptămânii, anchetatorii i-au arătat o hartă a cerului şi i-au indicat pe aceasta o pată, spunându-i: „Acela este locul de unde vin." Spuneau că intervievaseră mulţi alţi oameni contactaţi, toţi având de spus poveşti similare cu a lui. Când el i-a întrebat de ce nu făceau publice informaţiile referitoare la OZN-uri, au pretins că, procedând astfel, nu ar fi făcut altceva decât să creeze panică. Femeile ar fi început să se sinucidă, copiii să se arunce pe geam, şi acest soi de panică ar fi putut distruge lumea, spuneau ei.

Derenberger a adus acasă o sumedenie de suveniruri, drept dovadă a călătoriei sale: fotografii şi chiar rămăşiţe din materialul folosit la fabricarea costumelor spaţiale ale astronauţilor noştri. Acestea, spune Woody, sunt din acelaşi gen de material reflectorizant purtat de Indrid Cold pe sub haină, în acea seară ploioasă de noiembrie.

[1] Adevăratul şef N.A.S.A., la momentul respectiv, era dr. Thomas O. Paine (n.a.)

8. PROCESIUNEA CIUDAŢILOR

ÎN TIMP CE omul-molie şi Indrid Cold atrăgeau toată publicitatea şi direcţionau privirile tuturor spre cerul adânc al nopţii, ciudaţii au început să sosească în West Virginia. Ei mărşăluiau în josul dealurilor, de-a lungul drumurilor lăturalnice, noroioase, pe colinele şerpuitoare, ca o armată de spiriduşi în căutarea cizmarului sărac[1]. Era sezon de vânătoare pentru rasa umană şi, de aceea, procesiunea străveche a ciudaţilor şi-a început defilarea din nou. Un doctor şi soţia sa, care se deplasau cu maşina pe un drum de ţară, în plin viscol, au văzut o siluetă imensă, învеşmântată într-o pelerină, luptându-se din greu cu zăpada, aşa că au oprit pentru a-i da o mână de ajutor. Dar silueta dispăruse. Nu erau decât fulgi de nea în vârtej şi întuneric, acolo unde mai devreme stătuse aceasta.

Limuzine negre opreau în faţa caselor de pe deal şi „operatori de recensământ" foarte bronzaţi întrebau despre numărul de copii existent în fiecare gospodărie. Întotdeauna despre copii. În unele cazuri, ocupanţii maşinilor mari şi negre cereau doar un pahar cu apă. Vechiul truc vrăjitoresc, preluat din evul mediu şi adaptat.

O femeie blondă, în vârstă de circa treizeci de ani, foarte aranjată, cu un slab accent din sud, care a vizitat persoane

[1] Referire la unul dintre basmele fraţilor Grimm (n.t.)

din Ohio şi West Virginia, pe care, ulterior, le-am intervievat, se prezenta ca fiind „secretara lui John Keel", ceea ce i-a deschis toate uşile imediat. Formularul pe care-l avea conţinea o structură complicată de întrebări personale, referitoare la starea de sănătate a martorilor, venituri, tipul de maşini pe care le deţineau, situaţia familială generală, precum şi câteva întrebări sofisticate despre experienţele lor în ceea ce priveşte OZN-urile. Nu era genul de întrebări obişnuite pe care le-ar fi pus un pasager al OZN-urilor.

Eu nu am secretară. Nu am aflat despre această femeie decât câteva luni mai târziu, când un prieten din Ohio mi-a trimis o scrisoare în care, întâmplător, menţiona: „Cum i-am spus şi secretarei tale, când a fost pe aici..." Apoi am verificat şi am descoperit că vizitase mai multe persoane, multe dintre ele nemenţionate în scrierile mele. Cum le localizase?

În peisaj au intrat şi alte personaje ciudate. La începutul lunii decembrie, unul dintre ele a încercat să o atragă într-o cursă pe doamna Marcella Bennet, una dintre persoanele care avusese o întâlnire înspăimântătoare cu omul-molie, în zona TNT, pe data de 16 noiembrie. Ea şi fetiţa, Teena, se deplasau cu maşina de-a lungul unui drum periferic din afara oraşului Point Pleasant, când a devenit îngrijorată din cauza unui Ford Galaxy ce o urmărea. Automobilul era condus de un bărbat masiv, un străin, după spusele ei, ce părea a purta o perucă stufoasă, ciudată. Ea a încetinit, sperând că autovehiculul o va depăşi. Acesta însă a încercat să o forţeze să părăsească şoseaua. Ea a accelerat, iar cealaltă maşină gonea în jurul ei, mâncând pământul, după care a dispărut după o curbă. Când a depăşit la rândul ei curba, a văzut, cuprinsă de spaimă, că Ford-ul era parcat perpendicular pe drumul îngust şi noroios, blocându-l. Panicată de-a dreptul,

i-a spus fiicei sale să se ţină bine şi a apăsat pedala de acceleraţie până la fund. Celălalt şofer, văzând că ea nu intenţionează să oprească, s-a retras în grabă şi a lăsat-o să treacă. Nu l-a mai văzut pe acel bărbat de atunci. Incidentele de acest fel erau rare, aproape inexistente, înainte de apariţia omului-molie.

Pentru doamna Mary Hyre, lungul şir de vizite ciudate a fost marcat de începutul lunii ianuarie 1967. Se afla în biroul său de peste drum de tribunalul districtual, când uşa s-a deschis şi un bărbat foarte scund a intrat. Avea o înălţime de aproximativ 1,40 metri, mi-a spus ea într-o convorbire telefonică pe care am purtat-o la puţin timp după eveniment. Cu toate că afară erau în jur de 12°C, el purta doar o cămaşă cu mâneci scurte, albastră şi pantaloni albaştri, confecţionaţi dintr-un material subţire. Ochii închişi la culoare şi adânciţi în orbite erau ascunşi în spatele unei perechi de ochelari cu lentile groase. Era încălţat cu nişte pantofi ciudaţi, cu tălpi foarte groase, ce îl înălţau probabil cu doi-trei centimetri.

Vorbea încet, sacadat şi a întrebat-o pe unde trebuie să meargă pentru a ajunge în Welch, West Virginia, un oraş situat la extremitatea de sud-vest a statului. A crezut la început că bărbatul avea un defect de vorbire, părul său negru era lung şi tăiat „ca şi cum ar fi fost tuns în formă de castron" şi o privea fix, fără să clipească, hipnotic.

„A început să se apropie din ce în ce mai mult. Ochii lui ciudaţi mă fixau aproape hipnotic."

I-a spus o poveste întortocheată, incoerentă, despre camionul său, care s-ar fi defectat în Detroit, Michigan. Făcuse autostopul tot drumul, din Detroit până acolo. În timp ce vorbea, continua să se apropie, iar ea începuse să

se teamă, închipuindu-şi că avea de-a face cu vreun de nebun. S-a îndepărtat de la birou şi a alergat în camera din spate, unde directorul de distribuţie al ziarului lucra la o campanie telefonică. Acesta s-a întors împreună cu ea pentru a discuta cu acel bărbat scund.

„Părea să ştie mai multe despre West Virginia decât noi înşine", a declarat ea mai târziu.

La un moment dat, a sunat telefonul şi, în timp ce ea vorbea, omuleţul a ridicat un stilou cu vârful bombat de pe birou şi l-a examinat cu uimire, „ca şi cum nu mai văzuse niciodată un stilou".

„Poţi să-l păstrezi, dacă vrei", s-a oferit ea. El a răspuns cu un râs zgomotos, straniu, un fel de chicotit. Apoi a alergat afară, în întuneric, şi s-a făcut nevăzut după colţ.

În ziua care a urmat, doamna Hyre a mers la biroul şerifului, pentru a se interesa dacă există vreo persoană cu handicap psihic în zonă. Răspunsul a fost negativ.

II

ÎN DUPĂ-AMIAZA zilei de 9 ianuarie 1967, Edward Christiansen şi familia sa se întorceau acasă, în Wildwood, New Jersey, după o călătorie în Florida. Tocmai se mutaseră într-o casă nouă, aflată la o anumită distanţă de locul unde locuiau atunci când văzuseră OZN-ul, în noiembrie. Nici adresa nouă şi nici numărul de telefon nu figurau în cartea de telefon. Au intrat în casă pe uşa din spate. Uşa din faţă era încă blocată şi încuiată, aşa cum o lăsaseră când plecaseră în Florida.

La ora 5:30 după-amiaza s-a auzit un ciocănit în uşa din faţă. Doamna Christiansen era în bucătărie, preparând mâncarea pentru cină.

– Du-te şi vezi cine este, i-a spus ea fiicei sale, în vârstă de şaptesprezece ani, Connie. Dacă este un vânzător ambulant, nu deschide.

Connie a aruncat o privire şi, la întoarcere, a relatat:

– Este bărbatul cu cea mai ciudată înfăţişare pe care l-am văzut vreodată.

Doamna Christiansen s-a dus la uşă, a deblocat-o şi descuiat-o. Afară se întuneca şi era un ger cumplit. Nu se vedea nici o maşină şi acest lucru era oarecum ciudat, întrucât casa familiei Christiansen era situată la depărtare de celelalte case, într-un loc izolat. Un bărbat înalt stătea pe treapta din pragul uşii.

– Domnul Edward Christiansen locuieşte aici? a întrebat el. Arline i-a răspuns afirmativ. Sunt de la *Biroul Moştenitorilor Dispăruţi*, a continuat bărbatul. S-ar părea că domnul Christiansen este moştenitorul unei sume mari de bani. Pot să intru?

Pusese în aşa fel problema, încât era greu să-i rezişti. Ea s-a retras în spate şi l-a invitat în casă, strigându-l pe soţul său.

Edward Christiansen are o înălţime de peste 1,90 şi o constituţie robustă.

Străinul urcă treapta, venind lângă el, şi trebuie să fi avut cel puţin 1,95 metri înălţime. Era, de asemenea, enorm de lat şi cântărea, probabil, cel puţin 135 de kilograme. Purta o căciulă de blană, cu cozoroc, în stil rusesc şi o haină foarte lungă, neagră, care părea să fie confecţionată dintr-un material subţire... prea subţire pentru vremea aceea rece.

– Durează numai patruzeci de minute, a spus el, dându-şi jos căciula şi descoperindu-şi capul neobişnuit de mare şi rotund, deşi faţa lui părea ascuţită, tăiată în unghiuri. Avea

părul negru, tăiat foarte scurt, de parcă ţeasta-i fusese rasă şi părul tocmai începuse să-i crească din nou. La ceafă avea o pată perfect rotundă, ca şi cum zona fusese rasă recent. Nasul şi gura păreau relativ normale, dar ochii îi erau mari, exoftalmici, asemenea celor ai persoanelor cu afecţiuni ale glandei tiroide, şi foarte depărtaţi. Unul dintre ochi avea o privire fixă, semănând cu un ochi de sticlă şi nu se mişca în acelaşi timp cu perechea sa.

Edward Christiansen i-a spus de la început că se făcuse, cu siguranţă, o greşeală, că nu putea să creadă că cineva i-ar fi lăsat vreun ban. Omul l-a asigurat că el părea să fie acel Edward Christiansen pe care îl căuta şi, pentru a verifica, ar fi dorit să-i adreseze câteva întrebări. Îşi dădu haina jos. Pe buzunarul de la cămaşă purta o insignă, pe care a ascuns-o repede cu mâna şi a scos-o, punând-o în buzunarul de la haină.

„Arăta ca o insignă din aur sau aramă, mi-a spus Connie mai târziu. Dar nu era o insignă de poliţie obişnuită, ori ceva asemănător. Am zărit-o doar în treacăt... şi părea să aibă un K mare pe ea, cu un x alături, iar pe margini, erau nişte litere sau nişte numere. Era clar că nu voia să o vedem."

Bărbatul nu purta sacou. Pe sub haina subţire, avea o cămaşă cu mâneci scurte, făcută dintr-un material asemănător poliesterului, pantalonii aveau o culoare închisă, gri sau neagră şi erau puţin cam scurţi. Când s-a aşezat, i s-au descoperit gambele. Purta şosete şi pantofi închişi la culoare, cu tălpi confecţionate din cauciuc, neobişnuit de groase.

Arline şi Connie au fost uluite de ceea ce au văzut. Din picior, de sub şosetă, ieşea o sârmă groasă, de culoare verde, al cărei capăt dispărea sub cracul pantalonului. Connie îl studiase cu cea mai mare atenţie.

Din multe puncte de vedere, acest om ciudat semăna cu omuleţul care, în urmă cu câteva zile, o vizitase pe Mary Hyre. Doamna Hyre spusese că omuleţul avea o piele neobişnuit de palidă, de un alb aproape bolnăvicios. Familia Christiansen spunea că vizitatorul ei avea o paloare neobişnuită. Au presupus că era bolnav. Vorbea ciudat, cu o voce cu tonalitate înaltă, ca zgomotul produs de un obiect din tinichea, ce suna cu atât mai neobişnuit, cu cât provenea de la un om cu un aspect atât de masiv. În vorbire, folosea cuvinte şi expresii plictisitoare, lipsite de trăire, monotone, „ca un calculator". Lui Connie i-a dat impresia, după cum spunea că ar fi recitat totul din memorie. Doamna Hyre îmi povestise că micul ei musafir vorbea într-o manieră cântată, greu de înţeles, „ca o înregistrare". Ambele personaje purtau pantofi cu tălpi din cauciuc, nefiresc de groase. Amândouă erau îmbrăcate inadecvat pentru vremea de afară şi aveau tunsori excentrice. Amănunte lipsite, poate, de importanţă, dar semnificative în aceste cazuri specifice.

După ce bărbatul s-a prezentat (nimeni din familie nu şi-a putut aminti numele său; toţi au spus că era un nume comun, precum Brown sau Smith, dar îşi aminteau de mărturisirea lui că prietenii îl numesc „Tiny"[1]), câinele familiei, Gigi, a mârâit şi a lătrat la el. El i-a vorbit câinelui, liniştindu-l.

După ce Tiny s-a aşezat, doamna Christiansen i-a spus că se pregăteau să mănânce şi l-a întrebat dacă nu voia să li se alăture la masă. A răspuns că era la regim, dar că ar dori un pahar cu apă, peste aproximativ zece minute.

Au observat cu toţii că gâfâia, asemenea unui om care suferă de astm, şi că părea să aibă dificultăţi de respiraţie.

[1] *Tiny*: în limba engleză, adjectiv, foarte mic, minuscul (n.t.).

Tiny a scos un carneţel şi un stilou şi a asigurat familia că nu era vorba de vreun joc. Îl căuta pe un anume Edward Christiansen, care era pe cale să moştenească o sumă mare de bani şi avea nevoie de informaţii referitoare la trecutul lui Ed, pentru a decide dacă el era într-adevăr persoana căutată. A început apoi să-i pună o serie lungă de întrebări. Avea Ed vreo cicatrice sau vreun semn congenital? Ed a răspuns că avea o cicatrice pe spate, ca urmare a unei intervenţii chirurgicale, precum şi un semn lăsat de operaţia de apendicită. Tiny ceru toate detaliile – lungimea, lăţimea şi poziţia exactă a acelor cicatrice. Solicită, de asemenea, o listă cuprinzând toate şcolile pe care le frecventase Ed, precum şi numărul de înregistrare şi marca autovehiculelor pe care le poseda familia. La un moment dat, el a întrebat cuplul dacă ar fi dispuşi să zboare spre orice colţ din Statele Unite, pentru a intra în posesia moştenirii, explicându-le că trebuia să fie prezenţi în momentul deschiderii şi citirii testamentului. Ed şi Arline au căzut de acord asupra faptului că şi-ar fi putut face timp pentru o astfel de călătorie.

Conform spuselor lui Connie, faţa lui Tiny se înroşise treptat în timp ce vorbea şi, după câteva minute, s-a întors spre ea şi a întrebat-o: „Îmi puteţi da acum acel pahar cu apă?“ Ea i-a adus apa şi el a scos o capsulă mare, galbenă, pe care a înghiţit-o. Culoarea tenului i-a revenit la normal imediat după aceea.

Tiny a menţionat trei nume şi l-a întrebat pe Ed dacă recunoaşte vreunul dintre ele. Acesta nu le-a recunoscut, dar, mai târziu, a putut să-şi amintească doar unul – Roy Stevens. Connie spunea că un alt nume ar fi fost Taylor, dar nu era sigură. Pe atunci, Ed nu ştia despre apelurile telefonice greşite primite de Gwendoline Martino, în luna decembrie, cu ocazia cărora aceasta fusese confundată cu

Gwen Stevens, şi nici Gwen, la rândul ei, nu auzise despre Tiny şi despre cele trei nume, până în momentul în care am luat un interviu familiei, la sfârşitul lunii februarie 1967.

Am deschis discuţia cu motivul apariţiei OZN-ului din noiembrie, apoi am lansat întrebările mele de rutină. Când am întrebat dacă primiseră vreun musafir neobişnuit după momentul apariţiei, s-au privit reciproc, şocaţi de un lucru pe care îl recunoşteau.

I-am separat şi am intervievat fiecare membru al familiei, în mod individual. Toate declaraţiile lor se suprapuneau perfect. Având în vedere faptul că erau implicaţi cinci martori, domnul şi doamna Christiansen şi cei trei copii ai lor, toţi cu o inteligenţă peste medie şi cu un spirit de observaţie ascuţit, am considerat cazul ca fiind unul reprezentativ, de tipul BIN (Bărbaţi în negru). Nu l-am publicat decât doi ani mai târziu, pentru a împiedica detaliile prea proaspăt întipărite în memorie să-mi joace vreo farsă.

Tiny şi-a încheiat interviul la mai puţin de o oră după ce sosise. Probabil durase chiar patruzeci de minute, aşa cum promisese. Şi-a pus pălăria şi haina şi i-a spus lui Ed că va fi înştiinţat prin poştă într-un interval de zece zile.

Arline era în bucătărie când el a plecat şi s-a hotărât să-l urmărească, pentru a vedea încotro se îndreaptă. A ieşit pe uşa bucătăriei şi a aşteptat în întuneric, privindu-l pe bărbatul masiv în timp ce acesta se îndrepta spre şosea. „Pantofii îi scârţâiau tare în timp ce mergea", a observat ea. Când a ajuns la drum, a făcut un gest cu mâna şi un Cadillac negru, cu anul de fabricaţie 1963, a apărut dintre copaci şi a tras pe dreapta. Circula, prin întunericul de smoală, cu farurile stinse, astfel încât ea nu a putut vedea şoferul. Tiny s-a urcat în maşină şi aceasta s-a îndepărtat cu farurile încă stinse.

În dimineaţa următoare, Ed era singur în casă, când a sunat telefonul. O voce feminină a pretins că suna în legătură cu interviul de identificare a moştenitorului dispărut. „L-am localizat în California pe acel Edward Christiansen pe care îl căutam", a explicat ea. Ed i-a spus că fusese sigur că nu era el cel căutat, i-a mulţumit şi a închis. După ce a povestit familiei despre apelul telefonic, şi-au mutat cu toţii gândul de la acest eveniment, până la interviul meu cu ei.

Sârma care-i urca pe picior este una dintre caracteristicile pe care nu am putut să o includ în tiparul creat de alte cazuri BIN, în cadrul investigaţiilor mele. Nu s-a mai repetat niciodată. Purta cumva Tiny şosete electrice? Sau era un android cu circuite, acţionat prin telecomandă?

În ceea ce priveşte insigna, suspectez că litera K majusculă era de fapt simbolul grecesc sigma [Σ], care apăruse, în nenumărate alte rânduri, în cazuri OZN şi care este folosit de oamenii de ştiinţă pentru a exprima bizareria sau necunoscutul.

III

LA DOUĂ ZILE după ce Tiny, investigatorul cu ochi proeminenţi al cazului moştenitorului dispărut, a invadat localitatea Cape May, omul-molie, pterodactilul cu ochi proeminenţi, vizita *restaurantul* Tiny, din Point Pleasant. La data de 11 ianuarie 1967, la ora cinci după-amiaza, doamna Mabel McDaniel trecea pe lângă restaurantul drive-in, când a văzut un obiect coborând în zbor spre Autostrada 62.

„Am crezut că era un avion, dar apoi mi-am dat seama că zbura mult prea jos", povesteşte ea. Locuia de două luni împreună cu martori ai apariţiei omului-molie, dar nu se aşteptase niciodată să vadă ea însăşi creatura. Nici nu-şi dorea acest lucru. Ştiind că era pregătită din punct de

vedere psihologic pentru o apariţie şi chiar predispusă la o halucinaţie, am intervievat-o ulterior cu foarte mare atenţie. Povestea ei avea susţinere logică. Apariţia fusese reală.

A rămas ţintuită locului, crezându-şi cu greu ochilor.

„Mi s-a părut că am văzut două picioare... ca nişte picioare de om... care atârnau. A dat roată deasupra restaurantului Tiny, la înălţime mică şi apoi s-a îndepărtat în zbor." Nu desluşise capul sau gâtul, aripile nu se mişcau şi nu scotea nici un sunet. Într-un fel, părea să fi fost vorba de un deltaplan. Dar deltaplanismul era, în acel an 1967, un sport aproape în totalitate necunoscut.[1] După incident, doamna McDaniel a fost nervoasă şi tulburată, dar nu a suferit repercusiuni maladive.

IV

GWENDOLINE MARTINO s-a întors din Europa împreună cu fiica ei, în luna ianuarie şi au făcut o vizită familiei Christiansen, la câteva zile după ce Tiny plecase în Cadillac-ul său închis la culoare. La data de 13 ianuarie 1967, la ora trei dimineaţa, Gwen şi Connie, care împărţeau aceeaşi cameră, au fost trezite de un zgomot puternic, care părea să provină chiar de deasupra. La început, zgomotele erau îndepărtate, ca şi cum cineva ar fi bătut cu un ciocan de cauciuc pe o suprafaţă metalică sau, poate, ar fi păşit pe ceva metalic. Zgomotele au început să crească, în mod constant, în intensitate, devenind, în cele din urmă, asurzitoare. „Ca şi cum s-ar fi cutremurat toată casa", a spus Gwen.

[1] Deltaplanele sunt cadre cu greutate mică, acoperite cu nylon. Arată aproximativ ca nişte zmeie, iar cel care le manevrează este situat dedesubt, ataşat unor bare, cu ajutorul unor curele. Ele se lansează de pe dealuri abrupte sau de pe stânci. Autostrada 62 se întinde de-a lungul râului Ohio şi terenul este complet plat (n.a.).

Când s-a ridicat din pat, pentru a vedea ce se întâmplă, zgomotele au încetat brusc. Imediat ce s-a întors în pat, au reînceput. Cele două femei s-au sfătuit dacă era cazul să-l trezească sau nu pe Ed Christiansen, care avea un somn foarte adânc. Gwen a coborât iar din pat şi zgomotele au încetat din nou. În cele din urmă, s-au stins.

Două seri mai târziu, domnul şi doamna Christiansen s-au întors acasă şi şi-au găsit copiii într-o stare de agitaţie. Auziseră din nou sunete ciudate, ca de ciocan, urmate de paşi grei, care scârţâiau prin zăpada groasă de afară. Prietenul lui Connie, în vârstă de nouăsprezece ani, era şi el de faţă şi se uitase pe geam exact la timp pentru a vedea o siluetă înaltă, care se îndepărta de casă. Aceasta purta o pelerină lungă, albă, iar atunci când a ajuns la un gard care măsura 1,5 metri, l-a sărit fără dificultate şi a dispărut de cealaltă parte.

În dimineaţa următoare, Ed Christiansen a cercetat zona, în căutarea urmelor de paşi. A găsit o serie de urme umane, mari, adânc impregnate în zăpadă, care conduceau spre gard şi dispăreau de cealaltă parte a acestuia. Urmele continuau să fie vizibile până la o altă clădire, situată la o oarecare distanţă, şi se opreau brusc lângă zidul clădirii. Nu existau alte urme în jurul clădirii, care era o veche magazie abandonată, iar martorii erau încurcaţi în privinţa direcţiei pe care ar fi putut-o urma persoana respectivă. La fel ca monştrii noştri păroşi, ca micii marţieni verzi şi ca omul-molie, intrusul cu pelerină dispăruse în necunoscut.

V

VI-L PREZINT, în cele ce urmează, pe Tad Jones, o raritate printre martorii fenomenelor OZN, din cauza numelui său atât de des întâlnit. Domnul Jones, un bărbat aflat în cel de-al patrulea deceniu al existenţei sale, distins şi atrăgător,

era o persoană profund religioasă, care nu bea şi nu fuma. În anul 1967, locuia în Dunbar, o suburbie a Charlestonului, West Virginia, şi conducea un magazin de obiecte electrocasnice, dintr-un loc numit Cross Lanes. Civilizat, inteligent şi cu o exprimare clară, reprezintă unul dintre cei mai impresionanţi martori ai fenomenului OZN pe care i-am întâlnit, pe parcursul călătoriilor mele.

La ora 9 a dimineţii de 19 ianuarie 1967, Tad se afla la volanul maşinii sale, în drum spre magazinul pe care îl deţinea şi care se afla la aproximativ 16 kilometri de Charleston; Tad conducea de-a lungul Autostrăzii 64, căreia i se adăugase recent un număr suplimentar de benzi. Un obiect masiv, aflat chiar în faţa lui, bloca şoseaua şi, la început, a presupus că era folosit de o echipă de constructori care lucrau încă pe autostradă. Dar, când s-a apropiat, a observat că acesta plutea în aer, la o distanţă de 1,2 metri de pământ.

„Era o sferă mare, din metal, spunea el. Pentru că era în plină zi, am putut să o observ foarte bine. Avea un diametru de vreo şase metri şi era de culoarea aluminiului nelustruit."

A încetinit maşina şi a studiat obiectul preţ de aproximativ două minute.

„Avea ataşate patru picioare, a continuat el, cu roţi în formă de creuzet, la baza fiecăreia dintre ele. Şi exista o fereastră mică, cu diametrul de 22 centimetri, pe latura din faţa mea. Dar nu am putut să desluşesc nimic în interiorul sferei. Dedesubt era ceva asemănător unei elice. La început, când m-am apropiat, se afla în repaos, apoi a început să se rotească din ce în ce mai repede, iar obiectul s-a ridicat pe verticală. A dispărut pe cer, iar eu mi-am continuat drumul spre magazin."

Tulburat şi intrigat de această apariţie, s-a hotărât să telefoneze la poliţie şi să dea o declaraţie. Povestea lui şi-a croit repede drum spre ziarele locale.

A doua zi de dimineaţă, un bilet, care părea să fi fost alcătuit în mare grabă, a fost strecurat pe sub uşa casei sale din Dunbar. Scris pe hârtie obişnuită de caiet, cu majuscule, acesta cuprindea următoarea comunicare: „Ştim ceea ce ai văzut şi ştim, de asemenea, că ai vorbit despre asta. Ai face mai bine să-ţi ţii gura." A bănuit că, probabil, era vorba despre isprava vreunui glumeţ din vecinătate.

În localitatea St. Albans, aflată la o aruncătură de băţ, domnul Ralph Jarrett, inginer chimist şi autoritate locală în materie de OZN-uri, se bărbierea în acea dimineaţă, când a auzit telefonul sunând. A lăsat briciul deoparte şi s-a îndreptat spre dormitor, pentru a răspunde.

„Am auzit un zgomot clar de bip-bip", îşi aminteşte Jarrett. „Acesta a continuat timp de două, poate trei minute. Apoi, apelul s-a întrerupt şi a revenit tonul. Auzisem până atunci o sumedenie de transmisiuni codificate, pe unde scurte, dar nimic de acest gen."

A coborât pentru a lua micul dejun, a deschis ediţia din ziua respectivă a ziarului *The Charleston Gazette* şi a citit despre experienţa lui Tad Jones... Era pentru prima oară când afla despre incidentul în cauză. Jarrett, un om de vârstă mijlocie, agresiv şi volubil, era un cercetător cu o înaltă calificare. Mai târziu, l-a contactat pe Jones şi a efectuat un studiu complet asupra cazului. A descoperit faptul că obiectul staţionase *exact deasupra* unei conducte principale de benzină, care trecea pe sub şosea. (OZN-uri fuseseră zărite şi cu alte ocazii, chiar deasupra conductelor subterane de distribuţie a benzinei.)

La câteva zile, un alt bilet a fost strecurat pe sub uşa casei lui Jones din Dunbar. Acesta fusese scris pe o bucată de carton cu marginile arse. Cele scrise reiterau ameninţarea,

menţionând în plus: „...*nu vrea* [sic] *mai exista un alt avertisment*“[1].

Am sosit în acel loc câteva săptămâni mai târziu, iar în timpul investigaţiei mele, Jones şi-a amintit de un alt incident care, la momentul respectiv, îi păruse lipsit de importanţă. La aproximativ o săptămână după experienţa lui, circula cu maşina pe aceeaşi şosea, la aceeaşi oră a dimineţii, când a zărit un bărbat, stând în picioare pe şosea, cam în acelaşi loc unde staţionase sfera. Gândindu-se că omul făcea, probabil, autostopul şi că avea extrem de puţine şanse de reuşită pe această porţiune a drumului, Jones a încetinit camionul şi i-a strigat: „Vrei să te duc undeva?“. Bărbatul nu i-a răspuns, ci abia dacă i-a făcut cu mâna, în semn că nu era nevoie. În dimineaţa zilei următoare, acelaşi om stătea în acelaşi loc, dar, de această dată, Tad nu a mai încetinit.

„Era foarte bronzat, îşi amintea Jones, sau avea chipul congestionat. Arăta destul de obişnuit şi purta o haină albastră şi o şapcă albastră cu cozoroc... ceva asemănător unei uniforme, cred. Am observat că ţinea o cutie în mână. Un fel de instrument. Avea un disc mare, ca un ceas şi o sârmă ieşea dinăuntru şi conducea spre cealaltă mână.“

Mai târziu, am verificat la companiile locale de distribuţie a benzinei, pentru a afla dacă aveau un reprezentant pe teren. Răspunsul a fost negativ. Am întrebat, de asemenea, despre instrumente ca acelea pe care le descrisese Tad. Nu se făcea uz de nici un astfel de instrument în acest domeniu.

Când am vizitat locul respectiv, de pe Autostrada 64, împreună cu doamna Hyre, am găsit o serie de urme ciudate în noroi, pe lângă drum. Câteva erau identice cu cele pe

[1] În original: *there want be...* Ortografiere greşită a formei negative a verbului *a fi / a exista*, la persoana a 3-a, singular, confuzie cu verbul *a vrea* (n.t.).

care le găsisem în spatele centralei din aria TNT, în luna decembrie a anului anterior. Semănau cu nişte urme uriaşe de câine şi erau atât de adânci, încât animalul care le lăsase trebuia să fi cântărit 90 de kilograme sau chiar mai mult. Cum nu am putut face legătura între urme şi omul-molie, iar o încercare de identificare în mulţimea de câini aflaţi în zonă ar fi fost inutilă, nu le-am acordat prea multă atenţie atunci. Tad a făcut nişte mulaje din ipsos ale acestor noi urme şi nici una dintre autorităţile în domeniul cinegetic din zonă nu a putut să le identifice. *Nu* erau urme de câini. Zoologul Ivan Sanderson a respins mai târziu explicaţia „câinelui mare" şi mi-a spus, de asemenea, că urme asemănătoare apăreau în mod frecvent în locurile în care se petreceau evenimente paranormale. Dar, de fapt, de atunci, le-am întâlnit eu însumi, în mai multe locuri din ţară.

Pe lângă urmele de câine, am găsit o singură urmă care părea să fi fost lăsată de un picior mare şi gol, de om. Aceasta era plasată în centrul unei porţiuni noroioase, fără vreo altă urmă, de orice fel, în jurul său. Dar, la o distanţă scurtă, am dat peste o cunoştinţă veche... un fel de urmă care apăruse peste tot în ţară, în locurile în care se semnalaseră apariţii de OZN-uri. Arată precum urmele lăsate de pantofii cu tălpile ondulate, dar distribuţia lor este, întotdeauna, ciudată. Nu pornesc de nicăieri şi nu duc nicăieri. Tălpile ondulate au fost la modă la începutul anilor 1960 şi apoi au dispărut. La un moment dat, am avut şi eu o pereche de pantofi cu astfel de tălpi; însă aceste urme fantomatice au nişte zimţi pe margini. Câţiva ani mai târziu, când cei dintâi oameni păşeau pe Lună, privind fotografiile reprezentând urmele lăsate de încălţările lor pe solul Lunii, mi-am dat seama că acestea erau identice urmelor pe care le văzusem, în nenumărate rânduri, în călătoriile mele. În mod evident,

marţienii şi venusienii îşi fac cumpărăturile de la aceleaşi companii care furnizează echipament programelor noastre spaţiale.

VI

APARIŢIA OMULUI-MOLIE în faţa lui Connie Carpenter, în luna noiembrie a anului 1966, a atras după sine o lungă serie de situaţii ciudate. În mai multe ocazii, ea a auzit sunete prelungi de „bip", venind de la fereastra dormitorului său. Apoi, în luna februarie a anului 1967, cineva a încercat să o răpească.

La începutul acelei luni, ea şi Keith Gordon s-au căsătorit şi s-au mutat într-o casă de peste râu, în Middleport, Ohio. Nu aveau telefon, iar noua lor adresă era cunoscută doar de familie şi de prietenii apropiaţi. Middleport este un oraş cu o populaţie de aproximativ trei mii de persoane. Connie încă mergea la şcoală. O fată extrem de slabă, care nu ar fi câştigat niciodată un concurs de sosii ale lui Raquel Welch.

La data de 22 februarie 1967, la ora 8:15 dimineaţa, ea a plecat spre şcoală. Keith era deja la serviciu. În timp ce mergea pe strada liniştită, străjuită de copaci, o maşină mare, neagră a tras pe dreapta. Cum nu era cu nimic mai prejos decât toţi ceilalţi tineri care sunt interesaţi de maşini şi de mărci, ea a putut să o identifice cu certitudine drept un Buick, cu anul de fabricaţie 1949. Şoferul a deschis uşa şi a strigat spre ea, cerându-i informaţii referitoare la o adresă, aşa că fata s-a îndreptat spre maşină. Mai târziu, ea avea să declare că era un tânăr cu trăsături expresive, în vârstă de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, care purta o cămaşă colorată, modernă şi nu avea jachetă, în ciuda vremii reci. Părul lui des şi negru era pieptănat îngrijit şi

părea foarte bronzat. Vorbea fără un accent identificabil. Maşina, deşi veche de douăzeci de ani, era atât de bine întreţinută, încât părea nouă. Interiorul, de asemenea, părea nou.

Când a ajuns lângă automobil, tânărul s-a întins, a înşfăcat-o de braţ şi i-a poruncit să urce lângă el. După o luptă scurtă, ea a reuşit să scape. A alergat înapoi acasă şi s-a încuiat înăuntru, complet îngrozită. A stat ascunsă în casă până s-a întors soţul ei de la serviciu. S-a hotărât să rămână acasă şi în ziua următoare. La ora trei după-amiaza a auzit pe cineva pe verandă şi o bătaie puternică în uşă. A aşteptat un timp şi apoi s-a îndreptat cu precauţie spre uşă. Nu era nimeni pe verandă şi nu se vedea nici o maşină, dar un bilet fusese strecurat pe sub uşă. Era scris cu creionul, cu majuscule, pe o bucată de foaie de caiet obişnuit.

„Ai grijă, fato, stătea scris, încă mai pot pune mâna pe tine."

În noaptea aceea, Connie şi Keith au mers la postul local de poliţie. Biletul a fost predat ofiţerului Raymond Manly. În luna martie a anului 1967 am vizitat postul de poliţie, sperând să pot recupera biletul, astfel încât să compar scrisul cu cel de pe alte bilete pe care le colecţionasem. Manly îl pierduse pe undeva. Când am cerut să văd dosarul cazului, mi-a fost adus un formular tipizat, conţinând numele şi adresa lui Connie şi un singur rând mâzgălit: „Buick negru, bărbat tânăr." Şeful poliţiei m-a asigurat că nu exista o asemenea maşină în Middleport şi că, în mod evident, fusese vorba despre un maniac care încercase să răpească o tânără fată. Ofiţerul Manly mi-a spus că ţinea casa sub supraveghere permanentă. Trebuia să fac publică ştirea conform căreia familia Gordon se mutase înapoi pe malul dinspre West Virginia al râului, la puţin timp după incident. În ciuda

teancurilor mele de scrisori de recomandare şi a legitimaţiilor de presă, ambii funcţionari au fost extrem de suspicioşi în privinţa mea şi m-au întrebat, în mod repetat, dacă sigur nu eram „de la guvern". Frica de agenţii guvernamentali era deja un fapt recunoscut în anul 1967, cu mult înainte de pierderea totală a încrederii în acesta, caracteristică anilor 1970.

Entuziaştii fenomenului OZN îşi făcuseră bine treaba. Campania lor, purtată vreme de douăzeci de ani împotriva forţelor aeriene, exclusese guvernul din implicarea în foarte multe rapoarte privind fenomenele OZN. Pe la mijlocul anilor 1950, experimentasem o variaţie a acestei paranoia, în timp ce călătoream prin Orient. CIA căpătase deja o reputaţie odioasă, dincolo de graniţă, agenţii săi stângaci acţionând deseori pe post de jurnalişti corespondenţi, mai cu seamă în Himalaya, unde încercau să instige la activităţi revoluţionare împotriva chinezilor, care tocmai ocupau Tibetul. O dată în plus, am fost acuzat în mod deschis că sunt *agent provocateur* secret, de origine americană. Oficialităţile mi-au „pierdut" paşaportul, preţ de mai multe zile, în perioada în care mă cercetau pe toate părţile. În Bagdad, ca, de altfel, şi în Singapore, am fost pur şi simplu pus la zid de către autorităţile care păreau să fie convinse de faptul că vânam secrete de stat sau că plănuiam să răstorn guvernul. Cum, pe vremea aceea, ştiam foarte puţine lucruri despre CIA, am rămas uimit de întreaga atenţie care îmi era acordată.

În cele din urmă, am aflat că CIA avea obiceiul de a înregimenta oameni foarte tineri, cu vârsta cuprinsă între şaptesprezece şi douăzeci şi cinci de ani, implicându-i, în mod frecvent, în diverse scenarii bizare. Există dovezi întemeiate care atestă faptul că Lee Harvey Oswald fusese,

într-o fază anterioară, un astfel de instrument, în slujba CIA.

În prezent, CIA are un buget anual care depăşeşte unsprezece miliarde de dolari şi nu trebuie să dea socoteală pentru cheltuirea acestei sume în faţa preşedintelui Congresului. O mare parte din acest buget este risipită probabil pe aiureli birocratice, iar o altă parte consistentă este folosită pentru genul de acţiuni care nu pot fi altfel numite decât machiavelice. Teoretic, CIA nu are autoritate legală sau responsabilităţi în cadrul Statelor Unite continentale, dar dacă deschizi o carte de telefon a oricărui oraş american de suprafaţă medie, vei găsi înregistrat un birou local CIA. Aceasta deţine, de asemenea, numeroase „birouri sub acoperire", deghizate în afaceri legale, peste tot în ţară.

În timpul recentului dezastru Watergate, reporterii care investigau cazul au adus dovada faptului că unii dintre participanţi nu numai că erau agenţi CIA cu vechime în muncă, dar fuseseră implicaţi, de asemenea, în invazia din Cuba, din anul 1961, în eşecul denumit Bay of Pigs[1], iar unii fuseseră prezenţi în Dealey Plaza din Dallas, în ziua asasinării preşedintelui Kennedy. Este demn de avut în vedere faptul că reporterii, editorii şi cetăţenii implicaţi în investigarea morţii preşedintelui Kennedy au fost supuşi hărţuirilor de tot felul şi au întâmpinat probleme generate de apelurile telefonice identice celor experimentate de cercetătorii ufologi. Unele dintre aceste tactici vor fi analizate în detaliu, în paginile care urmează.

Categoric, nu pot acuza CIA de faptul că ar fi sursa incidentelor ciudate menţionate aici. Mai degrabă, *fenomenul este imitativ*. Această simulare este dificil de înţeles pentru

[1] *Golful Porcilor* (n.t.).

cei mai mulţi, dar am întâlnit exemple constante. De pildă, în anul 1973, la începutul lunii ianuarie, o martoră credibilă, din Ohio, a observat un elicopter cu aspect ciudat, pe care a fost capabilă să-l descrie în detaliu. Când i-a făcut o schiţă şi a înmânat-o unui entuziast al domeniului ufologic, acesta a fost uimit. Era un inginer de aeronave, specializat în elicoptere, şi a realizat că obiectul pe care femeia îl desenase reprezenta un nou tip de elicopter secret, *care se afla încă în stadiul de proiect!*

Şi mai aproape de casă, la câteva zile după experienţa lui Tad Jones de pe Autostrada 64, revista *True* a vândut cu succes un articol al meu referitor la farfuriile zburătoare. Acesta era ilustrat cu obiecte având tot felul de forme ciudate, multe dintre ele fiind simple produse ale imaginaţiei artistului. Era prezentă şi o replică exactă a sferei lui Jones, completă, cu şine de aterizare pe roţi şi elice. Un obiect similar cu acesta nu mai fusese descris niciodată în literatura ufologică de până atunci... şi nici n-a mai fost, de atunci încoace. Artistul elaborase schiţa cu multe săptămâni înainte. Într-un fel, fenomenul copiase, în mod răutăcios, concepţia artistului, în avantajul lui Jones.

9. „TREZIŢI-VĂ, VOI CEI DE JOS!"

UN CUPLU de tineri foarte îndrăgostiţi se tolănise pe bancheta din spate a unui automobil vechi, oprit pe o şosea desfundată, scoasă din uz, dintre colinele izolate de la est de Ravenswood, West Virginia. Era o noapte din primăvara anului 1967, luminată de stele şi fără lună, suficient de caldă pentru ca îndrăgostiţii să se poată dezbrăca liniştiţi. Era destul de plăcut pe bancheta scârţâitoare din spate, până în jurul orei 10:30 p.m., când o lumină albăstruie orbitoare, s-a revărsat prin geamurile maşinii parcate.

„La început, am crezut că era poliţia, mi-a mărturisit, mai târziu, tânărul. Amândoi am avut apoi o senzaţie ciudată, ca un frison, care aproape că ne-a scos din minţi de groază. M-am ridicat şi am privit direct spre lumină. Nu era o lumină intermitentă sau un reflector. Arăta mai mult ca o minge mare de foc albăstrui, care plutea deasupra pământului, chiar paralel cu maşina. Se auzea şi un zgomot ciudat, asemănător unui zumzet încet."

Prietena lui a ţipat, a declarat el, şi lumina părea că începuse să se retragă încet, în timp ce zumzăitul creştea în intensitate.

„Următorul lucru de care ne-am dat seama, a continuat tânărul, a fost faptul că dispăruse. Pur şi simplu. Ne-am pus repede hainele pe noi şi am plecat din locul ăla afurisit. Alt lucru ciudat este că, atunci când am ajuns în oraş, ne-am

dat seama că era trecut de ora 12:30 p.m. Nu ne venea a crede ochilor. Avuseserăm senzaţia că nu petrecuserăm mai mult de câteva secunde privind lumina aceea. Se pare însă că toată întâmplarea durase două ore."

Primul lor impuls a fost să alerge imediat spre sediul poliţiei, dar s-au hotărât să nu o facă, pentru că n-ar fi putut explica ce căutau pe şoseaua aceea şi, mai ales, ce anume făceau acolo („Bătrânul m-ar fi omorât!"). S-au mai învârtit cu maşina prin oraş, preţ de câteva minute, până când şi-au revenit din şoc, apoi el a dus-o acasă. În dimineaţa următoare, atât băiatul, cât şi fata s-au trezit şi au remarcat cu stupoare faptul că erau „ca arşi de soare", din cap până în picioare. În următoarele două săptămâni, băiatul aproape că nu şi-a putut deschide ochii, într-atât de tumefiate îi erau pleoapele. Nu era o treabă uşoară pentru ei să explice cum reuşiseră să se aleagă pe tot trupul cu arsuri solare destul de dureroase, într-o noapte de la începutul primăverii.

La puţin timp după aceea, tânărul în cauză a auzit că mă aflam prin zonă şi m-a căutat, pentru a-mi relata povestea. Pielea îi era încă roşiatică şi ochii nu-şi reveniseră la normal când l-am întâlnit. Arsurile provocate de razele actinice erau dovada povestirii lor şi ştiam că OZN-urile obişnuiesc să se rotească deasupra maşinilor parcate, în care se găsesc amanţi. Multe – de fapt, cele mai multe – dintre episoadele cu monştri, încopciate în dosarele mele, au avut loc pe alei izolate, rezervate îndrăgostiţilor. Dragostea din anii tinereţii are şi aşa de înfruntat destule obstacole, şi fără spaima produsă de o ciudăţenie păroasă, care bate în parbriz.

Ceea ce mă interesa în mod deosebit era scurgerea intervalului temporal de două ore, sau fenomenul amneziei lacunare, care părea că se produsese. Ce anume ar fi putut să i se fi întâmplat perechii, în timpul perioadei de care nu îşi amintea nimic?

Fenomenul manifestă o preocupare aproape pornografică faţă de practicile noastre de împerechere. Unul dintre cele mai îndrăgite jocuri este cel al manipulării relaţiilor romantice. Cercetătorii evenimentelor având drept protagoniste vrăjitoarele, precum romancierul Sir Walter Scott, observau faptul că acestora le făcea plăcere să compună perechi de îndrăgostiţi şi să le protejeze dragostea sau, dimpotrivă, se complăceau în conspiraţii menite a despărţi perechile. Se presupune că vrăjitoarea din Bell, Tennessee, ar fi manipulat viaţa sentimentală a unei fiice a oraşului Bell, într-o manieră aproape tragică. Brad Steiger, unul dintre cei mai cunoscuţi cercetători ai fenomenului paranormal din America, a fost implicat în mai multe cazuri de ocultism, în care spiritele malefice au încercat să distrugă relaţii sentimentale şi mariaje.[1] Nimic nu poate afecta virilitatea tânărului mire mai mult decât aruncarea lui din patul nupţial de către o forţă nevăzută şi bombardamentul executat asupra lui de scrumiere zburătoare aruncate de mâini invizibile. Oricât ar părea de incredibil, asemenea lucruri chiar se întâmplă.

Cei care au fost contactaţi de farfurii zburătoare încep să îşi neglijeze mariajul, chiar să îl submineze, din momentul în care intră în relaţie cu fiinţele din spaţiu. Există, de asemenea, numeroase cazuri în care cei interesaţi de subiectul farfuriilor zburătoare au făcut corp comun – realmente corp comun – sub influenţa sferei comune de interese.

Este oare posibil ca sentimentul iubirii să fie programat, în cazul anumitor persoane, de către această forţă misterioasă?

II

UN FUNCŢIONAR din departamentul de relaţii cu publicul al Organizaţiei Naţiunilor Unite, Donald Estrella, m-a însoţit

[1] Brad Steiger, „Haunted Lovers" (New York: Dell, 1971)

într-una din călătoriile mele în West Virginia, în anul 1967. Pe vremea aceea, Naţiunile Unite erau profund interesate de enigma ufologică. Domnul U. Thant, pe atunci secretar general al Organizaţiei, avea întâlniri confidenţiale cu scriitorul John Fuller şi cu doctorul J. Allen Hynek, două autorităţi cu prestanţă în domeniul ufologiei. Regretatul Drew Pearson a produs rumoare în momentul în care a dezvăluit faptul că domnul Thant considera farfuriile zburătoare ca având o importanţă secundară, în contextul desfăşurării războiului din Vietnam. (Thant a negat, mai târziu, cele spuse de Pearson.)

Când Don Estrella a aflat despre toate lucrurile bizare pe care le investigam, lucruri care – spre surprinderea lui – păreau să aibă o prea mică importanţă, în comparaţie cu minunatele navete spaţiale de pe alte planete, mi-a relatat trei evenimente fără legătură între ele, care i se întâmplaseră lui, pe o perioadă de mai mulţi ani.

„Acum şapte sau opt ani, spunea el, mă aflam într-o excursie, împreună cu patru prieteni, în statul New England. Călătoream într-o maşină solidă, de-a lungul unei şosele ce străbătea o zonă pustie, undeva în New Hampshire, cred. Circulam cu viteză mare, când, deodată, am lovit ceva. Acest lucru s-a petrecut în plină zi şi a fost ca şi cum ne-am fi izbit, brusc, de un zid de cărămidă invizibil. Partea frontală a maşinii a fost distrusă complet. Din fericire, nici unul dintre noi nu a fost rănit, dar eram destul de şocaţi. Am coborât din maşină şi am privit de jur împrejur. Pe şosea nu era absolut nimic. Nu ne-am putut explica, sub nici o formă, ce anume se întâmplase."

Experienţa m-a învăţat că evenimentele paranormale sunt adesea presărate cu lucruri complicate, aparent normale, cum ar fi apeluri telefonice ciudate. Primise el vreun apel telefonic dubios?

„A fost ceva, a spus el încet. Cu aproximativ cinci ani în urmă, am urcat într-un tren, pentru a-i face o vizită unui prieten din Long Island, iar când am ajuns acolo, am fost acuzat de acesta că i-aş fi jucat o farsă. Mi-a spus că primise un telefon, cu o jumătate de oră înainte de a ajunge eu. O voce, care părea să vină de la mare distanţă, spusese: „Salut, Don!" Prietenul meu i-a răspuns că încă nu ajunsesem. Apoi, vocea a început să înşire fără noimă o serie de numere. Prietenul meu a considerat că era vorba de o glumă şi a pus receptorul din nou în furcă."

În final, l-am întrebat dacă avusese vreodată întâlniri cu adevărat ieşite din comun, cu străini ciudaţi. M-a privit tulburat şi surprins.

– Ar fi ceva de genul acesta, o întâmplare care mă intrigă încă şi astăzi. S-a petrecut cam în aceeaşi perioadă cu telefonul. Într-o noapte, când mă îndreptam spre apartamentul meu, am devenit îngrijorat din cauza unui om care mă urmărea. Când l-am privit, el s-a oprit şi a râs forţat... dar avea un aer diabolic. Nu pot explica precis.

– E posibil să fi fost vreun deviat sexual? am sugerat eu.

– Nu... Nu cred. Era mic şi slab şi purta o haină neagră şi pantaloni negri. Faţa îi era întunecată şi avea o înfăţişare de străin. Nu ştiu de ce, dar grimasa aceea diabolică mi-a rămas întipărită în memorie.

Don spuse mai departe că s-a grăbit să ajungă în apartamentul său şi nu l-a mai văzut pe acel om niciodată. O întâlnire întâmplătoare, pe o stradă aglomerată din New York. Probabil.

Omul cu un rânjet lipsit de sens, întipărit pe chip este un exemplu tipic pentru parapsihologie. Mi-a fost descris în multe locuri, de către mulţi oameni, ca fiind îmbrăcat în negru, având un ten închis la culoare şi o înfăţişare străină.

În ceea ce priveşte apelurile telefonice primite din partea unor necunoscuţi, am investigat atât de multe, încât aş putea spune că am devenit un inginer al telefoanelor. Acestea sunt cu atât mai greu de catalogat, cu cât, în zilele noastre, întâlnim destui oameni ciudaţi, farse şi „greşeli telefonice". Dar apelurile telefonice care mă interesează în mod special sunt cele care se încadrează în tipare ce exclud explicaţiile fireşti, naturale.

Pe data de 24 martie 1961, la ora opt dimineaţa, două femei din Prospect, Oregon, oraş cu o populaţie de aproximativ trei sute de oameni, purtau o conversaţie la telefon, când, pe neaşteptate, o voce de bărbat a intervenit pe fir şi a ordonat „Treziţi-vă, voi cei de jos!". Una dintre doamne a privit îndemnul ca pe o ofensă, drept pentru care a început să-şi exprime, cu convingere, părerea. Vocea porni să bodogănească într-un ritm rapid, într-o limbă asemănătoare spaniolei, dar linia părea moartă. Cele două femei nu se mai puteau auzi una pe cealaltă. Când bărbatul s-a oprit brusc, legătura dintre femei s-a restabilit.

A doua zi, la aceeaşi oră, femeile discutau din nou la telefon şi aceeaşi voce ciudată le-a întrerupt convorbirea cu „Treziţi-vă, voi cei de jos!".

De această dată, femeile au ascultat, în tăcere, cum vocea a spus ceva într-o limbă necunoscută şi apoi a rostit, de nenumărate ori, numerele patruzeci şi douăzeci şi cinci. Nu exista nici un vorbitor de limba spaniolă în Prospect. Nu a fost întocmit un raport despre acest incident.

Voci rostind numere fără sens întrerup, de asemenea, transmisiile TV, în zonele în care sunt semnalate apariţii de OZN-uri. De obicei, oamenii care au avut asemenea experienţe le-au considerat a fi telefoane din partea poliţiei sau experimente ale unor operatori de radioamatori. Nu

au luat în considerare faptul că sunetul TV este transmis pe canale de unde FM, special rezervate pentru acest scop şi că există o probabilitate extrem de scăzută ca o undă scurtă sau o transmisie CB (Citizen's Band) să intervină pe acest interval.

Dar aceste fenomene nu se reduc întotdeauna la sfera aparatelor electronice. După ce am publicat o serie de articole în legătură cu problema în cauză, am primit numeroase scrisori de la oameni de peste tot din ţară, care îmi povesteau propriile experienţe. Spre surprinderea mea, majoritatea acestor oameni au auzit vocile târziu în noapte, de obicei trezindu-i şi adresându-le scurte comenzi. De exemplu, un bărbat din sud-vest susţine că a fost trezit brusc, în mai multe nopţi consecutive, de o voce de bărbat pătrunzătoare, ordonându-i „Trezeşte-te, numărul 491!". O femeie din Ohio a auzit, în timp ce conducea, o voce: „873. ...eşti numărul 873". Iar o altă femeie, din Kansas, scria: „Vă rog să-mi spuneţi cine sunt oamenii aceştia, care îmi citesc continuu numere. Parcă ar fi undeva, lângă mine, dar de fapt nu este nimeni."

Oare avem, cu toţii, câte un număr tatuat pe creier? Greu de crezut. Suntem trei miliarde de oameni, deci unii dintre noi ar trebui să fie numerotaţi cu numere ca 2834689357, în timp ce toate numerele care mi-au fost comunicate conţin doar două-trei cifre.

În alte versiuni ale aceluiaşi fenomen întâlnim semnale asemănătoare celor ale codului Morse, care bruiază aparatele radio ale maşinilor, telefoanele şi televizoarele atunci când OZN-urile sunt active. La data de 31 ianuarie 1968, o femeie din California mi-a telefonat pentru a-mi relata o serie de evenimente neobişnuite, care se petrecuseră în preajma casei sale. Telefonul ei „o luase razna", luminile se stingeau

şi se aprindeau periodic, iar electricienii nu puteau identifica sursa acestei probleme. Avuseseră loc şi alte incidente bizare. Pe măsură ce îmi povestea, am recunoscut anumite tipare care sugerau că un experiment repetitiv ar fi fost posibil. Aşa că i-am dat câteva sfaturi care ar fi părut nebuneşti oricărei persoane care ne-ar fi ascultat convorbirea. Am instruit-o să iasă afară din casă în acea seară, la ora nouă fix, cu o lanternă şi, în cazul în care vede ceva pe cer, să semnalizeze.

A doua zi, mi-a telefonat din nou, emoţionată. Soţul său, care fusese până atunci sceptic în privinţa OZN-urilor, a fost convertit, mă anunţa ea cu satisfacţie. Urmase instrucţiunile mele, iar la ora nouă fix, în acea noapte, o sferă mare, portocalie apăruse chiar deasupra casei sale. A semnalizat cu lanterna de trei ori, dar nu a primit nici un răspuns din partea obiectului. După câteva momente, acesta a dispărut. Ea şi soţul său au reintrat în casă, unde televizorul era pornit. Chiar în momentul în care au păşit în sufragerie, trei semnale sonore foarte puternice au bruiat transmisia TV. Soţul ei a fost uimit.

Am dat aceleaşi sfaturi, aparent nebuneşti, şi altor persoane care văd OZN-uri, întotdeauna cu aceleaşi rezultate. Uneori, după ce văd un obiect, telefoanele lor sună brusc... fără să-şi facă simţită cineva prezenţa la celălalt capăt al firului. Sau soneriile de la intrare sună singure.

Este cert că aceste fenomene se petrec în spectrul electromagnetic. Oricum, vocile par a veni dintr-un spectru mai misterios.

În hipnoză, există o tehnică simplă, numită sugestie post-hipnotică. Hipnotizatorul îi poate induce subiectului gândul că, la cincisprezece minute după ce va ieşi din transă, va simţi brusc impulsul de a se ridica de pe scaun şi de a

cânta ca un cocoş. Când subiectul este scos din transă, acesta se comportă normal, timp de cincisprezece minute, apoi, brusc, se ridică de pe scaun şi cântă ca un cocoş. Nu poate explica de ce a făcut acest lucru. Pe moment, i se pare că întreprinde o acţiune raţională.

Există o serie de sugestii post-hipnotice implicate în multe dintre incidentele paranormale şi experienţele cu OZN-uri. Martorul conduce o maşină, târziu în noapte. El aude un semnal sonor şi cade în transă... ca şi cum ar fi fost programat să-şi piardă cunoştinţa, la auzirea semnalului sonor. Mai târziu, îşi revine la auzirea unei alte serii de semnale. Acum descoperă că se află la o anumită distanţă de punctul de origine şi nu-şi poate explica ce anume s-a întâmplat în cele câteva minute – sau ore – pentru că nu-şi poate aminti absolut nimic.

Apar totuşi câteva variaţii ale metodei de inducere a hipnozei. Unii martori văd în aer un obiect cu numere marcate clar pe el, care se apropie. Pe măsură ce încearcă să descifreze numerele, intră în transă. În unele cazuri, pe obiect apar litere vechi, asemănătoare celor greceşti sau chinezeşti. Efectul este acelaşi. După luni sau chiar ani de la acest eveniment, aceeaşi persoană vede aceleaşi numere sau cifre pe un obiect sau chiar pe un set nou de farfurii ori pe un indicator de pe autostradă şi intră din nou în transă.

III

FORŢELOR AERIENE SUA şi organizaţiei CIA le-au fost reproşate multe dintre problemele generate de telefoanele ciudate, care supărau micile grupuri de investigatori ai fenomenelor OZN din ţară, în anii '60.

Ei erau convinşi că guvernul este pe urmele lor. Dar aceste lucruri s-au petrecut în primele zile ale erei moderne a OZN-urilor când, în iunie 1947, înainte ca forţele aeriene sau CIA să-şi fi luat angajamentul de a investiga fenomenul OZN, pilotul Kenneth Arnold făcea cercetări în insula Maury în Tacoma. Împreună cu un coleg, pilot şi el, acesta şi-a început investigaţia de la un hotel. Persoane necunoscute au sunat de mai multe ori la ziarele locale şi au relatat reporterilor evenimentele ce se petreceau în acea cameră de hotel. Arnold a răscolit locul căutând microfoane ascunse, dar se părea că nu erau.

Raportul oficial al forţelor aeriene americane, ce cuprinde observaţii ale conducătorului unui grup de cercetaşi din Florida, Sonny Desvergers, în 1952 statuează: „Căpitanul Corney (un ofiţer al serviciului de informaţii al forţelor aeriene) a fost întrebat despre presupusele apeluri telefonice de ameninţare anonime, pe care numitul domn Desvergers le primise.

El susţinea că Desvergers îl sunase cu aproximativ două săptămâni în urmăşi afirma că primise apeluri telefonice de ameninţare anonime în timp ce se afla în instituţia unde era angajat. În esenţă, telefoanele constau în somaţii adresate lui Desvergers de a renunţa la povestea sa şi de avertizare în privinţa faptului că, în cazul în care nu va renunţa, îi va părea rău."

Martorii aterizărilor şi zborurilor la înălţime joasă sunt adesea aleşi pentru a fi hărţuiţi, chiar şi în cazurile în care nu raportează ceea ce au văzut. Aceia dintre contactaţi care au făcut publică experienţa lor, cum este Woodrow Derenberger, au avut parte de întregul tratament.

Asemenea multor altor persoane contactate, Woody a decis să scrie o carte despre experienţele sale şi, ca majori-

tatea celor contactaţi, a sfârşit prin a suporta singur cheltuielile de tipar. Cărţile celor contactaţi, iar aceştia sunt de ordinul sutelor, au o piaţă de desfacere foarte limitată, de numai două sau trei mii de oameni, aşa că editorii de pe Madison Avenue le consacră tiraje scurte.

În mica sa încercare editorială, Woody declara:

„În timp ce scriam cartea, am primit mai multe telefoane care mă avertizau că trebuie să mă opresc. Ei au sunat-o chiar şi pe soţia mea la locul de muncă, ameninţând-o că, în cazul în care nu mă opreşte ea, o vor face ei. Prietenii mei au primit, de asemenea, apeluri telefonice cu ameninţări similare.

Nu aveam cum să ştiu cine sunt aceste persoane, dar oricum sunau prea des pentru ca apelurile lor să poată fi considerate simple greşeli. De mai multe ori am scris materiale care, ulterior, au dispărut din casă. Plecând de acasă, din diverse motive, cu toate că închideam întotdeauna toate uşile şi ferestrele, în câteva rânduri, la întoarcere, am găsit casa percheziţionată, sertarele deschise, hârtiile împrăştiate pe podea; benzi ce conţineau informaţii importante lipseau, iar magnetofonul era stricat....Am trimis scrisori, puse de mine personal în cutia oficiului poştal, care nu au ajuns niciodată la destinatarul lor[1]*."*

După ce experienţele lui Woody au devenit cunoscute la scară largă, doi bărbaţi au intrat în magazinul de produse electrocasnice în care lucra acesta şi s-au îndreptat direct spre el.

„Credem că ştii cine suntem, domnule Derenberger, au spus ei cu hotărâre. Te sfătuim să uiţi tot ceea ce ai văzut."

---

[1] Woodrow W. Serenberger şi Harold W. Hubbard, „Visitors from Lanulos" (New York: Vantage Press, 1971)

Au plecat la fel de repede cum au venit. Woody îi descrie ca fiind mici de înălţime, îndesaţi, îmbrăcaţi în costume negre şi având un ten măsliniu. A avut motive să concluzioneze că Oamenii în Negru făceau parte din Mafie.

Oriunde s-ar fi mutat – şi acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori în 1967 – apelurile telefonice şi Cadillac-urile au reuşit să-l găsească, afirmă el.

Între timp, tânăra şi drăguţa sa soţie, precum şi cei doi copii ai lor l-au întâlnit şi ei pe Indrid Cold şi pe colegii săi de pe planeta Lanulos. Doamna Derenberger era speriată de ei şi avea sentimentul că erau angajaţi în ceva diabolic. Arătau exact ca noi, mi-a spus ea, se deplasau în automobile obişnuite şi se infiltraseră probabil în număr mare în rândurile rasei umane.

Povestea lui Woodrow Derenberger mi-a creat probleme încă de la început, din mai multe motive. Nu se încadra în tiparul povestirilor obişnuite despre contactele cu OZN-uri. În timp ce elementele telepatice erau destul de asemănătoare, materialitatea totală a acestor experienţe părea prea *reală*. Sfida orice clasificare şi nu se potrivea nici unuia dintre domeniile pe care le stabilisem. Ori el era cel mai convingător dintre mincinoşii din lume şi îşi antrenase soţia, copiii şi prietenii să-i susţină declaraţiile false, ori avusese un set special de experienţe dincolo de limitele ufologiei.

Prin martie 1967, descurajate, mulţimile se lăsaseră păgubaşe, iar domnul Cold a putut să aterizeze în siguranţă cu nava sa cosmică pe terenul fermei lui Woody, care a urcat la bordul acesteia, conform spuselor sale, şi a zburat până în Brazilia şi înapoi. Interiorul navei era dezamăgitor de normal, cu cuşete şi echipament de certă fabricaţie pământeană.

Mai târziu, în acel an, Derenberger ar fi zburat pe Lanulos... o planetă mică, plăcută, unde locuitorii se plimbau aproape goi. Majoritatea celor contactaţi, care afirmă că au vizitat alte planete, şi sunt mulţi, au descris, de obicei, o lume cu trăsături futuriste. Era ceva terestru în descrierile lui Woody despre colonia de nudişti din spaţiu cosmic. Prea terestru.

În aventurile sale ulterioare, Woody a întâlnit de obicei navete spaţiale în locuri izolate, adesea în apropierea unor şosele în construcţie – un detaliu aparent banal, dar unul dintre cele mai semnificative. Cold sau unul dintre partenerii săi l-ar fi luat pe Woody într-un Volkswagen şi l-ar fi condus la locul de întâlnire.

Lumea lui este puternic populată de oameni numiţi Kemi, Clinnel, Demo, Ardo, Kletaw etc. Ei îşi asumă personalităţi reale şi sunt cât se poate de reali pentru el. Dar eu ştiu că în majoritatea cazurilor de contacte cu OZN-uri entităţile folosesc nume utilizate în Grecia antică şi preluate din mitologie, aşa că am fost pus în încurcătură de numele „de basm". Oricum, multe din experienţele lui Woody au tonuri clasice de basm. Un tânăr pe nume Jim Hacket şi vara sa, Darla Sartor, se aflau într-o noapte afară şi priveau cerul, dintr-un loc numit Bogle Ridge, când au văzut un grup de lumini roşii, verzi şi albe coborând din cer într-un şanţ din apropierea lor. Un moment mai târziu, a apărut o rază de lumină orbitoare şi Jim a simţit pe faţă furnicături, ca acelea provocate de un şoc electric de intensitate mică. Apoi el a auzit voci venind din afara maşinii... voci pe care Darla nu a putut să le perceapă. Deodată, s-a auzit un ciocănit repezit în geam, făcându-i pe cei doi să se îngrozească. Un bărbat având în mână un fel de lumină roşie stătea lângă maşină şi Hacket a receptat un mesaj telepatic, prin care i se transmitea să coboare din maşină.

– Ea este soţia ta? a întrebat omul.

– Nu, este vara mea.

Bărbatul i-a spus să o convingă pe Darla să rămână în maşină. Apoi, l-a condus pe Hacket prin întuneric. Când s-a întors, acestuia îi lipseau pantofii, şosetele şi ceasul. Susţinea că bărbatul i le luase. Ploua şi pământul era ud, aşa că pantofii trebuie să-i fi fost acoperiţi cu noroi.

Jim şi Darla l-au vizitat pe Woody a doua zi şi, în acea noapte, contactatul i-a condus în acelaşi loc din Bogle Ridge. Indrid Cold, Karl Ardo şi Demo Hassan îi aşteptau acolo. Woody a explicat ce se întâmplase şi extraterestrul i-a spus că Hacket a întâlnit „umanoizi" care erau hoţi „buni de nimic". Ar fi trebuit să se bucure că nu îşi pierduse decât pantofii, şosetele şi ceasul. Dar au promis că se vor duce să-i prindă pe vinovaţi şi să-i recupereze lucrurile.

În dimineaţa următoare, când Jim a ieşit din casă pentru a-şi ridica ziarul de dimineaţă, a fost surprins să-şi găsească pe trepte pantofii, acum lucind de curăţenie, cu şosetele spălate şi ceasul înăuntru.

Experienţele celor contactaţi sunt pline de astfel de evenimente absurde. Entităţile sunt alternativ băieţi buni şi băieţi răi. Arătări fantomatice se pot materializa din întuneric şi pot ataca persoanele contactate cu bâte de baseball, doar pentru a fi înfrânte de apariţiile bruşte ale băieţilor buni, care îi învinge şi le preiau corpurile – şi bâtele de baseball şi orice alte dovezi. Mulţi dintre „pacifiştii" îmbrăcaţi în negru sunt angajaţi în astfel de jocuri.

IV

JIM HACKET a fost norocos. El şi-a pierdut doar pantofii. Altundeva, de-a lungul văii râului Ohio, câini, vaci şi cai au murit în mod subit şi misterios, de obicei în urma unor

incizii chirurgicale în zona gâtului. Dispariţiile şi moartea animalelor merg mână în mână cu fenomenul OZN. Aspectul cel mai complicat al acestor morţi este absenţa urmelor de sânge. Adesea corpurile par a fi golite de sânge. Rănile nu sângerează. Nu există nici o urmă de sânge în iarba sau pe pământul unde zac întinse victimele.

În memoriile mele sinistre din anii 1966-1967 sunt cuprinse acele zile când am stat în genunchi pe câmpurile fermelor pentru a examina animalele moarte, în special câini, care suferiseră tăieturi uimitor de curate şi realizate cu o precizie de expert. Aceste morţi nu se evidenţiau pe o arie restrânsă, ci se petreceau în valuri simultane cu apariţia OZN-urilor, pe întreg teritoriul ţării. Acest tipar s-a tot repetat de atunci. Anterior apariţiei farfuriilor zburătoare din luna octombrie 1973, a existat o epidemie de morţi ale animalelor în Vestul Mijlociu, din Minnesota până în Mississippi, care au produs nelinişte în presa locală.

„Cele două probleme cu care s-au confruntat anchetatorii au fost absenţa sângelui şi cea a urmelor de picioare, relata *Kansas City Times*, la data de 22 decembrie 1973. Chiar în zilele calde, la animalele recent omorâte, nu există sânge în corpurile sau în jurul lor. Unii cred că vitele sunt golite de sânge. Nu a fost descoperită nici o urmă umană în jurul animalelor mutilate, nici chiar în zăpada proaspătă."

În decembrie 1973 şi ianuarie 1974, foarte mulţi câini au dispărut, din Connecticut până în California. Oraşele mici ca Voluntown, Connecticut, şi-au pierdut o mare parte a câinilor, într-un interval de câteva zile. Cincisprezece câini au dispărut din Woodstock, New York, în munţii Catskill, în aceeaşi perioadă. Ca şi în cazul valurilor anterioare de dispariţii şi mutilări de animale, autorităţile au încercat să dea vina pe cultele de vrăjitori, hoţii de vite şi persoanele

care fură animalele şi le duc în spitale în scopuri experimentale. Dar absenţa totală a dovezilor de orice fel pare să înlăture această explicaţie convenţională.

Europa a fost chinuită de ucigaşii fantomatici de animale mai multe generaţii la rând. În Suedia, în anul 1972, a avut loc o invazie de acest tip de evenimente. Legendele arhicunoscute despre vampiri, din Europa Centrală, erau cu siguranţă bazate pe astfel de incidente. Vampirii erau fiinţe ascunse, adesea însoţite de lumini ciudate în aer, care, în drumul lor, puteau paraliza oamenii şi animalele. Chiar şi în urmă cu douăzeci de ani, a existat o serie de morţi „cauzate de vampiri", în Iugoslavia. Conform unui raport, patru corpuri umane lipsite de sânge au fost descoperite cu gâturile incizate, pe un câmp aflat în apropierea muntelui Klek.

După cum am menţionat deja, OZN-urile, monştrii păroşi şi oamenii-molie par să aibă capacitatea de a speria femeile aflate în perioada menstruaţiei. Am început să mă întreb, la modul cel mai serios, dacă nu cumva sângele şi carnea jucau un rol important în cadrul misteriosului proces de metamorfozare. Energiile din supra-spectru au oare nevoie de materiale biologice pământeşti pentru a construi entităţi temporale? Aparent, multe dintre apariţiile de monştri şi OZN-uri sunt concepute asemenea unor distracţii, atrăgând mulţimi de oameni spre zone precum aria TNT, în timp ce răpiri şi mutilări de animale se petrec neobservate, la numai câţiva kilometri distanţă.

Curând după prima apariţie a omului-molie, în noiembrie 1966, poliţia a găsit cadavrul unui câine, în aria TNT. Acesta era complet carbonizat, deşi împrejurul lui nu era nimic ars. M-am întrebat dacă nu fusese cumva sacrificat în cadrul vreunui ritual al vârcolacilor din zonă: oare un ritual menit a-l aduce la viaţă pe omul-molie?

Valurile de OZN-uri din anii şaizeci au fost însoţite de explozia ocultismului, de împrăştierea rapidă a practicilor magice şi vrăjitoreşti. Un efect secundar interesant al fenomenului farfuriilor zburătoare constă în faptul că foarte mulţi dintre cei atraşi de subiect, oameni cu vederi profund materialiste şi pseudo-ştiinţifice, s-au îndreptat treptat spre studiul fenomenelor psihice, abandonând pe parcurs teoria extraterestră. Retroactiv, farfuriile zburătoare erau parţial responsabile de explozia ocultismului.

Cea mai derutantă dintre trăsăturile fenomenului constă în faptul că se face uz de situaţii alegorice şi de diversiuni complicate pentru a acoperi situaţii absconse. Monştrii păroşi sunt surprinşi cărând câini morţi, astfel încât oamenii presupun că şi alţi câini dispăruţi au constituit cina unor entităţi pestilenţiale. De fapt, câinii ar fi putut servi unui alt scop... un scop care ar putea să ne facă părul măciucă dacă am cunoaşte detaliile în întregime.

Prin mesajele transmise lui Eugenio Siragusa, un contactat italian, entităţile malefice au încercat să-şi explice logica volumetrică printr-o dublă conversaţie cosmică. Dr. Jacques Vallee a denumit-o „metalogică", sugerând că entităţile au un sistem logic destul de diferit de al nostru, iar atunci când încearcă să traducă lucrurile la nivelul nostru, afirmaţiile lor par absurde. El nu ia în considerare nevoia lor de a păcăli, care este bazată pe impulsul de a ne manipula prin intermediul credinţelor şi a ceea ce britanicii denumesc „acceptanţe". O dată ce Woodrow Derenberger a admis existenţa lui Indrid Cold şi a planetei Lanulos, viziunea lui asupra realităţii a putut fi manipulată astfel încât să includă acele fiinţe şi locuri.

În martie 1957, a avut loc în West Virginia un „atac" OZN cu adevărat uimitor, care venea, aparent, în sprijinul

teoriilor legate de vampiri, teorii pe care le agream, la momentul respectiv. În timp ce alţi cercetători ai fenomenului ufologic strângeau descrieri nenumărate ale obiectelor zărite pe cer, eu examinam animale moarte pe câmpuri îndepărtate, meditând la adevărata semnificaţie din spatele stârvurilor prin care nu mai curgea sângele.

În noaptea de 5 martie, un autovehicul al Crucii Roşii, destinat transfuziilor de sânge, rula pe Autostrada 2, care este paralelă cu râul Ohio. Beau Shertzer, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, împreună cu o tânără asistentă îşi ocupaseră toată ziua cu recoltarea de sânge uman, iar acum se întorceau spre Huntington, West Virginia, cu o dubă plină de sânge proaspăt. Drumul era întunecos şi rece, iar traficul era foarte lejer. În timp ce treceau pe lângă o porţiune de pământ complet pustie, o rază puternică apăru în pădurea apropiată şi se zări o strălucire intensă. Se ridicase uşor în aer şi se îndrepta direct spre maşina lor.

– Dumnezeule! Ce-i asta? strigă asistenta.

– N-am de gând să zăbovesc prin zonă ca să aflu, răspunse Shertzer, apăsând pedala de acceleraţie.

Fără nici o dificultate, obiectul se fixă în aer deasupra dubei şi rămase aşa. Shertzer coborî geamul maşinii şi privi în sus. Zări cu surprindere un fel de braţ sau de extensie, atârnând din obiectul luminos, care înainta prin aer la doar câţiva metri deasupra dubei care transporta sânge.

– Vor să pună mâna pe noi! strigă asistenta, privind un alt braţ care încerca să ajungă pe partea pe care stătea ea. Părea că obiectul zburător încerca să înfăşoare în jurul vehiculului un dispozitiv asemenea unei pensete. Shertzer acceleră, însă obiectul ţinea cu uşurinţă pasul cu ei. Se pare că au fost salvaţi de apariţia bruscă a luminilor farurilor venite din sens opus. În timp ce se apropiau celelalte maşini, obiectul şi-a retras braţele şi s-a îndepărtat în grabă.

Cei doi tineri s-au repezit la poliţie, în stare de isterie. Incidentul a fost menţionat pe scurt în cadrul unui buletin de ştiri la radio, dar nu a apărut în ziare.

În cazuri precum acesta, se ridică întrebarea: intenţia OZN-ului era aceea de a răpi automobilul? Sau era doar o simulare pentru a „demonstra" interesul OZN-urilor faţă de sânge? Ulterior am încercat să aflu dacă, într-adevăr, se întâmplase ca pe undeva să dispară vreun automobil care transporta sânge recoltat. Cei de la Crucea Roşie m-au taxat drept nebun.

M-am întrebat însă, adeseori, dacă nu cumva auzim doar de cazurile în care au dispărut oameni!

V

LA CÂTEVA NOPŢI după remarcabilul incident cu automobilul de la Crucea Roşie, Harold Harmon, un ofiţer de poliţie din Point Pleasant, efectua serviciul de patrulă de rutină prin neînsemnata, lipsita de lumină arie TNT, când i-a atras privirile un obiect întunecat, care staţiona în aer deasupra unui heleşteu mic.

„Era, categoric, un model competitiv de autovehicul, mi-a spus el mai târziu. Am văzut inclusiv ceea ce păreau a fi geamurile. Se legăna haotic, asemenea unei bărci pe care o lovesc valurile, iar apoi s-a îndepărtat, plutind pe deasupra copacilor."

Un alt val OZN cu răspândire naţională avea să se petreacă în acea lună martie, dar mass-media naţionale nu i-au mai acordat atenţie.

Cercetători din cadrul nou-înfiinţatului proiect OZN de la Universitatea din Colorado au cutreierat ţara în încercarea de a investiga noile declaraţii, în timp ce şeful proiectului, dr. Edward U. Condon, se plângea că aveau parte de

tratamentul unui departament de incendii, care primeşte exclusiv alarme false. În acea primăvară, unii dintre cercetători au petrecut săptămâni întregi în Harrisburg, Pennsylvania, observând „luminile nocturne şerpuitoare", care se aglomerau în zonă, în fiecare noapte. Concluzia lor ştiinţifică a fost că orizonturile din Pennsylvania sunt „remarcabile".

Vapoarele din Atlantic semnalau faptul că nişte uriaşe „trabucuri" strălucitoare descărcau globuleţe de lumină care se îndreptau spre New York şi Long Island. Şi în fiecare noapte globurile efectuau acrobaţii pe cerul Long Island-ului şi al împrejurimilor Connecticut-ului. În timpul incursiunilor mele frecvente în Long Island, am văzut eu însumi câteva astfel de obiecte şi am strâns câteva declaraţii de la martori, declaraţii care mi-au bulversat mintea şi aşa destul de încurcată. O familie compusă din şapte persoane mi-a jurat că văzuse un obiect circular aterizând lângă o zonă împădurită de lângă Long Island. Au pornit maşina ca să-l privească mai de aproape şi au fost uimiţi să vadă două siluete, două fiinţe de mărime umană, descinzând din obiect, printr-o uşă a acestuia, în timp ce o maşină mare şi neagră a străbătut câmpul şi a oprit în apropiere. Cele două fiinţe s-au urcat în maşina care apoi s-a îndepărtat. Obiectul a decolat uşor şi a dispărut pe cerul nopţii. Incidente similare au fost semnalate în America de Sud, Franţa şi Anglia, dar era pentru prima dată când întâlneam aşa ceva în Statele Unite. Familia cu pricina era îngrozită. Ştiau că trebuie să anunţe pe cineva, dar au păstrat tăcerea câteva zile, până m-au auzit pe mine în cadrul unui program radiofonic.

Între timp, valea Ohio era luminată de aceste obiecte, noapte de noapte, de la Cairo, Illinois, în partea de sud, unde râul Ohio se îmbină cu Mississippi, până la capătul din nord al râului, în Pennsylvania.

În ziua de 12 martie 1967, la ora 11:30 p.m., o femeie din Letart Falls, Ohio, se întorcea cu maşina acasă, de la biserică, însoţită fiind de fiica ei în vârstă de douăzeci de ani, când, ieşind dintr-o curbă, într-o zonă împădurită, le-a apărut chiar în faţă ceva uriaş, alb.

Spuneau că avea aripi curbate, cu o deschidere de aproximativ trei metri. Creatura părea să aibă părul foarte lung. A rămas în lumina farurilor preţ de mai multe secunde, înainte de a se ridica în aer, pe verticală şi de a dispărea din raza câmpului vizual. Martorii erau foarte religioşi, drept pentru care au presupus că au văzut un înger sau poate chiar pe Însuşi Iisus Hristos. În perioada de după apariţie, telefonul lor a fost scos spontan din uz, iar televizoarele lor au captat, brusc, interferenţe.

Am descoperit că numeroase OZN-uri fuseseră zărite în zona Letart Falls, cu frecvenţă mai mare în jurul unei gropi cu pietriş.

Apariţiile din partea de nord-est îmi dădeau de lucru în perioada respectivă. Dar vorbeam frecvent cu Mary Hyre. Primea mai multe rapoarte cu privire la OZN-uri decât putea să tipărească şi, în plus, noi fapte ciudate se petreceau în Point Pleasant. Trei oameni foarte înalţi, cu tenul închis la culoare (dar nu de rasă neagră), produceau consternare în rândurile poliţiei locale. Seara târziu, aceşti oameni băteau la uşi, în scopul aparent de a vinde reviste, deşi nu am putut găsi pe nimeni care să fi solicitat abonament. Vorbeau o engleză fluentă, lipsită de inflexiuni şi erau descrişi ca fiind „arătoşi", cu pielea foarte bronzată. Ceea ce îi impresiona pe martorii cel mai mult era statura impozantă a celor doi. Deşi aceşti oameni au continuat să apară prin zonă, pe parcursul unei luni întregi, doamna Hyre şi poliţia nu au reuşit să afle unde locuiau. Mergeau întotdeauna pe jos. Se părea că nu aveau automobil.

Doamna Mabel McDaniel lucra la oficiul forţelor de muncă de pe strada principală, din Point Pleasant, iar în cursul celei de-a doua săptămâni a lunii martie un om a intrat din greşeală în biroul ei. Purta o haină neagră şi o şapcă de asemenea neagră şi se comporta într-o manieră dintre cele mai ciudate.

„Nu părea a fi o persoană de culoare, dar totuşi tenul lui era foarte închis la culoare, spunea doamna McDaniel, iar engleza lui era atât de deficitară, încât nu am putut să-mi dau seama ce voia de fapt. Avea nişte ochi ciudaţi, ca de gheaţă şi privirea oarecum fixă. Din ceea ce am putut să aflu de la el, căuta o companie de asigurări, atâta doar că el tot spunea „o asigurare de călătorie"."

I-a spus că trecuse, de asemenea, şi pe la sediul ziarului *Messenger* (nu fusese, conform spuselor lui Mary). Vorbea în maniera distorsionată, melodioasă, a multora dintre vizitatorii noştri ciudaţi şi se deplasa într-un fel nesigur, de parcă ar fi fost beat.

Mi se părea că se petrecea ceva ciudat în zona Point Pleasant. M-am hotărât să las la o parte celelalte proiecte ale mele şi să mă întorc în valea Ohio. De data aceasta eram însoţit de Daniel Drasin, un tânăr producător de film, care planificase să realizeze un documentar special despre OZN-uri, pentru Public Broadcasting Laboratories (PBL), din cadrul reţelei educaţionale de televiziune. Don Estrella a cerut permisiunea de a ne însoţi. Cei doi oameni ştiau foarte puţine despre fenomenul OZN, la momentul respectiv, iar eu, păstrându-mi un mai vechi obicei, nu le-am spus nimic. Doream să se convingă singuri de proporţiile şi de complexitatea fenomenului.

Aşa că, la sfârşitul acelui martie, micul nostru grup a pornit, în maşini închiriate, într-o călătorie de 1.280 kilometri, spre zona crepusculară.

10. LUMINI PURPURII ŞI APRILIE, LUNA PĂCĂLELILOR

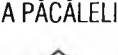

„TELEFOANELE MELE au luat-o razna, a semnalat Mary Hyre, chiar şi numerele păstrate în registrul confidenţial. Mă sună necunoscuţi la orice oră din zi şi din noapte. Uneori primesc apeluri care nu conţin decât nişte sunete ciudate de „bip". Ai mai auzit vreodată de aşa ceva?"

A trebuit să recunosc că da. Oricum, făcea parte din politica mea să vorbesc oricui cât mai puţin despre lucrurile acestea, chiar şi prietenilor adevăraţi. După ce Mary şi cu mine am încheiat interviul cu Charles Hern, din Ohio şi cu soţia acestuia, domnul Hern ne-a condus la uşă şi a remarcat: „Ştiţi, noi v-am spus totul despre ce am văzut... iar dumneavoastră nu ne-aţi dat nici un amănunt, oricât de neînsemnat!"

Eram atât de tăcut pentru că problema spinoasă a OZN-urilor mă învăluise într-o aură de mister (ele au tendinţa să învăluie *absolut totul* în mister). James Moseley, redactor la *Saucer News*, (decedat între timp), îi spusese, la un moment dat, lui Gray Barker:„Îţi dă impresia nu numai că ştie tot atât de mult ca şi noi despre farfuriile zburătoare, ci că ştie mult mai mult – o mulţime de lucruri, despre care însă nu vorbeşte."

Adevărul era mai mult lumesc decât misterios. Păstrasem secrete multe dintre descoperirile mele, pentru a-i împiedica

pe amatorii de glume să însceneze păcăleli (multe dintre aceste descoperiri sunt menţionate aici pentru prima oară). Am adoptat o „atitudine rezervată" pentru a ţine în frâu zvonurile şi pentru a evita un eventual acces de panică în zonele pe care le vizitam. Am ocolit publicitatea personală, spre deosebire de stilul al altor cercetători OZN, care îşi petreceau timpul organizând conferinţe de presă şi adunând teancuri de albume cu tăieturi din ziare. Iar, în ultimul rând, unele dintre lucrurile pe care le studiam păreau la suprafaţă într-atât de absurde – mai cu seamă pentru cei care credeau cu tărie în existenţa vizitatorilor extratereştri – încât dezvăluirea lor ar fi produs încă şi mai multe bârfe, controverse şi nedumeriri.

Dan Drasin şi Don Estrella îşi exprimau uimirea – şi, într-o oarecare măsură, teama - care îi cuprinsese treptat, în timp ce străbăteau valea împreună cu mine, ascultând întrebările mele ciudate şi răspunsurile şi mai ciudate pe care le primeam de la martori. O tânără din Point Pleasant avea probleme cu telefonul. În fiecare seară când se întorcea de la serviciu, la ora cinci, suna telefonul şi o voce bărbătească îi turmă într-o limbă, pe care ea nu o înţelegea. „Sună precum spaniola... deşi nu cred că este spaniolă", se plângea ea. S-a plâns şi companiei telefonice, dar i s-a răspuns în mod repetat că nu era nimic în neregulă cu linia ei telefonică.

Am vizitat-o acasă şi i-am examinat telefonul, într-o manieră care devenise deja rutină pentru mine. L-am desfăcut în bucăţi. Drasin şi Estrella m-au privit tăcuţi, cu o expresie a feţei care spunea „Ăsta chiar a luat-o razna." Ce aveau de-a face telefoanele cu farfuriile zburătoare?

Când deşurubezi capacele de la receptoarele telefoanelor moderne, găseşti adeseori o bucată mică de vată, care serveşte drept pernă pentru magnet şi pentru diafragmă. Nu

trebuie să găseşti nimic altceva. Dar când am desfăcut receptorul telefonului acestei femei, am fost uimit să descopăr o aşchie mică de lemn. Ea mi-a spus că nimeni, nici măcar depanatorii nu îi demontaseră vreodată telefonul. Obiectul din lemn semăna cu o bucată de chibrit, ascuţită la unul dintre capete şi acoperită de o substanţă care părea să fie grafit. Ulterior, am arătat-o inginerilor din domeniul telefoniei şi mi-au spus că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva.

Câţiva ani mai târziu, în timp ce vizitam un magazin de magie din New York (prestidigitaţia este unul dintre hobby-urile mele), privirea mi-a fost atrasă de un dispozitiv pentru trucuri şi am descoperit un ambalaj de celofan plin de asemenea beţe. Ţigări explozibile! Cumva, o ţigară explozibil ajunsese în telefonul acela de la Point Pleasant. Cine, când, cum şi de ce o pusese acolo, va rămâne, cu siguranţă, un mister.

La puţin timp după investigaţia mea, telefoanele adresate femeii au încetat. Probabil că exorcizasem telefonul prin îndepărtarea băţului.

O altă familie avea probleme cu telefonul şi multe alte necazuri pe deasupra, pe şoseaua Camp Conley, din extremitatea sudică a zonei TNT. Nora lor era femeia din Point Pleasant care suportase apelurile telefonice ale unei voci bizare şi metalice, într-o limbă de neînţeles.

„Nu ne-a luat prea mult până să ne dăm seama, atunci când televizorul nostru a început să se comporte ciudat, că una dintre acele lumini era în acţiune, ne-a spus James Lilly, un om raţional, căpitan pe un vas fluvial. Nu m-am gândit prea mult la discuţiile despre farfuriile zburătoare, până ce nu am început să le văd eu însumi. Trebuie să crezi ceea ce vezi cu ochii tăi."

La început, familia Lilly nu a spus nimănui de apariţii. Dar, treptat, zvonurile au început să se răspândească şi au început să se adune pe şoseaua Camp Coney, maşini înţesate de oameni în fiecare seară, pentru a privi astronauţii care treceau în zbor.

„Am văzut tot felul de lucruri, spunea doamna Lilly. Lumini albastre, altele verzi, roşii, lucruri care îşi schimbau culoarea. Unele dintre ele coborâseră atât de jos, încât ni s-a părut că le vedem ferestrele, de formă romboidală. Şi nici una dintre ele nu scotea nici un zgomot."

Automobilele care circulau în apropierea reşedinţei familiei Lilly au început să rămână în pană în mod inexplicabil. De asemenea, mica locuinţă a fermei familiei Lilly a început să fie bântuită curând după iniţierea raidurilor nocturne ale luminilor. Uşile de la bucătărie se trânteau în mijlocul nopţii.

La un moment dat, când s-au trezit dimineaţa, au găsit întredeschisă uşa camerei lor de zi, pe care o încuiau atât cu un lanţ, cât şi cu un lacăt, pe timpul nopţii. Au auzit zgomote metalice puternice, „cum ar fi o tigaie care cade", iar doamna Lilly a auzit un „copilaş plângând". „Se auzea atât de clar, spunea ea, încât am căutat prin casă, deşi ştiam că nu era nici un copil. Părea să se audă din camera de zi... la numai câţiva metri distanţă de mine."

Una dintre întrebările mele, care sună destul de stupid este următoarea: „Aţi visat vreodată că aveţi un străin în casă, în mijlocul nopţii?" Când am ridicat această întrebare familiei Lilly, Jackie Lilly a îndemnat-o pe fiica ei, Linda, în vârstă de şaisprezece ani, să povestească despre „coşmarul" pe care îl avusese în luna martie. Aceasta refuza să vorbească despre el, dar, cu puţină susţinere din partea celor din jur, a explicat cum se trezise într-o noapte şi văzuse o siluetă mare ridicându-se deasupra patului ei.

– Era un bărbat, spunea ea. Un bărbat mare. Foarte voinic. Nu am putut să-i desluşesc faţa foarte bine, dar am putut vedea că îmi zâmbeşte.

– Jim lucra pe fluviu, în noaptea aceea, a adăugat doamna Lilly. Şi Linda m-a trezit cu un ţipăt groaznic. Striga că era un om în camera ei. Am asigurat-o că visase. Dar a continuat să ţipe.

– Mergea în jurul patului şi s-a oprit chiar deasupra mea, a declarat Linda. Am ţipat din nou şi m-am ascuns sub pături. Când am privit din nou în sus, dispăruse.

– A alergat în camera mea, a spus doamna Lilly. Striga: „Este un om la mine în cameră! Chiar *este*!" A refuzat să mai doarmă singură, de atunci încoace.

Când am solicitat o descriere a străinului, Linda a spus că avusese impresia că purta o „cămaşă în carouri".

Fantomele de dormitor, purtând cămăşi în carouri, sunt des întâlnite de cercetătorii fenomenelor metafizice. M-am lovit frecvent de ele. Atât de frecvent, încât am scris articole lungi despre această problemă. În unele cazuri, aceste fantome în carouri sunt însoţite de mirosul de hidrogen sulfurat, fiori de gheaţă şi valuri instantanee de căldură, în timp ce alte episoade sunt, probabil, pur şi simplu de natură hipnotică. Adică, sunt rămăşiţe ale visurilor care transpar în starea de trezire... un fenomen binecunoscut în psihiatrie şi parapsihologie.

Odată, am trăit şi eu deliciile unei experienţe hipnotice. În iarna dintre 1960 şi 1961, am contractat o pneumonie contagioasă... şi m-am luptat cu ea până ce m-a învins. Într-o dimineaţă, devreme, pe când eram încă bolnav şi organismul meu era plin de antibiotice şi alte medicamente, m-am trezit şi am văzut un obiect mare, negru, plutind în aer, la piciorul patului meu. Nu era un om cu cămaşă în carouri, ci avea forma unei sticle de Coca-Cola.

„Ca să vezi! Am o halucinaţie", mi-am spus eu, în timp ce îmi ridicam capul şi studiam apariţia. Obiectul s-a retras încet, micşorându-se din ce în ce mai mult, până a dispărut. Experienţa nu s-a repetat.

II

LA SFÂRŞITUL LUNII martie, Drasin şi Estrella s-au întors în New York, în timp ce eu m-am hotărât să rămân în continuare în Point Pleasant. Dan era convins că se întâmpla ceva excepţional în valea Ohio şi plănuia să strângă o echipă de filmare şi să revină. Văzuserăm un număr de lumini aeriene ciudate, dar cea mai ciudată dintre toate fusese atât de uimitoare, încât nu m-am mai deranjat să iau notiţe.

Într-o noapte, stăteam pe o colină din afara localităţii Point Pleasant, când doamna Hyre ne-a atras atenţia asupra unei lumini roşii, strălucitoare, care se îndrepta încet spre noi. Avea aspectul pâlpâitor, de prismă, al luminii clasice de OZN, iar Dan, care era pilot în devenire, a fost de acord că nu era vorba despre un avion. Nu erau vizibile luminile obişnuite de pe aripi sau lămpile din spate. Cerul era foarte clar şi un singur nor mic se vedea deasupra. Lumina se mişca foarte încet şi părea să fie la o altitudine foarte joasă. Nu se auzea nici un fel de zgomot.

Priveam cum lumina se apropia uşor de nor şi dispărea în el sau deasupra lui. Apoi am aşteptat să reapară. Secundele s-au transformat în minute. Lumina nu a mai ieşit din nori. „Poate că s-a înălţat pe verticală", a sugerat Mary.

Deodată, se distinse zgomotul unui motor de avion, iar, printre nori, se contură clar silueta unui avion mic, cu lumini pâlpâitoare la aripi şi la coadă. Zbura la o altitudine de 900-1.200 metri. Şi am râs de noi înşine, convinşi fiind, pe moment, că OZN-ul nostru fusese un simplu avion.

Oricum, cu cât mă gândeam mai mult la incident, cu atât mi se părea mai greu de crezut. Ar fi trebuit să putem vedea clar conturul avionului înainte ca acesta să intre în nori şi nu ar fi trebuit să dureze atât de mult până să traverseze un nor atât de mic. Categoric, ceva era în neregulă.

Mai târziu, am început să studiez misterul avioanelor şi al elicopterelor, fantomă care apăruseră peste tot în lume şi au ieşit la suprafaţă numeroase semnalări de OZN-uri care păreau să se transforme în avioane obişnuite. Unul dintre cele mai recente cazuri este din Canada, unde un grup de muncitori în aer liber, de la Cowichan River, din British Columbia, au observat un obiect care zbura la joasă altitudine, în octombrie 1973.[1]

„Nu scotea nici un zgomot şi era ceva ce nu mai văzuserăm niciodată, a declarat unul dintre martori. Trei lumini roşii se roteau în jurul părţii superioare şi lumini roşii licăreau în direcţie inversă, cam pe la jumătatea obiectului. O lumină era chiar în vârf – o lumină intermitentă, de culoare roşie.

Apoi, dinspre bază, apărea o lumină albă, asemănătoare unui reflector. Îşi plimba raza pe deasupra râului, de parcă ar fi căutat ceva. Eram cu toţii destul de speriaţi. Ne gândeam că, în mod sigur, o văzuseră şi ceilalţi din tabără, dar, mai târziu, aceştia ne-au spus că nu văzuseră nimic.

Între locul unde eram noi şi cel în care se aflau ei, râul descria un cot, aşa că nu pot să spun cu siguranţă dacă ei văzuseră sau nu."

Martorii au declarat că au privit cu atenţie obiectul, că acesta era circular, având un diametru de aproximativ

[1] John Magor, ed., Canadian UFO Report, No. 16, Box 758, Duncan, B.C., Canada (n.a.).

25 metri, şovăind la circa 60 de metri în aer şi că a fost văzut vreme de circa cincisprezece minute.

Cum a plecat?

„Ei bine, dacă vom povesti, oamenii vor crede că suntem nebuni, a afirmat martorul. Dar, dintr-o dată, arăta ca şi cum s-ar fi transformat într-un avion. Scotea un zgomot ca de avion şi semăna cu un avion, cu toate luminile stinse, exceptând o mică lumină roşie. A trecut chiar pe lângă noi şi a dispărut deasupra copacilor."

În vestul Virginiei am auzit poveşti despre avioane mari, gri, fără marcă, zburând la firul ierbii pe dealurile înşelătoare. Ştiam că serviciul naţional de pază aeriană are nişte avioane de transport marfă pe aeroportul din Charleston şi că, în cadrul câtorva zboruri de antrenament, s-au executat manevre la firul ierbii, pentru a menţine avioanele sub raza de incidenţă a radarului. Dar nu s-a demonstrat că vreunul dintre zborurile care mi-au fost menţionate fusese executat de serviciul naţional de pază aeriană.

Drasin şi Estrella abia plecaseră spre New York, când iadul a început să se dezlănţuie. La data de 31 martie, după-amiaza târziu, un muncitor de la depozitul de cherestea din Point Pleasant a văzut un obiect luminos planând deasupra casei doamnei Doris Deweese. La puţin timp după acest incident, doamna Deweese a observat un obiect luminos străbătând cu viteză mare cerul şi prăbuşindu-se într-o baracă mică, aflată pe coasta unui deal din apropiere. Baraca adăpostea transmiţătorul radio al şerifului Johnson. A început să ardă.

Ceea ce a urmat pare preluat din *Dosarele X*. Poliţia şi pompierii s-au îndreptat în grabă spre dealul acoperit cu zăpadă şi s-au împotmolit pe un drum noroios. S-a declanşat o tevatură nebunească, în timp ce oamenii se luptau cu

flăcările. O parte a dealului era pârjolită complet. Transmiţătorul din interiorul barăcii nu a fost afectat de flăcări, dar s-a defectat din cauza penei de curent electric. Drept urmare, în zilele care au urmat, departamentul de poliţie a fost lipsit de transmiţătorul principal.

Am fost adus la realitate în ceea ce priveşte zona TNT datorită mulţimii de oameni ce se revărsa acolo în timpul nopţii, pentru a asista la cel mai nou eveniment senzaţional – farfuriile zburătoare. Am început să caut un loc retras în care să pot să-mi duc la bun sfârşit cercetările. Împreună cu Don, Dan şi Mary, am intervievat un număr de oameni ai micii comunităţi din Gallipolis Ferry, la câţiva km sud de Point Pleasant pe Autostrada 2 şi am fost impresionat de declaraţiile lor. Luminile îşi pierdeau din intensitate acolo şi televizoarele îşi făceau uneori de cap, în timpul nopţii. Stropi mari de lumină au fost văzuţi pe vârfurile dealurilor împădurite, în rezervaţia de animale rare numită Chief Cornstalk Hunting Grounds, în partea dinspre sud a satului. Un localnic a avut necazuri cu fenomene din sfera poveştilor cu fantome... lumini mişcându-se deasupra casei sale, bătăi în uşi şi ferestre, scâncete de copii şi „femei ţipând", defecţiuni ale telefoanelor. Rolfe Lee, un fermier influent din zonă, a mărturisit că văzuse atât de multe OZN-uri pe pământurile sale, încât nu le mai acordă nici o atenţie.

Împreună cu ofiţerul Harold Harmon, m-am deplasat la Gallipolis Ferry, în noaptea de 31 martie, când aproape nimeni nu aflase încă de zona TNT. În scurt timp, am văzut câteva obiecte luminoase ca nişte stele, care zburau pe cer cu mişcări rapide, în zig-zag. Doi adolescenţi aflaţi în zonă stăteau pe vârful unui deal din apropiere, lângă un foc puternic, sperând să facă OZN-urile să coboare. I-am

strigat şi i-am rugat să stingă focul, ştiind că luminile strălucitoare tind, dimpotrivă, să respingă obiectele şi nu să le atragă.

Harmon s-a străduit în zadar cu staţia sa de emisie recepţie. Nu a reuşit să obţină decât electricitate statică. Mai târziu am aflat că toate posturile de poliţie aflate pe o distanţă de câţiva kilometri în ambele direcţii au avut probleme cu staţiile radio în acea săptămână. Interferenţe magnetice puternice au întrerupt total comunicaţiile autorităţilor publice, în timp ce OZN-urile îşi îndeplineau misiunea misterioasă. Distrugerea transmiţătorului şerifului Johnson a fost doar o mică parte a scenariului. Şi telefoanele au fost dereglate în acea săptămână. Părea că jumătate din telefoanele din acea vale erau ori defecte în acelaşi timp, ori erau bruiate de semnale ciudate şi bâzâituri.

Însoţit de cei doi adolescenţi, l-am lăsat pe Harmon şi am cutreierat dealurile din apropiere, în întuneric total. În timp ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, am început să disting câteva forme nedefinite, de culoare roşie, care planau deasupra unei păduri, pe proprietatea lui Rolfe Lee. La început am crezut că ar putea fi stele jos pe cer, pâlpâind prin ceaţa uşoară. Dar când am semnalizat cu lanterna mea cu şase poziţii, una dintre aceste picături roşii s-a mutat brusc şi convulsiv într-o parte, ca şi cum ar fi sărit în afara razei mele de lumină. Fascinat, am repetat experimentul de câteva ori. Apoi, am încercat să aprind cu intermitenţă lanterna spre stele, pentru a vedea dacă nu sunt doar simple feste pe care mi le jucau ochii. Bineînţeles că stelele nu s-au clintit din loc.

Am stat pe vârful dealului, studiind luminiţele purpurii timp de câteva minute, când, pe neaşteptate, întreaga pădure din vale s-a aprins şi a devenit incandescentă, fiind invadată

de o lumină de un purpuriu strălucitor şi ciudat. Nu erau case sau drumuri, acolo jos. Aş fi vrut să hoinăresc prin întuneric, dar băieţii au refuzat să mă însoţească, aşa că am stat şi am privit pierduţi pădurea aprinsă, până când lumina a pălit.

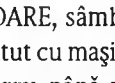

III

ÎN NOAPTEA URMĂTOARE, sâmbătă, 1 aprilie, împreună cu Mary Hyre, am străbătut cu maşina Five Mile Creek Road, mai jos de Gallipolis Ferry, până am atins un vârf de deal ce permitea o vedere de ansamblu asupra dealurilor şi văilor pe care le vizitasem cu o noapte înainte. Era o singură fermă pe deal şi oamenii ce locuiau acolo erau în pat de la ora 21:30 în fiecare seară, fiindcă se trezeau în zori. Aşa că întreaga zonă era liniştită, pustie şi lipsită de orice lumină, pe timpul nopţii.

La câteva minute după ce am ajuns, Mary mi-a atras atenţia asupra unei luminiţe roşiatice jos, pe un deal împădurit abrupt la sud de locul unde ne aflam noi. Lăsa impresia că se aprindea şi se stingea intermitent şi plutea în sus şi în jos într-un mod total diferit de al oricărei stele de la orizont. În timp ce priveam cu răsuflarea tăiată, încercând să nu vorbim, s-a învârtit în jurul dealurilor şi pădurilor îndepărtate din faţa noastră, apropiindu-se tot mai mult de marginile acestora. Casa fermierului era la o distanţă de 20 de metri în faţa noastră. Obiectul părea acum a fi pătrat sau dreptunghiular. Nu putea fi confundat cu o stea. A dispărut pentru un moment în spatele unor copaci din partea de nord a casei fermierului şi, când a reapărut, se afla mult mai aproape. Acum, am putut desluşi o formă întunecată. Luminiscenţa roşie părea a fi o fereastră. Plana la o distanţă de aproximativ 15 metri de pământ. Mi s-a părut că am

văzut o figură umană ca o nălucă la „fereastră", dar Mary credea că era un fel de despărţitură. Acesta a fost singurul punct asupra căruia nu am căzut de acord.

Am rămas încremeniţi timp de câteva minute, aşteptând cu nerăbdare ca obiectul să aterizeze chiar în faţa noastră şi să ni se ceară să fie dus la şeful nostru. Într-un final am coborât din maşină şi am semnalizat cu lanterna mea puternică direct spre obiect. El a răspuns prompt, ridicându-se rapid pe cer, lumina roşie dispărând complet.

„Cred că i-am pus pe fugă", am oftat eu. Dar urmau să vină alte nopţi şi alte lumini ciudate.

În noaptea următoare ne-am întors pe acelaşi vârf de deal. Cerul splendid era plin de stele... şi de lucruri ce nu se aflau pe harta mea stelară. Am recunoscut cu uşurinţă OZN-urile, pentru că erau mai strălucitoare şi mai scânteietoare decât stelele normale. Unele erau clipiri roşii, altele erau stropi de un violet rece şi altele erau multicolore. Doamna Hyre a confirmat că săreau din raza lanternei mele. Am ales un anumit obiect mare şi i-am trimis semnale luminoase intermitente cu lanterna: -../../.../-.-././-./-.. („coborâre"). Mary a început să respire greu pe măsură ce obiectul pierdea din altitudine.

„Arată de parcă ar coborî o scară", a constatat ea. Priveam mişcarea faimoasei „frunze căzătoare", ce a fost descrisă de foarte mulţi martori ai OZN-urilor.

Pe la ora 24:30, doamna Hyre s-a hotărât să-şi încheie activitatea. A plecat, lăsându-mă singur în maşina mea, ca un idiot, aşteptând să se întâmple ceva. Şi s-a întâmplat. O oră mai târziu, la 1:35 dimineaţa, pe data de 3 aprilie 1967, am avut parte de cel mai bun spectacol. Un obiect circular, bine definit, a coborât brusc din cer şi a zburat paralel cu maşina mea. Era atât de colorat, încât mi-a rămas

întipărit în memorie. Partea superioară verzuie avea în vârf o lumină roşie strălucitoare. Pe margini avea „hublouri" roşiatice sau lumini circulare. Culorile erau atât de strălucitoare, încât păreau aproape nepământene. A dispărut după nişte copaci, în stânga mea. Simţeam că este foarte aproape... poate la aproximativ câteva sute de metri depărtare de maşina mea. Chiar dacă s-a aflat în aria mea vizuală pentru câteva secunde bune, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte să iau camera de luat vederi ce se afla pe locul din dreapta şoferului.

Am avut trei reacţii psihice interesante în intervalul cât a fost vizibil. Mai întâi, deşi eram obişnuit să colind noaptea singur prin cimitire şi zone TNT, am fost speriat de moarte. Primul meu gând a fost să pornesc maşina şi să mă car dracului de acolo. Dar am reuşit să mă stăpânesc. Însă am blocat portierele maşinii. În al doilea rând, în timp ce priveam obiectul mi s-a părut că aud un sunet ca o sfârâială sau şuierătură. Mai târziu am realizat că nu puteam fi sigur că sunetul ar fi fost real. În al treilea rând, în dimineaţa următoare, ochii îmi erau inflamaţi şi înroşiţi. Mi se părea că sunt plini de nisip. Am avut o formă uşoară de conjunctivită, ce a durat câteva zile.

În carnetul meu am mâzgălit: „2 a.m., am mers cu maşina până la un punct de răscruce [un drum îngust ce trecea pe lângă un depozit pe şosea], am întors şi am reîntors în poziţia în care parcasem iniţial... incapabil de a vedea ceva în râpă... nici o lumină sau semne de activitate... încă speriat... lipsit de dorinţa de a ieşi din maşină ...".

Alte notiţe consemnau: „Nici un semn de lună, care trebuia să răsară la 1:59 a.m." Aceste însemnări se refereau la ceva ce se întâmplase în noaptea precedentă. După ce obiectul cu „fereastră" roşiatică a dispărut, eu şi Mary am

rămas în întuneric mai mult timp, când deodată, un obiect mare, strălucitor a apărut din spatele unor copaci de pe un deal îndepărtat. Era roşu şi mare şi amândoi am crezut că am văzut o siluetă umană mişcându-se încoace şi încolo pe deal. Eram convinşi că aterizase ceva acolo. Câteva minute mai târziu, obiectul s-a ridicat şi, spre stinghereala noastră comună, am constatat că este luna. Niciodată nu am văzut un răsărit de lună exact ca acela, aşa că m-am hotărât să privesc luna în seara următoare. Am verificat ziarele pentru a şti ora la care urma să răsară luna. Dar acest lucru nu s-a întâmplat.

În acea noapte, cum spuneam, cerul era lipsit de nori şi plin de stele, dar luna nu şi-a făcut apariţia. Am stat în zonă până la ora 3:30 a.m. şi luna era cât se poate de absentă când am plecat.

În noaptea următoare luna a apărut exact la timp.

Împreună cu şeriful Johnson, adjunctul Halstead şi Mary Hyre, ne-am reîntors pe Five Mile Creek Road în după-amiaza următoare pentru a privi farfuria mea zburătoare. Adjunctul Halstead ducea un aparat Geiger. În timp ce Johnson conducea urmându-mi maşina în sus pe deal, a fost luat prin surprindere de aparatul de radio care s-a pus brusc în funcţiune, emiţând apeluri de poliţie de la postul învecinat. Lucrul uimitor era că aparatul radio era închis în momentul acela! Trebuia deschis cu ajutorul unei chei, care nici măcar nu se afla în broască.

Am căutat urme de arsuri, crengi de copaci rupte, radioactivitate, orice ar fi putut reprezenta o dovadă a ceea ce văzusem. Dar, în timp ce eu şi Halstead ne căţăram în jurul râpei, am fost dezamăgit să constat că toate estimările mele fuseseră greşite. Obiectul trebuie să fi fost la o distanţă mult mai mare de mine decât crezusem eu şi, în consecinţă,

mult mai mare decât crezusem (presupusesem că avea un diametru de doar 4,5-6 metri).

Faptul că existau mai multe apariţii de OZN-uri în nopţile de 2 şi 3 aprilie era în favoarea mea. La sud de Charleston, West Virginia, un grup mare de oameni, printre care şi câţiva ofiţeri de poliţie, a văzut un grup de cincisprezece lumini ce executau manevre deasupra pădurii şi coborau.

În fiecare noapte mergeam pe deal la Five Mile Creek Road, uneori singur, alteori însoţit de alte câteva persoane. Şi am văzut o mulţime de obiecte ciudate în aer, în fiecare noapte. Doar două avioane au traversat cerul, urmându-şi programul normal, unul la ora 11 p.m. şi altul la ora 2 a.m. În fiecare noapte, între orele trei şi opt, apăreau „stele" neidentificate. Se aflau invariabil în aceeaşi poziţie la începutul fiecărei seri şi un observator neavizat ar fi tras concluzia că sunt doar simple stele. Oricum, în nopţile cu cer înnourat aceste obiecte neidentificate ar fi fost doar „stele" pe cer, asta însemnând că se aflau după nori. În timp ce restul cerului se rotea încet, aceste stele false rămâneau fixate pe poziţiile lor, uneori ore în şir, înainte de a începe să se mişte. Apoi ele călătoreau în orice direcţie, în sus şi în jos, în sensul acelor de ceasornic etc.

Aveau unele caracteristici ciudate. Când un avion zbura deasupra lor, ele se întunecau brusc şi îşi stingeau toate luminile. Imediat după plecarea avionului, începeau să sclipească din nou.

Era întotdeauna imposibil să le determini mărimea, altitudinea sau distanţa la care se aflau de tine. Uneori credeam că se aflau în apropiere, pentru ca apoi să descopăr că sunt de fapt la câţiva kilometri depărtare, de-a curmezişul râului. Luntraşii de pe râu, în mod evident, le priveau. Din când în când, un proiector de pe câte un vas fluvial

arunca o rază de lumină spre cer, ţintind exact unul dintre obiectele pe care le priveam eu, moment în care acesta dispărea subit.

Nu credeam că aceste lumini ciudate sunt nave spaţiale de pe Andromeda şi depuneam eforturi pentru a găsi explicaţii raţionale. Doctorul Donald Menzel, un astronom de la Harvard, susţinător al teoriei inversiunii aerului, afirmă că aceste lumini sunt lumini obişnuite care, reflectându-se în straturi de aer cald şi rece, produc un efect de miraj. Această teorie nu poate fi aplicată fenomenelor de la Five Mile Creek Road, pur şi simplu pentru că în zonă nu există suficiente surse de lumină. O antenă radio mare la câţiva kilometri în aval a produs efecte interesante. Când a fost ceaţă, luminile roşii pâlpâitoare de pe antenă erau un semn ciudat de pe dealul unde mă aflam eu şi nu încetau să emoţioneze vizitatorii ce veneau pentru prima dată la postul meu de observaţie.

La trei sau patru zile după apariţia monumentală a OZN-ului, mă găseam în biroul lui Mary, când ea a devenit foarte îngândurată.

„Ştii, este ceva ce aş fi vrut să-ţi spun, a început ea ezitând. Nu ştiu de ce, dar întotdeauna mi se pierde din memorie. În acea noapte în care te-am părăsit mai devreme... noaptea în care tu ai văzut acel disc colorat... când am luat-o pe autostrada 2 şi am pornit-o spre Point Pleasant, am văzut un glob mare de lumină chiar pe râu. Nu mi-am putut da seama ce era... dar nu m-am oprit. Ciudat este că am uitat complet de el. Nu mi-am amintit nimic decât după o zi sau două. Apoi am uitat din nou. Nu pot înţelege ce mi se întâmplă. Întotdeauna am avut o memorie foarte bună."

Amnezia, ştergerea din memorie a unor incidente sau momente din timp sunt o parte comună a fenomenului.

În decembrie 1967, Faye Carpenter, mama lui Connie, a avut un enigmatic atac de amnezie. În noaptea în care „Jack Brown" a vizitat-o pe Connie (capitolul doi), doamna Carpenter i-a deschis uşa. El era în cămaşă, fără jachetă sau haină, chiar dacă era foarte frig. Nu l-ar fi lăsat să intre... dar a făcut-o. Şi nu a avut absolut nici o amintire despre această vizită, chiar dacă fusese de faţă când el a vorbit cu Connie, Keith şi Larry.

În zilele ce au urmat după vizita domnului Brown, un strigoi s-a stabilit în casa familiei Carpenter. Tablouri fixate bine cădeau de pe pereţi. Obiecte mici dispăreau din sertare şi reapăreau în alte locuri. Aceste manifestări au durat cam două săptămâni.

IV

ÎN TIMPUL PEREGRINĂRILOR sale în căutare de ştiri, Mary Hyre a fost contactată de o femeie cu experienţă, din Gallipolis, Ohio, oraş situat chiar de partea cealaltă a râului faţă de Gallipolis Ferry, West Virginia. Aceasta i-a spus că a aflat că sunt în zonă şi că ar vrea să discute cu mine. Motelul în care locuiam eu se afla la periferia oraşului Gallipolis, aşa că am stabilit o întâlnire cu acea doamnă. Ea avea o meserie ce implica o responsabilitate mare, aşa că a insistat să-i păstrez anonimatul, aşa cum fac foarte mulţi dintre martori, drept pentru care o voi numi în continuare doamna Bryant.

Ne-am întâlnit într-un birou al unei companii mari din Gallipolis. Doamna Bryant era o femeie reţinută, din cauza mijlocie şi o vorbitoare bună, care părea puţin obosită datorită muncii. La început a fost foarte secretoasă şi suspicioasă, dar, după ce i-am prezentat legitimaţiile, s-a mai relaxat. Era evident că trecuse printr-o mare încercare şi era îngri-

jorată că nu o voi crede. Mi-a spus că se adresase autorităţilor locale şi că acestea au râs de ea. Am asigurat-o că eu nu voi râde, că eram obişnuit să aud poveşti incredibile de la oameni al căror caracter este dincolo de orice suspiciune.

„În luna noiembrie a anului trecut... probabil pe data de doi sau trei, a început ea, mă aflam în spatele acestei clădiri, pregătindu-mă să mă îndrept spre casă. Era ora şapte sau opt. Deodată, a apărut o mică scânteiere, ca la descărcarea bliţului unui aparat de fotografiat, chiar deasupra mea... şi apoi am văzut un obiect... ceva ca o maşină zburătoare. Nu m-am putut mişca. Cred că eram încremenită de spaimă. Acel obiect a aterizat chiar aici, în parcare, la mai puţin de şase metri de mine. Era ca un cilindru mare. Oricum, nu făcea nici cel mai mic zgomot. Doar a plutit în jos şi s-a oprit. Cum am spus, nu mă puteam mişca. Cred că am început să mă rog. Apoi, doi oameni au ieşit din acel obiect şi au venit spre mine."

M-a privit îngrijorată, ca şi cum s-ar fi aşteptat să izbucnesc în râs.

– Cum arătau? am întrebat eu.

– Aveau dimensiuni normale, arătau ca nişte oameni normali, dar pielea lor avea o culoare ciudată... întunecată, ca şi cum ar fi fost foarte bronzaţi. Nu era prea multă lumină acolo, aşa că nu am putut să-i văd aşa bine.

– Erau negri?

– Nu. Nu aveau trăsături de negri. Feţele lor păreau cumva ascuţite. Ştii, nasuri ascuţite, bărbii ascuţite, maxilare ascuţite. Era ceva diabolic în înfăţişarea lor. Mă temeam că voi fi jefuită sau atacată.

– Cum erau îmbrăcaţi? M-am aplecat pe spate şi mi-am aprins pipa.

– Aproape că nu pot să spun, purtau cu toţii mantii, asemănătoare unei uniforme. Apoi au început să-mi vorbească.

Continua să mă ţintuiască cu privirea, ezitând să-şi continue istorisirea.

– Ce au avut de spus? Am reacţionat prompt, încercând să evit întrebările principale.

– Păi, a fost cam prostesc. Încercau doar să-mi afle numele, de unde eram, cum îmi câştig existenţa, lucruri de acest fel. Uneori îmi era greu să-i înţeleg. Vocile lor erau cumva tărăgănate şi foarte înalte ca tonalitate. Era ca şi cum ai asculta o înregistrare de fonograf la o viteză necorespunzătoare. Şi mă tot întrebau despre oră. M-au întrebat „Cât indică ceasul tău?" de două sau de trei ori. Într-un sfârşit s-au întors la acel obiect şi au decolat. Apoi am putut din nou să mă mişc. Eram speriată de moarte şi am decis să nu povestesc nimănui ce mi s-a întâmplat. Apoi, după câteva zile am auzit despre un bărbat care avusese o experienţă similară, sus lângă Parkersburg.

– Numele lui este Woodrow Derenberger, am informat-o eu. L-ai cunoscut?

– Nu. Doar am auzit ceva despre el la radio. A făcut o pauză şi şi-a umezit buzele subţiri. Mă întreb... i-a mai văzut ulterior pe acei oameni?

– El spune că da.

Părea uşurată.

– Ei bine, eu i-am reîntâlnit. I-am văzut în plină zi. Coborând pe strada principală din Gallipolis. De data aceasta purtau haine obişnuite. Arătau ca nişte oameni normali. Mi-au făcut un semn din cap când au trecut pe lângă mine. M-am speriat din nou. Cu adevărat. Atunci m-am dus la poliţie şi le-am explicat ce am văzut. Au râs de mine şi mi-au spus că probabil am o imaginaţie prea bogată.

A şovăit din nou şi a dat din cap cu tristeţe.

– Ştii, am fost la poliţie şi înainte... în legătură cu vitele ce-mi fuseseră furate. Cred că ei mă consideră vreo nebună.

Am fost şi la FBI. Au venit la mine acasă, dar mi-au spus că nu au putut găsi nimic. După aceea, cineva mi-a interceptat comunicările telefonice. Poate era FBI-ul.

Mâzgăleam în carnetul meu de notiţe. Cu un an înainte aş fi considerat-o pe doamna Bryant o schizofrenică având tendinţe paranoice. Dar nu părea a fi o nebună standard.

Ea şi cei doi copii ai săi adolescenţi locuiau la o fermă în afara oraşului Gallipolis. Creştea vite acolo şi începând cu anii 1963-1964 avusese probleme cu hoţii de vite ce măcelăreau animalele pe câmp.

– Oricine ar fi aceştia, observă ea, nu par a avea preferinţe pentru un anumit tip de organe. Ei iau doar creierii, globii oculari, ugerele şi alte organe pe care, ştii tu, de obicei le aruncăm.

A prins ea vreodată vinovaţii?

– De câteva ori, a spus ea. I-am văzut pe câmp şi m-am îndreptat spre ei cu o puşcă de vânătoare. Dar întotdeauna dispăreau. Erau bărbaţi înalţi şi erau îmbrăcaţi cu pelerine albe... ceea ce-i cam ciudat pentru că se distingeau clar în întuneric. Şi cu siguranţă puteau să alerge şi să sară. I-am văzut sărind de pe loc peste garduri înalte.

În acea perioadă casa sa a ars din temelie şi ea a construit o nouă locuinţă pe acelaşi loc. Într-o noapte, când era singură în casa cea nouă, afirmă ea, s-a trezit şi şi-a dat seama că este incapabilă să se mişte. A simţit un val de căldură aproape doborâtoare şi a auzit uşa de la bucătărie deschizându-se. O încuiase de două ori înainte de a merge la culcare. În timp ce stătea întinsă în pat, neajutorată, a spus că a văzut o persoană de statură înaltă, ce se plimba prin bucătărie şi cu siguranţă a ieşit printr-o altă uşă încuiată.

După ce a plecat, a putut să se mişte din nou.

Şi alte zgomote ciudate îi invadaseră casa, adăugat. Ea şi copiii săi auzeau adesea paşi grei pe acoperiş şi sunete metalice puternice.

După ce am intervievat-o, m-am dus singur la ea acasă pentru a discuta cu copiii săi. Ferma Bryant era izolată total pe un drum dosnic, în pantă. Casa era situată pe o colină de unde puteai privi de sus toate câmpurile din jur. Fiul său adolescent era un băiat cu picioarele pe pământ, obişnuit cu responsabilităţile unui cap de familie. El a confirmat spusele mamei sale în legătură cu hoţii de vite şi a adăugat nişte detalii interesante. A arătat spre nişte copaci din apropiere. Într-o noapte, spunea, în timp ce el şi mama lui mergeau pe stradă, au văzut un obiect mare, strălucitor, staţionând în aer chiar deasupra copacilor. „Ea era foarte speriată", a observat el. Telefonul lor rămânea fără ton fără nici un fel de motiv. În alte cazuri, apelurile pe care le primeau constau doar în nişte sunete ciudate de „bip" şi „muzică electronică". Şi el a menţionat „vagoanele zburătoare de marfă" care planau deseori pe deasupra regiunii, la nivelul vârfurilor copacilor. „E o minune că nu se prăbuşesc, spunea el. Dacă ar zbura puţin mai jos, ar trebui să-şi scoată roţile."

Când am cercetat bucătăria căsuţei, am descoperit că uşa încuiată, prin care se presupunea că ar fi ieşit fantoma nocturnă, nu conducea nicăieri. Nu existau trepte în afară, doar o distanţă abruptă de aproximativ trei metri până la pământ.

Mai târziu am verificat împreună cu poliţia locală zvonurile legate de câinii şi vitele care dispăreau în zonă şi am pomenit numele doamnei Bryant. „Biata femeie! mi s-a spus. Tot timpul vede câte ceva. Acum vreo două luni a intrat aici cu o poveste despre astronauţi care se plimbau prin Gallipolis. Înainte de asta vedea hoţi de vite." Aşa că doamna Bryant stă încă la fermă, privind luminile ciudate de pe câmpuri şi când telefonul ei sună, aşteaptă mult timp înainte să ridice receptorul.

11. DACĂ E MIERCURI, E UN VENUSIAN

JAMES LILLY stătea pe peluza sa înconjurat de reporteri de la ziarele Charleston şi Huntington, şeriful George Johnson împreună cu soţia şi multe alte persoane. Sute de automobile erau aliniate pe Camp Cornley Road, iar şoseaua era întunecată şi liniştită, cu excepţia scânteierilor ţigărilor. Alte automobile circulau cu viteză mică, în şiruri încete, pe drumurile brăzdate cu făgaşe ale ariei TNT spre nord.

– Este momentul, a anunţat Jim Lilly, privindu-şi ceasul. Era exact ora 8:30 p.m. Ei sosesc în fiecare noapte chiar pe la ora asta.

Animale sălbatice au început să urle şi ţipete tulburătoare răsunară printre copaci.

– La timp, a chicotit Lilly. Puteţi să vă fixaţi ceasurile după ei.

– Dumnezeule! Ce este asta? Un reporter, novice în întâlnirile cu OZN-uri, a ţipat când o lumină albă, strălucitoare plana încet în faţa privirilor noastre. Se arcuia cu graţie la aproximativ 30 de metri deasupra copacilor. Portierele maşinilor se închideau cu zgomot în susul şi în josul şoselei, pe măsură ce oamenii se străduiau să iasă din maşini, pentru a privi. Gazetarii se mişcau cu greu, purtându-şi costisitoarele camere de luat vederi.

– Ce naiba-i cu asta? Jaluzeaua nu funcţionează!

Lumina traversă cerul lent, pe direcţia Point Pleasant, pământul de dedesubt luminându-se datorită strălucirii sale, pe măsură ce ea se deplasa.

– Unde-i acel tip, Keel? a întrebat cineva.

– Probabil că este acolo sus, călătorind în acel obiect afurisit, a răspuns altcineva.

Un avion de mici dimensiuni a descris deodată un cerc deasupra ariei TNT, cu toate luminile aprinse.

– Iată-l din nou pe Doc Shaw, a izbucnit în hohote de râs Jim Lilly. Pe cine crede el că prosteşte?

Dar vocile strigau în întuneric: „Uite încă unul!"

Avionul îşi opri, pentru un moment, motoarele şi începu să planeze.

George Johnson s-a întors spre soţia sa.

– Ei bine, voiai să vezi un OZN.

– A fost ca şi cum aş fi văzut o fantomă, tremură ea.

Aerul era plin de sunetele motoarelor poticnindu-se neputincioase şi ale şoferilor care bodogăneau şi înjurau pentru că nu reuşeau să-şi pornească autovehiculele.

Lumina se deplasă către râpa ce se întindea în spatele şoselei North Park Road, apoi începu să coboare şi se mută jos, de-a lungul bazei râpei. Betty Kelly, în vârstă de treisprezece ani, privi pe fereastra bucătăriei familiei Kelly şi ţipă:

– Ma... a revenit!

Obiectul incandescent apărea în fiecare noapte în preajma rezidenţei familiei Kelly. Părea că se stabilea, din timp în timp, în grădina din spatele casei şi strălucirea îi pălea întrucâtva, aşa că puteau desluşi un obiect bine definit. Aveau chiar impresia că văzuseră o uşă triunghiulară pe suprafaţa acelui obiect şi ceva asemănător unor geamuri acoperite cu gheaţă. Şi vecinii lor priviseră, cu toţii, dar evitaseră cu înţelepciune să facă publice experienţele lor.

Nu doreau ca strada lor să devină o altă Camp Conley Road sau o nouă zonă TNT.

În momentul în care striga Betty, tatăl său, Bill Kelley, bodogănea în camera de zi. Era inginer electronist şi tocmai demontase partea din spate a televizorului cel nou al familiei. Acesta se defectase cu o noapte înainte, în timpul vizitei obiectului. „Cineva ar trebui să facă ceva în privinţa acestor lucruri," se plângea el.

Obiectul începu să strălucească mult mai intens şi apoi dispăru.

– Unde a plecat? îşi întrebă fiica doamna Kelly.

– Nu ştiu. Ştiu doar că a... a... a plecat.

Începu să plângă. Era atât de nervoasă şi de supărată, încât a doua zi nu a putut merge la şcoală.

Telefonul sună. Bill Kelly îl privea ca şi cum ar fi fost un şarpe. Ridică receptorul încet, ascultă şi se încruntă mânios, când puse telefonul din nou în furcă. Soţia îl fixa cu o privire răbdătoare.

– Încă unul din acele apeluri telefonice...bip, bip, bip, îi confirmă el înclinându-şi capul.

La est de Point Pleasant, în vârful dealului, stăteam, eu şi Mary Hyre, lângă maşinile noastre, privind satul din vale.

– Unde s-a dus, John?

Îmi încordasem privirea încercând să mă uit printr-un telescop ieftin.

– Cred că a coborât de-a lungul acestei râpe, pe lângă North Park. Dar nu-l pot vedea acum.

– Cel puţin a respectat cu stricteţe programul.

Lumini pâlpâitoare verzi şi roşii au apărut dintr-odată.

– Un avion, am constatat eu.

– Probabil doctorul Shaw. Mi-a spus că a vorbit cu oamenii din zona TNT.

– E destul de greu să confunzi un avion cu una din acele lumini ale OZN-urilor.

– Priveşte! a strigat ea brusc. Ceva urmăreşte avionul!

La câteva sute de metri în spatele avionului am văzut un obiect mare, negru, aproape la fel de mare ca şi avionul, dar complet lipsit de lumini.

– Omul-molie! Este omul-molie?

Orbecăiam cu telescopul meu. Nu e deloc simplu să focalizezi un obiect aflat pe cerul nopţii cu un telescop fără trepied. Nu am putut nici măcar să localizez avionul.

Avionul traversă râul şi se îndreptă spre aeroportul din Gallipolis. Obiectul care îl urmărea se pierdu cu repeziciune pe cerul negru.

Ne-am întors la biroul lui Mary şi am găsit toate telefoanele zbârnâind. Oamenii văzuseră obiecte zburătoare peste tot, în susul şi în josul văii. Unii văzuseră probabil doar plimbarea nocturnă a aparatului doctorului, dar alţii au descris obiecte ce păreau a fi veritabile OZN-uri.

Era data de 5 aprilie 1967, miercuri. Din 1966 şi până atunci, colectasem şi analizasem cam şapte sute de rapoarte şi am descoperit că cel mai mare număr de apariţii, cam 20 de procente dintre ele, au loc miercurea. Am numit acest lucru „fenomenul miercuri". Evenimentele din anul 1967 se încadrau în acest tipar ciudat, ca şi apariţiile unor aparate de zbor ulterioare. Întâmplările semnificative din luna octombrie 1973 erau concentrate în zilele de miercuri, în special pe data de miercuri, 17 octombrie.

Astfel apărea o nouă contradicţie stranie. Entităţile susţineau că nu cunoşteau organizarea timpului la noi; totuşi, obiectele reuşeau să respecte un program strict de zbor, ce putea fi măsurat cu ceasurile şi calendarele noastre.

Când i-am luat un interviu avocatului Robert Wright din Sistersville, West Virginia, acesta mi-a spus că obiectele apăruseră în fiecare zi de miercuri a verii anului 1966, „cu precizia unui ceasornic".

Nimeni, cu excepţia forţelor aeriene ale SUA, nu încercase să facă până atunci o analiză statistică superficială a interceptărilor de OZN-uri, aşa că descoperirile mele au fost luate în batjocură de oamenii de ştiinţă care pozau drept experţi ai fenomenului. Apoi, dr. David Saunders de la Universitatea Colorado a introdus câteva mii de interceptări în calculator şi a ajuns la concluzia că „fenomenul miercuri" a rămas stabil. În acea zi aveau loc cele mai multe reperări, mai presus de legile şansei şi ale obişnuitului.

În martie 1967, Ralph Jarrett m-a determinat să fac o mică abatere de la obişnuita mea politică „secretoasă" şi am apărut împreună cu el în show-ul lui Jackie Oberlinger, pe postul WCHS-TV în Charleston. În cursul discuţiei noastre am menţionat că momentul cel mai propice pentru a putea zări un OZN este la ora zece seara, într-o zi de miercuri. Doamna Oberlinger, o femeie blondă, vivace şi o celebritate în zonă, m-a crezut pe cuvânt. Pe data de 29 martie, într-o miercuri, ea a reunit un grup de prieteni în grădina din spatele casei sale şi, nici mai devreme nici mai târziu decât la ora 10 p.m. fix, trei globuri de lumină albă strălucitoare au trecut direct pe deasupra capetelor lor, aliniate în formaţie de V.

„Fenomenul miercuri" funcţionează. L-am studiat timp de mai mulţi ani şi încă nu ştiu *de ce* funcţionează. Cercetători din alte părţi ale lumii îmi urmaseră exemplul şi ajunseseră la tipare similare în ceea ce priveşte reperările de OZN-uri în ţările lor. Tabelul de mai jos cuprinde o clasificare a celor înregistrate în 1950, aşa cum au fost ele

analizate de Sauders, Statele Unite; Ballester-Orlando, Spania; Bonabot, Belgia:

EVIDENŢA APARIŢIILOR OZN – 1950					
Ziua	S. U.	Spania	Belgia	Total	Procent
Duminică	40	6	23	69	9,8
Luni	53	8	42	103	14,7
Marţi	44	15	43	102	14,6
Miercuri	57	19	56	132	18,8
Joi	51	10	55	116	16,5
Vineri	40	12	38	90	12,8
Sâmbătă	32	13	44	89	12,7
Total	317	83	301	701	99,9

(Publicat pentru prima dată în *Bulletin du Gesag*, Belgia, iunie 1972.)

II

LA PUŢIN TIMP după sosirea mea în Point Pleasant, încercând să găsesc o rezolvare a acestei probleme, am telefonat la baza forţelor aeriene Lockburn, din Ohio, şi am făcut o prezentare în linii generale a celor întâmplate locotenentului Hoffman, ofiţerul responsabil în acea unitate cu problema OZN-urilor. Era foarte politicos, dar în acelaşi timp părea complet dezinteresat de problemă şi părea evident că forţele aeriene nu aveau de gând să întreprindă nici un fel de investigaţie.

Probabil o investigaţie se afla deja în desfăşurare. La începutul lunii aprilie, în timp ce hoinăream pe Strada Principală, am observat un număr mare de străini care nu păreau a se potrivi în cadru. Aveau înfăţişarea inconfundabilă a unor ofiţeri federali... cravate conservatoare, îmbrăcăminte

rigidă şi erau proaspăt tunşi. Trebuie să fi fost vreo cincisprezece sau douăzeci. I-am văzut în restaurantele din zonă şi în drogherii, pretutindeni.

– Se desfăşoară vreun congres în oraş? am întrebat-o pe Mary Hyre.

– Deci, i-ai observat şi tu? zâmbi ea. Toţi m-au întrebat despre ei. Dar până acum, nu am putut afla nimic.

M-am hotărât să-i prind în cursa unei conversaţii, dar au dispărut cu toţii, înainte de a putea face acest lucru.

Într-o noapte, Roger Scarberry, Steve Mallette şi cu mine circulam cu maşina prin zona TNT, când am dat peste un Cadillac mare, negru, parcat în întuneric. Am frânat brusc, am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre celălalt vehicul. Un bărbat bine îmbrăcat, cu o înfăţişare distinsă, stătea lângă roată, ţinând în mână un microfon. Am încercat să-l atrag într-o discuţie, dar el abia dacă a mormăit ceva. Era evident că dorea să fie lăsat în pace. Nu l-am mai văzut de atunci.

Îmi petreceam zilele descoperind martori şi hoinărind seara prin zona TNT înainte de a merge pe Five Mile Creek Road pentru a privi cerul, activitate care, de obicei, dura până pe la 3 sau 4 dimineaţa. Apoi mergeam cu maşina înapoi în Point Pleasant, trecând peste vechiul şi şubredul pod Silver Bridge în Ohio, şi prindeam vreo patru ore de somn la Blue Fountain. La o distanţă de 5-6 kilometri sud de vârful meu secret de deal, se afla o creastă bine împădurită. Obiectul cu „geamul" roşiatic, pe care îl văzusem împreună cu Mary în prima noapte, păruse să vină dintr-acolo. În fiecare noapte, exact la ora 10 p.m., o luminiţă strălucitoare, roşie apărea pe acea culme, ca şi cum cineva ar fi aprins o lumină puternică. Gândindu-mă că ar fi putut să fie o casă acolo sau un drum (iar ceea ce priviserăm fuseseră de fapt

luminile de poziţie ale unor autovehicule), m-am dus în acel loc în plină zi, dar am descoperit că, pentru a ajunge acolo, era necesară o foarte lungă călătorie pe jos. Nu se zărea nici o casă acolo. Am mers cu maşina pe drumurile din Chief Cornstalk Hunting Grounds, sperând că voi găsi o stradă care să ducă până pe acea creastă, dar, în mod evident, aceasta era inaccesibilă.

Pe data de 6 aprilie, joi, doamna Hyre m-a însoţit la Five Mile Creek Road şi am privit cum lumina şi-a făcut apariţia, respectând cu stricteţe orarul. Deodată, am zărit o lumină identică în spatele copacilor, la nord de locul în care ne aflam noi, exact de unde văzuserăm descinzând discul strălucitor. Ştiam că nu sunt case şi drumuri în direcţia aceea. Ne-am divizat atenţia între cele două lumini. Amândouă păreau a se mişca foarte încet printre copaci. Am coborât din maşină cu lanterna mea şi am semnalizat de trei ori în direcţia culmii situate în partea din sud. Un moment mai târziu, am recepţionat trei semnale luminoase, extrem de strălucitoare. Mary şi-a ieşit din fire.

– Îţi răspund, a spus ea.

Lumina roşie s-a înălţat până la aproximativ 30 de metri deasupra copacilor. Apoi s-a stins, ca şi cum cineva ar fi modificat poziţia întrerupătorului. Lumina din nord a coborât în spatele copacilor şi a dispărut.

AFIDAVIT *(depoziţie sub jurământ)*

În atenţia celor interesaţi:

Subsemnata, Mary Hyre, cu domiciliul pe strada Sixth Street, nr. 219, Point Pleasant, W. Va., reporter pentru publicaţia *Messenger* din Athens (Ohio), prin prezenta, depun mărturie asupra faptului că am fost de faţă la desfăşurarea următorului eveniment şi martor al celor descrise în continuare.

În seara zilei de 6 aprilie a anului 1967, l-am însoţit pe domnul John A. Keel, din New York, pe vârful unui deal pustiu, din Five Mile Creek Road, la sud de Gallipolis Ferry, W. Va. La scurt timp după ora 11 p.m., am observat un obiect roşu difuz, de mărime nedeterminată, ce se mişca într-o manieră controlată, la o distanţă mică deasupra vârfurilor copacilor, la aproximativ 450 metri sud de locul unde ne aflam noi. Nu erau case sau drumuri pe acel deal. Obiectul părea a se deplasa cu prudenţă şi cu viteză mică pe cer, spre marginea câmpului mlăştinos, lumina aprinzându-se şi stingându-se intermitent, în mod neregulat.

Pe măsură ce obiectul se apropia, domnul Keel a coborât din maşină şi a semnalizat de trei ori cu o lanternă puternică, chiar în direcţia obiectului. Imediat, obiectul a răspuns semnalizării, trimiţând trei fascicule de culoare albă, strălucitoare. Apoi s-a înălţat pe verticală şi lumina roşie difuză s-a stins complet.

Statul West Virginia

Încheiat în prezenţa: Semnătură:

Districtul Mason *Mary Hyre*

Mary Hyre, cunoscută de mine personal, s-a prezentat astăzi în persoană, în faţa mea, în biroul, districtul şi statul meu, a luat cunoştinţă de cele declarate mai sus şi şi-a depus semnătura în prezenţa mea.

Înmânată mie astăzi, *21 iunie 1967*

Acreditarea mea expiră la data de *12 iunie 1977*

Howard Schultz **Notar Public**

Doamna Mabel McDaniel, împreună cu alte două femei m-au însoţit pe deal în noaptea următoare. La ora 22:15,

incandescenţa roşiatică obişnuită a apărut pe dealul dinspre sud. Apoi, o alta a trecut pe neaşteptate, la o distanţă mică de prima. Am semnalizat cu lanterna în direcţia lor, dar nu s-a întâmplat nimic. Am trecut peste un gard şi am mers pe câmp, încercând să privesc mai îndeaproape. Cele două obiecte s-au apropiat unul de celălalt, cu viteză mică. Deodată, în timp ce traversam câmpul, am observat ceva inedit... o minge de lumină albăstruie, palidă plana sus, printre copacii livezii din spatele fermei din apropiere. Lumina se mişca încoace şi încolo, din copac în copac, ca şi cum mi-ar fi imitat mişcările. Am semnalizat cu lanterna în direcţia ei şi ea a pâlpâit cu strălucire orbitoare, s-a învăluit în întuneric şi a dispărut. În acelaşi timp, luminile de pe culmea din sud au crescut, pentru un scurt moment, în intensitate, iar apoi s-au stins şi ele. Mi-am făcut, încet, drum înapoi pe câmpia cufundată în întuneric, am escaladat gardul şi am revenit la maşina doamnei McDaniel. Am fost surprins să găsesc toate cele trei femei într-o stare de panică extremă.

– Cred că mai bine am pleca de aici, a spus doamna McDaniel, cu nervozitate. Au plecat în viteză.

Cinci minute mai târziu, în timp ce stăteam singur în maşina mea, incandescenţa roşiatică a pâlpâit din nou pe culme. Pentru prima dată, şi-a schimbat culoarea din roşu în alb orbitor şi s-a înălţat încet, plutind încoace şi încolo ca o minge de Yo-Yo, înspre râu, în partea de vest. Cu siguranţă, câţiva barcagii au văzut şi ei obiectul, pentru că raza strălucitoare a unui proiector a ţâşnit de după dealuri, ţintind direct obiectul luminos. Când lumina proiectorului şi-a făcut apariţia, obiectul a staţionat la viteză mijlocie, s-a lăsat în jos şi a dispărut. Lumina proiectorului a continuat să scruteze cerul.

În ziua următoare, am discutat cu doamna McDaniel şi i-am povestit despre ceea ce văzusem.

– Ce păcat că n-aţi mai rămas puţin, am remarcat eu.

– Eram cam speriate, a început ea. Noi... probabil vei crede că suntem nişte idioate.

– V-a speriat lumina albastră?

– Nu lumina, a spus ea ezitând. Asta am văzut-o. Dar apoi am văzut un om înalt, pe câmp. Toate l-am văzut trecând peste gard şi traversând prin spatele maşinii noastre. Am crezut că tu veneai înapoi. Apoi, semnalele lanternei tale au apărut pe câmp şi ne-am dat seama că nu eşti tu. Am ridicat geamurile maşinii şi am blocat portierele, aşteptând să te întorci.

Cu siguranţă nu văzusem pe altcineva pe acel câmp. Le jucaseră ochii vreo festă? Sau erau fantome pe acel deal?

La sfârşitul săptămânii respective, am mers cu maşina în Ohio, pentru a verifica evenimentele ciudate care se petreceau acolo. Una dintre întâmplările mele favorite s-a desfăşurat în micul sat denumit Duncan Falls. Prezint în continuare înregistrarea cuvânt cu cuvânt din jurnalul meu:

Cândva, pe la sfârşitul lunii octombrie a anului 1966 (martorul nu-şi aminteşte cu exactitate data), domnul Leonard „Shy"[1] Elmore, domiciliat în Duncan Falls, Ohio, strada Elmore 72, se plimba în jurul orei patru dimineaţa când a întâlnit o „construcţie" ciudată, care l-a speriat îngrozitor. Ca mulţi oameni aflaţi la o vârstă înaintată, domnul Elmore are probleme cu somnul şi adesea face plimbări lungi, în timpul nopţii. În dimineaţa menţionată, se plimba pe o stradă la două blocuri depărtare de casa sa, când a

[1] În limba engleză = timid (n.t.).

văzut o „construcţie în formă de L, care arăta ca un şopron de fier galvanizat" în mijlocul câmpului larg. Întrucât nu mai observase niciodată acest „şopron", s-a apropiat de el, pentru a-l vedea mai bine. Ceva în legătură cu acesta îl înspăimânta... mai târziu nu a putut spune ce îl speriase... şi s-a întors, îndepărtându-se în grabă. Deşi era întuneric şi nu a putut vedea geamuri sau uşi în şopron, el susţine că a auzit o voce obişnuită de bărbat, răsunând din acesta. „Nu fugi... nu fugi", a strigat vocea. „Nu fugeam propriu-zis, mi-a spus domnul Elmore, dar mergeam destul de repede."

S-a îndreptat grăbit spre casă, şi-a luat arma şi a revenit în acel loc. Spre uimirea lui totală, „şopronul" dispăruse. Acest incident l-a întristat foarte tare şi, conform spuselor soţiei sale, a suferit după aceea o cădere nervoasă de câteva zile. A hotărât să-i telefoneze şerifului şi să declare ceea ce văzuse. Şeriful a promis că va merge pentru a arunca o privire... dar nu a făcut niciodată acest lucru. Domnul Elmore mi-a relatat povestea sa într-o manieră directă, lipsită de înfloriturі sau speculaţii deplasate.

Nici un bărbat în negru nu venise să-l deranjeze pe domnul Elmore. Am fost primul reporter care a vorbit cu el. Când mi-a arătat câmpul, am descoperit cu vădită tulburare că se afla chiar în apropierea Şcolii Elementare din Duncan Falls. Un număr neobişnuit de interceptări şi evenimente fortean[1] păreau a fi concentrate în jurul şcolilor şi cel mai mare număr de martori este constituit din copii cu vârstele

[1] Un eveniment fortean este orice eveniment care nu are o explicaţie ştiinţifică. Cuvântul a fost inventat după numele lui Charles Fort. Există chiar şi o International Fortean Organization (INFO); Box 367; Arlington, Virginia (n.a.).

cuprinse între şapte şi optsprezece ani. O altă ciudăţenie statistică este reprezentată de faptul că majoritatea adulţilor care susţin că autovehiculele lor au fost urmărite de OZN-uri sau monştri sunt profesori, în special profesori specializaţi în educarea copiilor ieşiţi din comun, foarte inteligenţi sau cu deficienţe mentale. Acesta a fost motivul pentru care am devenit atât de interesat de „operatorii de recensământ" din West Virginia, solicitând în special informaţii referitoare la numărul de copii care locuiau în valea Ohio şi la vârsta acestora.

12. JOCURILE EXTRATEREŞTRILOR

„WOODROW DERENBERGER este însărcinat!"

Vestea a ajuns peste tot în valea Ohio, iar mulţi dintre oameni au luat în serios zvonul acela absurd. Povestea spunea că oamenii din spaţiu îl aleseseră pe Woody pentru un experiment unic, iar el începuse să îşi ascundă stomacul proeminent, care creştea rapid în dimensiuni. În curând avea să dea naştere unui copil special: jumătate pământean, jumătate extraterestru. Copilul avea să devină un mare conducător.

Evenimentele dintre anii 1966 şi 1967 au făcut ca totul să pară posibil. Un bărbat însărcinat nu era cu nimic mai absurd decât monstrul înaripat sau formele gigantice luminoase care cutreierau prin Ohio, noapte de noapte. O lume inedită şi fantastică începea să prindă formă, animată de oameni din spaţiu care conduceau Cadillac-uri şi Volkswagen-uri, psihiatri care auzeau în noapte voci şi obiecte care înghiţeau câini şi vite, în timp ce toată lumea căuta într-o direcţie greşită.

Ca toţi ceilalţi, şi eu fusesem prins în jocul de-a misterele. Cineva, de undeva, cunoştea în mod evident fiecare mişcare pe care o făceam, sau cel puţin aşa părea. Am devenit foarte secretos şi nu spuneam nici măcar prietenilor cei mai apropiaţi unde aveam să merg sau de unde veneam. Cu toate acestea, ceva părea să mă urmărească. Apăream neanunţat

la o fermă îndepărtată şi, la scurt timp după ce mă aşezam la discuţie cu cei care locuiau acolo, telefonul lor suna şi nu era nimeni la celălalt capăt al firului, sau în receptor se auzea o serie de bip-uri puternice. Fermierul reacţiona cu uimire.

„N-am mai primit *niciodată* asemenea apeluri!"

Telefonul suna, în mod repetat, până la plecarea mea.

Asta s-a întâmplat de mai multe ori, în locuri diferite.

Foloseam un sistem de „verificare a locaţiei", vizitând case din zone îndepărtate şi vorbeam cu oameni care nu semnalaseră nimic, niciodată. Doamna Hyre m-a însoţit în câteva din aceste verificări de locaţie şi a fost uimită de cât de multe lucruri se întâmplaseră. Numele şi chipul ei erau familiare tuturor celor din zonă, iar reputaţia ei de reporter cinstit şi obiectiv era impecabilă. Oamenii se relaxau în mod automat în clipa în care o vedeau şi vorbeau liber. Pe dealurile care înconjoară Point Pleasant, am auzit multe poveşti despre paşi pe acoperiş, zgomote metalice ciudate (cel mai frecvent fiind zgomotul unei portiere de autovehicul din afara casei, în lipsa oricărei maşini vizibile). O familie ne-a arătat cum clapa care acoperea intrarea în podul lor fusese mutată în mod misterios. În tavanul unui dormitor era o gaură şi se putea ajunge la ea numai cu ajutorul unei scări înalte. Alţii se plângeau de „ţigani" care le traversau proprietatea noaptea, târziu. Bărbaţi în costume reflectorizante şi femei cu rochii lungi până la glezne, toţi având părul lung şi ten oriental, de culoare închisă. (Asta se întâmpla cu mult înainte de explozia fenomenului hippie, de la sfârşitul anilor '60.)

Într-o după-amiază, m-am lăsat ghidat de instinct şi am oprit în faţa unei ferme izolate, situată la nord de Gallipolis, în Ohio, şi când am bătut la uşă, un bărbat cu o faţă fioroasă mi-a deschis cu arma în mână.

Am început să îi arăt legitimaţiile de acreditare şi să-i explic cine sunt, dar mi-a tăiat-o scurt.

– Ştiu cine eşti, a mârâit el. Nu vrem să avem de-a face cu tine deloc. Pleacă de aici.

Încurcat, m-am întors la Mary şi i-am sugerat să viziteze ea ferma, pentru a vedea dacă putea să găsească motivul comportamentului ciudat al bărbatului.

A doua zi ne-am întors. Eu am rămas în maşină, în timp ce ea a vorbit cu el, timp de mai multe minute. În cele din urmă, s-au întors amândoi la maşină, râzând.

– N-o să vă vină să credeţi asta, începu fermierul ca şi cum s-ar fi scuzat, „dar ieri, cu zece minute înainte să sosiţi, am primit un telefon. După voce, era un vecin de-al meu, care mi-a spus că suna să mă avertizeze în legătură cu un nebun... de felul celor periculoşi ... cu barbă ...care tocmai fusese la ei. I-am spus că nu aveam nimic de-a face cu el. La zece minute aţi apărut dumneavoastră. După ce aţi plecat, l-am sunat înapoi. Era plecat pe câmp. Acolo fusese toată ziua. Soţia lui a trebuit să se ducă să-l cheme. A spus că nu el sunase.

Am privit-o pe Mary cu seriozitate.

– A fost o înscenare?

– Categoric nu, mi-a răspuns ea, întorcându-se spre fermier. Spuneţi-i şi restul.

– Păi, acum vreo săptămână, vacile mele s-au speriat foarte tare de ceva, a continuat. Ştiţi, noi n-am zis la nimeni despre asta, doamnă Hyre. Nu daţi la ziar asta, nu-i aşa?

– Nu, dacă nu vreţi.

– Haideţi. Veniţi să vă arăt ceva.

Ne-a condus pe câmpul din spatele grajdului. Era un cerc de nouă metri de pământ pârjolit pe colină. Văzusem deja mai multe astfel de „cercuri fermecate".

– În noaptea aia, vitele noastre şi-au făcut de cap, a continuat el. S-au adunat în cireadă. Erau aşa de speriate, că au trecut direct prin gardul de colo. A arătat spre o porţiune de gard din sârmă care, în mod evident, tocmai fusese reparat. Este un gard conectat la curent electric. Ştiţi că nu este uşor să faci nişte vaci să se atingă de un gard electric. Oricum, când am auzit hărmălaia, am alergat afară şi mi-am văzut vacile împrăştiindu-se pe şosea. Iar ceva mare, roşu cu alb, strălucitor era chiar pe câmp. Trebuie să recunosc că aproape m-a speriat de moarte. Ca să-mi iau arma am alergat înapoi în casă. Nu mi-a luat mai mult de un minut. Dar când am ieşit din nou, obiectul dispăruse. Doar cercul mai rămăsese. A durat tot restul nopţii ca să-mi adun vitele.

– S-au pierdut vreunele? am întrebat.

– Nu. A făcut o pauză. Dar Herk – adică Hercules – bătrânul meu câine ciobănesc, a fugit în noaptea aia şi de atunci nu l-am mai văzut.

Mary fusese cu mine când investigasem alte incidente legate de câini dispăruţi. Mi-a aruncat o privire plină de înţelesuri şi el a observat-o.

– Spuneţi-mi, doar nu credeţi că obiectul ăla mi l-a luat pe bătrânul Herk, nu-i aşa?

– Nu. A fost probabil doar un fel de fenomen electric, am răspuns cu blândeţe, probabil că Herk se va întoarce.

– Sper. L-am iubit mult pe câinele acela.

Părea îngândurat. Electric, ziceţi. Haideţi să vă mai arăt ceva.

Ne-a condus la grajd şi ne-a arătat o cutie cu circuite nou-nouţe.

– A trebuit să instalez asta a doua zi, ca să funcţioneze aparatul de muls. Vechea cutie era complet arsă. De fapt, era topită... ca şi cum cineva o atinsese cu o lampă de sudură.

– Vedeţi, trebuie să fi fost vreun fel de dispozitiv electric, am spus eu, destul de neconvingător.

Ştiam că Ivan Sanderson investigase un caz aproape identic, în New Jersey, cu doar câteva săptămâni mai devreme. Dar în cazul respectiv, vacile fuseseră la locurile lor din grajd şi au fost găsite moarte.

– A mai fost cineva pe aici să vorbească despre asta cu tine?

– Nu ... nu am spus nimănui. Doar unor oameni de la compania electrică, unii care au venit a doua zi. Şi-au făcut de lucru cu transformatorul de pe stâlpul de la marginea şoselei. Am încercat să vorbesc cu ei, dar nu au avut prea multe de spus.

– Îi cunoşteai?

– Nu-i mai văzusem niciodată. Dacă stau să mă gândesc, nu aveau un camion obişnuit, ca aceia de la compania electrică. Aveau doar o maşină cu un tablou de comandă.

– I-ai recunoaşte, dacă i-ai revedea?

– Cu siguranţă. Erau străini. Ştiţi, japonezi sau ceva de genul ăsta. După cum am spus, nu erau prea prietenoşi.

– Cum erau îmbrăcaţi?

– O, ştiţi ... cu salopete obişnuite. Cu toate astea, le-am remarcat pantofii. Purtau pantofi ciudaţi, cu tălpi din cauciuc, foarte groase. Presupun că atunci când lucrezi cu electricitate ai nevoie de izolaţie.

Mary s-a cutremurat vizibil.

– Spuneţi-mi, îi cunoaşteţi pe oamenii ăştia? a întrebat el.

– Păi, am văzut o dată un bărbat cu pantofi cu tălpi groase, începu Mary.

Am intervenit tăios, mulţumindu-i omului, promiţându-i să nu pomenesc despre el în scrierile mele şi amintindu-i lui Mary că aveam o întâlnire în altă parte.

Întorşi la maşină, ea nu şi-a mai putut stăpâni curiozitatea înnăscută.

– Ce înţelegi din toată afacerea asta, John?

– Cu cât aflu mai multe, cu atât devine mai de neînţeles.

– La fel simt şi eu. Apelul acela telefonic... pare că cineva nu voia ca tu să vorbeşti cu el.

– Sau ar putea să fie şi invers, am sugerat eu. Poate că totul a fost înscenat ca eu să vorbesc cu el. Am ales ferma lui la întâmplare. Dacă m-ar fi refuzat cu un zâmbet, nu l-aş mai fi deranjat din nou. Dar când a venit la uşă cu puşca...

– Dar cum ştiau ei că aveai de gând să te opreşti acolo? Cum ar fi putut să ştie cineva?

– Asta este adevărata problemă. Cum ar fi putut să ştie cineva?

II

CU CÂTEVA ZILE înainte să plec din New York, l-am sunat pe Gray Barker, la Clarksburg şi am stabilit să ne întâlnim marţea următoare, în Point Pleasant. Imediat ce el mi-a închis, am format numărul confidenţial al lui Woodrow Derenberger şi am vorbit cu soţia lui.

– Când vii să ne vezi din nou? a întrebat ea.

– Sper să ajung în West Virginia cândva, săptămâna viitoare, am răspuns eu.

– Ştiu. Am auzit că o să ai marţi o întrevedere secretă cu Gray Barker.

Am rămas uimit.

– Mă întâlnesc cu Gray, am recunoscut eu, dar constat că nu e tocmai un secret. N-am ştiut despre asta nici măcar eu, până acum două minute, deci cum naiba de ştii tu?

A urmat o pauză.

– Charlie Cutler din Ohio ne-a spus despre asta acum câteva zile, a spus ea în cele din urmă.

– Şi el de unde ştia?

– Nu ştiu. Presupun că a auzit de undeva.

Când intri în lumea ireală a celor contactaţi, prezicerile, profeţiile şi violarea misterioasă a intimităţii tale devin un fapt obişnuit. Contactaţii par că-şi dezvoltă înalte capacităţi de percepţie extrasenzorială şi prezicere. Schimbările se produc aproape peste noapte. În întâlnirile lor cu entităţile, li se serveşte propagandă pe tavă, împreună cu zvonurile şi lipsa de logică pe care ei le acceptă şi le reproduc ca atare. Cele mai savuroase informaţii din ştiinţa ufologică nu au fost întâmplări reale, ci au fost puse în circulaţie de către contactaţi, care şi-au pus toată încrederea în cei care i-au contactat. Entităţile împrăştie povestiri înfricoşătoare despre farfurii zburătoare prăbuşite, care au fost confiscate de forţele aeriene ale Statelor Unite, despre fermieri care au împuşcat şi au rănit oameni veniţi din spaţiu şi aşa mai departe. Contactaţii au reprodus poveştile entuziaştilor cu ochi lacomi şi, astfel, acestea s-au răspândit în cercuri tot mai largi, până când au ajuns să apară în articole şi în cărţi.

Derenberger nu a pretins niciodată că ar avea puteri paranormale. El spunea că primea mesaje telepatice din partea lui Indrid, prin intermediul cărora acesta îi transmitea anumite informaţii. Alţii, precum Ted Owens şi Uri Geller, au pretins, de asemenea, că abilităţile lor paranormale proveneau de la inteligenţele spaţiale. Domnul Owens a înregistrat un record impresionant prezicând rezultatele meciurilor de fotbal. Domnul Geller, o persoană de origine evreiască având capacităţi paranormale, a devenit faimos în întreaga lume după un pretins contact cu o farfurie zburătoare, într-un deşert din Orientul Mijlociu. Ambele persoane au fost examinate şi supuse la teste de către o armată întreagă de oameni de ştiinţă şi parapsihologi.

Probabil că am examinat şi am ajutat mai mulţi contactaţi de OZN-uri decât oricine altcineva. De obicei, experienţele

lor urmează anumite tipare de care ei nici măcar nu-şi dau seama la momentul respectiv. O serie de evenimente, în aparenţă fără nici o legătură între ele, se produc înaintea primului contact direct. Aceste evenimente pot începe în copilărie şi se pot extinde pe o perioadă de mai mulţi ani. Ulterior, de asemenea, cei mai mulţi dintre contactaţi capătă abilităţi paranormale, aflate în stare activă sau latentă, înaintea contactului. Oamenii care văd fantome sau au revelaţii religioase se înscriu în aceleaşi tipare ca şi contactaţii de OZN-uri. Şi, de fapt, apariţiile descrise în „miracolele" religioase au, de obicei, aceleaşi caracteristici fizice ca şi entităţile noastre ufologice; adică degete lungi, chipuri întunecate, trăsături ascuţite.

Ştiinţa ufologică a ultimilor douăzeci şi şapte de ani s-a constituit pe baza a trei componente principale: (1) declaraţiile referitoare la interceptări de OZN-uri, de obicei superficial investigate de către amatori şi adepţi, sau care sunt bazate fragmentar ori în întregime pe poveştile din ziare, deseori inexacte; (2) mărturiile contactaţilor; (3) mesaje primite prin intermediul unor oameni cu capacităţi extrasenzoriale. În anii recenţi, s-a adăugat un nou element prin intermediul puţinilor oameni de ştiinţă implicaţi în controverse. Acesta este apelul epuizant la teoria probabilităţilor pentru a explica faptul că trebuie să existe o droaie de alte planete şi, prin urmare, trebuie să fie nenumărate zone nelocuite în univers. La începutul anilor '60, exobiologia a devenit noul punct de interes în domeniul ştiinţific. Numeroase fundaţii şi NASA au risipit milioane de dolari pentru studierea vieţii extraterestre. Cum nu existau mostre disponibile pentru studiere şi cum nu era nici cea mai mică dovadă a faptului că ar exista măcar o planetă în oricare alt sistem solar, exobiologia nu era un

domeniu facil. Era nevoie, în cazul oamenilor de ştiinţă, ca aceştia să-şi justifice cheltuielile enorme, prin teancuri de rapoarte speculative. Nici măcar nu avem, după cincisprezece ani de cercetare, suficiente fapte pentru a crea o bază reală pentru probabilităţile la care râvnim. Dacă unui om de rând i s-ar cere să parieze pe viaţa extraterestră, ar găsi că argumentele ştiinţifice sunt atât de inconsistente, încât şansele ar trebui să fie în jur de una la un trilion. Dintre cele nouă planete din sistemul nostru solar, numai trei – Mercur, Pământul şi Marte – au o consistenţă solidă şi numai una dintre aceste trei este purtătoare de viaţă. Apariţia vieţii cere o listă lungă de condiţii ecologice şi chimice. Pentru ca toate aceste condiţii să fie îndeplinite simultan pe o singură planetă este nevoie, de asemenea, să existe o serie întreagă de coincidenţe puţin probabile.

Oamenii au privit dintotdeauna spre cer şi au visat la alte lumi. Acum patru mii de ani, Enoh a devenit primul călător prin spaţiu, vizitând şapte lumi sau planete, după ce fusese trezit din somn de vizitatori angelici din spaţiu. Swedenborg, marele matematician suedez, a hoinărit prin cosmos în anii 1700, iar un nativ bostonian, pe numele său William Denton, a fost călăuzit pe Venus, în anii 1860. George Adamski, Howard Menger şi mulţi alţii au vizitat Luna, în anii 1950, precedându-l pe Neil Armstrong cu mai mult de un deceniu. Menger, un pictor din New Jersey, s-a întors cu nişte „cartofi de pe Lună" care arătau ca nişte roci... şi nu i-au costat pe contribuabili nici un cent. Adamski, un excentric din California, a găsit partea nevăzută a Lunii, bogată în vegetaţie şi apă. Alţii au făcut observaţia inteligentă că acolo existau oraşe subterane ascunse. Mulţi alţii au călătorit spre zeci de planete necunoscute, situate în galaxii îndepărtate, planete cu denumiri exotice, adoptate din greaca

veche, întocmai ca entităţile care îi opresc pe şoferii singuratici în locuri izolate, pretinzând că au nume mitologice.

De exemplu, la data de 26 iulie 1967, într-o zi de miercuri, doamna Maris De Long şi Michael Kisner se plimbau cu maşina printr-un parc de lângă marele canion Tujunga din California, când au auzit o voce care îi îndemna să privească spre ceva neobişnuit. Pe cer se vedea o lumină intermitentă, iar apoi apăru un disc luminos cu un diametru de şase metri. Curând stăteau de vorbă cu „Kronin", stăpânul rasei kroniene. Era înalt, fără oase şi fără ochi şi spunea că este „un robot spaţial închis într-o capsulă a timpului".

Imediat ce doamna De Long a ajuns acasă după întrevedere, a sunat telefonul. Era Kronin. Mai târziu, ea a înregistrat mai multe convorbiri, în cadrul cărora el a explicat problemele universului. Ea nu auzise niciodată despre Cronos, zeul roman al timpului.

De secole, o altă entitate populară în cercurile oculte este Ashtoreth, zeiţa feniciană a dragostei. Un personaj denumit Ashtar comunică de ani întregi cu fanii OZN, apărând la întruniri din întreaga lume, la bordul navei spaţiale denumite Ouija, şi prin intermediul telepatiei mentale. Ashtar este un nume de seamă în cadrul Federaţiei Intergalactice. Contactaţii au umplut zeci de cărţi cu mesajele ei.

O femeie din Long Island a avut, în luna mai a anului 1967, o întâlnire cu un domn cu piele măslinie, înveşmântat într-un costum verzui şi numele lui mi-a cauzat ceva probleme. Se prezenta drept Aphloes. În cele din urmă mi-am dat seama că provenea din *aphlogistic*, un cuvânt derivat din greacă şi care înseamnă „lampă ce luminează în absenţa flăcării".

Domnul Cold, al lui Woodrow Derenberger, nu se potrivea în acest tipar. De fapt, numele m-a făcut suspicios în

privinţa povestirii lui Woody şi, dacă nu aş fi vorbit cu alţi oameni care împărtăşiseră experienţe asemănătoare în aceeaşi noapte, aş fi respins cu hotărâre spusele lui Derenberger, din această cauză.

În timpuri mai îndepărtate, zânele, demonii şi chiar vrăjitoarele, care îşi duceau la îndeplinire ritualurile lor legate de Sabatul Negru, alegeau gropi cu pietriş, gropi de gunoi, cimitire *şi răscruci de drumuri,* pentru a-şi face apariţia. Monştrii păroşi ai vremurilor moderne şi OZN-urile aleg aceleaşi locaţii şi destul de multe contacte ufologice s-au produs lângă răscruci sau pe şosele aflate, încă, în construcţie, *dar în locuri unde, cândva, se intersectau vechile şosele.* Primul contact al lui Derenberger cu domnul Cold s-a produs pe o şosea recent construită, la doar câţiva metri depărtare de vechea intersecţie.

Dincolo de râu, marile movile „indiene" din Ohio servesc drept mărturie mută a unei culturi vechi, similară civilizaţiei care a construit movilele uriaşe din Marea Britanie. Acestea din urmă erau unite prin trasee drepte sau „parcele care formau un sistem de reţele complicate". M-am întrebat dacă nu cumva a existat cândva în West Virginia o reţea similară de parcele şi am studiat fotografii făcute de la înălţime şi hărţi vechi, în căutarea unui astfel de sistem. Ici şi colo se găsesc urme destul de vagi, dar fermierii timpurilor noastre au distrus cele mai multe dintre vechile artefacte, exact cum au distrus şi multe dintre movilele, turnurile din piatră etc., ce se înălţau pe acest continent la sosirea primilor europeni.

Fusese oare Woody oprit la punctul de răscruce al unei vechi reţele de parcele? Singurul indiciu stă în alegerea ciudată a numelui de către domnul Cold. În studiul său asupra parcelelor britanice, *The View Over Atlantis,* John Michell afirma:

O trăsătură caracteristică a vechilor aliniamente este faptul că, pe rutele descrise de ele, anumite nume apar cu o frecvenţă remarcabilă. Sunt nume comune care conţin Red, White şi Black[1]; la fel stau lucrurile cu Cold sau Cole, Dod, Merry şi Ley[2].

În felul acesta s-ar păstra logica întortocheată a entităţilor care atrag atenţia asupra unui sistem de parcele din West Virginia, planificându-şi aterizările în anumite puncte ale reţelei şi adoptând nume precum Cold. Se pare că exact asta au făcut în cursul anilor 1966-1967.

Din câte ştiu eu, Cold şi tovarăşii lui cei răutăcioşi nu s-au prezentat niciodată altor contactaţi... ori şi-au schimbat numele pentru a se adapta fiecărei situaţii în parte. Şi aceasta este, de asemenea, o abatere de la tradiţie. Ashtar şi Orthon, împreună cu câţiva alţii ale căror nume au rezonanţa denumirilor de materiale sintetice, au contactat mii de oameni din întreaga lume, în ultimii douăzeci de ani.

În septembrie 1973, chiar înaintea apariţiei marelui val de OZN-uri din octombrie, peste tot în Atlanta, Georgia, au apărut postere proclamând sosirea iminentă a oamenilor din spaţiu. Un medium din Georgia comunica mental cu Zandark, care se identifica drept „un membru al Consiliului Cosmic Unit; Şeful Comandant Responsabil cu Direcţionarea Transmisiilor Tehnice prin Telepatie Mentală sau cu Combinarea Telepatiei prin Mediu sub Îndrumarea Confederaţiei Fiinţelor Spaţiale Cosmice". Zandark a transmis obişnuitul mesaj „Venim să aducem pace", a pretins compensarea ajutorului pe care îl acordase la construirea Sfinxului, a Piramidelor şi a „altor fenomene structurale," plângându-se

[1] În limba engleză = Roşu, Alb şi Negru (n.t.).
[2] În limba engleză = parcelă (n.t.).

că persoanele contactate nu erau luate destul de în serios, ci erau „etichetate drept nebuni şi fanatici care căutau publicitatea personală". Am fost sfătuiţi să ne pregătim pentru ceea ce urma să vină.

Fiecare dintre comunicările lui Zandark începea cu salutul „Adonai Vassu". Când participanţii la întrunirile de la Atlanta au solicitat o traducere, li s-a spus că înseamnă „Pacea şi dragostea fie cu voi, pentru totdeauna".

Necunoscută grupului din Georgia, o persoană contactată din Italia, Eugenio Siragusa, este, de ani întregi, în legătură cu oamenii din spaţiu, iar contactorul său încheie întotdeauna cu formula: „Lumina păcii universale fie cu voi ... [semnat] Adoniesis".

Adoniesis este un termen construct, un fel de romanizare a cuvântului *Adonai*, vechea denumire evreiască pentru Dumnezeu; *Vassu* provine din latinescul vassus, însemnând servitor. Astfel că *Adonai Vassu* înseamnă de fapt „servitorul lui Dumnezeu". Bătrânul Zandark este doar un alt înger deghizat! Adoniesis şi Adonai nu sunt termeni prea îndepărtaţi unul de celălalt. Este interesant că aceleaşi cuvinte aveau să fie folosite la întruniri pe care le despărţea o distanţă imensă.

Şi mai interesant este faptul că mesajele primite prin intermediul mediilor de peste tot conţin similarităţi remarcabile, chiar în modul în care sunt formulate. Mi-au picat în mână cărţi de genul celor scrise de persoane contactate, care datează însă de acum două sau trei sute de ani şi am descoperit că există mesaje şi formulări identice. Având în vedere că o bună parte din literatura de acest tip este încriptată şi greu de găsit, iar cărţile multor mediumuri şi contactaţi nu sunt prea cunoscute, este îndoielnic ca această literatură să reprezinte doar reactualizarea, de către plagiatori, a mate-

rialelor mai vechi. Mai degrabă se pare că ar exista în cer un fonograf care repetă la nesfârşit, generaţie după generaţie, acelaşi material, de parcă acul ar fi sărit de pe disc.

Autorul Brad Steiger a anchetat zeci de mediumuri, profeţi şi persoane contactate în vederea studierii acestui fenomen, *Revelaţia: Focul Divin*. A descoperit că oamenii care pretindeau că erau în legătură cu Dumnezeu, îngeri, spirite ale morţilor şi cosmonauţi de pe alte planete primeau, în esenţă, aceleaşi informaţii. Toţi vorbeau despre un dezastru inevitabil, exact cum avertizase Zandark, „Planeta voastră trece printr-o perioadă crucială." Profeţii şi clarvăzătorii secolului trecut aveau parte de acelaşi joc.

În 1843, William Miller (1782-1849) a fondat secta Adventiştii de Ziua a Şaptea, încredinţat fiind că lumea se apropia de sfârşit. Interesant este faptul că profeţii din întreaga lume şi triburile de indieni Hopi şi Navaho din partea de sud-vest au avut aceleaşi idei, în cursul aceluiaşi an. În mod evident, erau cu toţii conectaţi la aceeaşi „stare". Martorii lui Iehova s-au constituit în 1872, pornind de la o premisă similară. Mesajele transmise în 1916 copiilor din Fatima, Portugalia, puneau de asemenea în discuţie dezastrele viitoare, dar formulate în termeni teologici obscuri.

Iarăşi şi iarăşi mediile şi persoanele contactate şi-au adunat familiile şi prietenii în vârful unui deal şi au aşteptat sfârşitul lumii, după cum fusese prezis. Această şaradă s-a repetat de mai multe ori în ultimii douăzeci şi cinci de ani cu persoanele contactate de OZN-uri, pregătind terenul pentru ca minunaţii oameni din spaţiu să coboare cu farfuriile zburătoare şi să-i evacueze pe cei aleşi, puţini la număr, de pe planeta noastră condamnată.

Se presupunea că lumea avea să se sfârşească la 24 decembrie 1967. Grupurile oculte şi ufologice din întreaga lume

au primit mesajul în toate limbile. O sectă daneză a construit efectiv un refugiu în caz de bombardamente, consolidat cu plumb, şi şi-a petrecut vacanţa ascunsă înăuntru, în aşteptarea distrugerii Pământului.

În 1973, o persoană contactată de OZN-uri, din Wisconsin, a anunţat cu sobrietate că Pământul avea să fie nimicit de Crăciun, de către cometa Kahotek. Recruta oameni pentru a fi evacuaţi de către prietenii lui din spaţiu.

Zandark, Orthon, Ashtar, Xeno, Cold şi toţi apropiaţii acestora ne duc de nas de secole întregi. Mai întâi, ne conving de onestitatea lor, de faptul că se poate pune bază pe ei, de acurateţea predicţiilor lor şi de intenţiile lor bune. Apoi, ne lasă să stăm pe un vârf de deal, aşteptând ca lumea să sară în aer.

Când lumea era populată sporadic, iar semnalele din super-spectru nu erau înăbuşite de electricitatea statică din spectrul interior, oamenii au învăţat să aibă multă încredere în aceste entităţi şi în profeţiile lor. Preoţi, învăţaţi şi magicieni au ajuns la o minunată înţelegere a cosmosului şi a forţelor cosmice prin intermediul astrologiei, alchimiei şi al manipulării magice a materiei. Dar, cum omul a urmat îndemnul angelic: „Înmulţiţi-vă şi umpleţi Pământul", planeta noastră a început să sufere de poluare metafizică. Discul din acel fonograf imens de pe cer a crăpat şi s-a blocat pe un singur mesaj... un singur mesaj... un singur mesaj... un singur...

III

SINDROMUL CONTACTĂRII este un proces de reprogramare fundamentală. Indiferent care este cadrul de referinţă, experienţa începe, de obicei, fie cu o lumină bruscă intermitentă, fie cu un sunet: un bâzâit, huruit sau „bip".

Atenţia subiectului este atrasă de o lumină care pulsează, intermitentă, de o intensitate orbitoare. Acesta constată că nu mai poate mişca nici măcar un deget şi este ţintuit locului.

Apoi, lumina intermitentă trece, îşi schimbă culoarea şi un obiect în aparenţă de natură fizică începe să prindă contur. Lumina se diminuează, lăsând să se vadă o barcă (dacă evenimentul se petrece pe un lac sau un râu), un obiect zburător cu o configuraţie neobişnuită, sau o entitate de un anume tip.

Ce se întâmplă de fapt?

Celui ce primeşte mesajele îi este iniţial indusă o stare de transă, prin intermediul luminii intermitente. Din momentul în care se simte paralizat, pierde contactul cu realitatea şi începe să aibă halucinaţii. Acest fapt poate fi comparat cu hipnoza obişnuită. (Am fost, mulţi ani, hipnotizator amator.) Deseori, subiectul hipnotizat crede că este pe deplin conştient, că hipnoza nu are efect şi că doar comunică cu hipnotizatorul, dar când încearcă să se mişte sau să nu se supună unei comenzi, descoperă cu surprindere că nu poate. Paralizia semnalată în atât de multe cazuri ufologice este, de fapt, o formă de hipnoză.

În anii '40, ştiinţa medicală a observat fenomenul intermitenţei: faptul că unele creiere umane sunt extrem de receptive la lumina intermitentă şi că o asemenea lumină poate induce o transă de tip epileptic, însoţită de halucinaţii bogate în detalii. În cartea intitulată *Battle for the Mind*, William Sargant sublinia:

Ar trebui să fie mult mai cunoscut faptul că înregistrările electrice ale creierului uman arată, printre altele, sensibilitatea

lui particulară, la stimularea ritmică prin zgomote și lumină puternică și că anumite frecvențe de ritm pot genera în creier anormalități ale funcției acestuia, ce pot fi înregistrate, precum și stări explozive de tensiune, suficiente pentru a produce atacuri convulsive în cazul subiecților predispuși. Unii oameni pot fi convinși să danseze pe parcursul desfășurării acestor ritmuri până când, extenuați, se prăbușesc. În plus, este ușor să produci haos în funcția normală a creierului, prin atacarea ei simultană cu ritmuri puternice, cântate în tempo-uri diferite. Aceasta conduce la inhibarea protecției, fie rapid, în starea de inhibiție slabă, fie, după o perioadă prelungită de excitare, în starea de puternică excitație.

Când se întâmplă ca lumina sau sunetul intermitent să se sincronizeze cu ritmul alfa al unui creier anume, acel creier intră în scurtcircuit. Există cazuri în care unii oameni au fost influenţaţi de imaginea intermitentă a unui film şi au fost năpădiţi de imboldul de a-i strangula pe oamenii care se aflau în proxima lor apropiere. Doctorul Grey Walter, de la Institutul Neurologic Burden, din Bristol, Anglia, a avut un pacient care a leşinat în timp ce mergea pe bicicletă, pe un bulevard străjuit de copaci. Copacii au produs fenomenul de intermitenţă, în timp ce omul trecea cu viteză pe lângă ei.

„Unii dintre subiecţi resping tiparele epileptice", observa doctorul Walter în cartea lui, *The Living Brain*. „Experienţele auditive au fost rare; dar pot exista halucinaţii organizate, adică scene complete, ca în vise, care implică mai mult decât un singur simţ. Sunt experimentate tot felul de senzaţii: oboseală, confuzie, frică, dezgust, mânie, plăcere. Uneori se pierde sau este distorsionat simţul de percepere a timpului. Un subiect spunea că fusese „împins în lături în

timp" – ieri era în viitor, în loc să fie înapoi, iar mâine era undeva în trecut."

Pe scurt, o lumină care pâlpâie exact la frecvenţa potrivită îi poate induce martorului o transă similară celei de tip hipnotic. Acesta o percepe ca pe o paralizie, având în vedere că îşi pierde controlul asupra membrelor, pe durata transei, deşi o parte din mintea sa rămâne în stare conştientă. Percepe halucinaţiile din transă ca pe o continuare a realităţii pe care tocmai o experimenta cu un minut înainte. Ca un subiect normal supus hipnozei, pierde noţiunea timpului. Timpul poate fi comprimat sau extins, ca într-un vis. De fapt, subiectul are halucinaţii de doar câteva secunde, dar i se pare că evenimentele s-au desfăşurat pe o perioadă de mai multe ore sau viceversa.

Când iese din transă şi se uită la ceas, descoperă că s-au scurs ore, deşi crezuse că privise lumina doar câteva secunde.

În cadrul unui miracol religios, precum cel de la Garabandal, din Spania, din anii '60, mulţimile îi înconjurau pe copilaşii care intrau în transă şi comunicau cu entităţi pe care numai ei le puteau vedea. Ore întregi, copiii rămâneau nemişcaţi, dar când ieşeau din transă, îşi închipuiau că trecuseră doar câteva minute.

Luminile psihedelice şi cele intermitente, atât de populare în cultura tinerilor din anii '60, serveau de fapt la inducerea transelor şi la producerea experienţelor cvasi-religioase, mai ales atunci când erau combinate cu drogurile halucinogene şi cu ritmul muzicii hard rock, care acţiona ca un paralizant asupra minţii. Euforia marilor festivaluri rock reprezenta un produs direct al acestui fenomen. Tinerii se supuneau voluntar şi cu entuziasm unui proces de spălare a creierelor... se reprogramau singuri, ori erau reprogramaţi de o forţă exterioară care, după cum demonstrează violenţa

şi conflictele sociale ale perioadei, nu era întotdeauna binevoitoare.

Când o persoană contactată iese din transă, suferă, timp de mai multe zile, de dureri puternice de cap şi dureri musculare. Un alt simptom comun îl constituie starea de letargie avansată, subiectul complăcându-se, extenuat, într-o stare de somn excesiv. Aceste simptome se aseamănă cu cele ale epilepticilor care suferă spasme musculare. Setea excesivă, un alt simptom, este cauzată probabil de altceva... deshidratarea prin expunerea la o intensă radiaţie electromagnetică de frecvenţă joasă. O asemenea radiaţie penetrează şi deshidratează orice ţesut.

Mecanismul – luminile intermitente – poate fi subiectiv, acesta fiind văzut doar de destinatari, sau obiectiv, văzute şi de alţii, şi chiar fotografiat. Luminile subiective trebuie să fie cauzate de radiaţia care trece de ochi şi nervii optici şi este primită direct de către creier. Luminile intermitente obiective sunt mase de energie care se mişcă în spectrul vizibil. Martorii ale căror minţi nu intră pe frecvenţa specifică a luminii intermitente provenind de la obiect nu sunt afectaţi, cu excepţia razelor actinice care pot fi emise.

Când investighez apariţia unui OZN care a fost perceput colectiv, nu sunt interesat de martorii întâmplători ai unei lumini obiective. Încerc mai degrabă să caut acele persoane care au fost afectate de lumină în mod direct. Rareori acestea semnalează apariţia, fie pentru că halucinaţia care a însoţit-o a fost extrem de ciudată sau înspăimântătoare, fie pentru că nu le-a rămas nici o amintire a întregului eveniment; au suferit amnezie lacunară. Când reuşesc să dau peste asemenea oameni, sunt interesat de întreaga poveste a vieţii lor şi păstrez legătura cu ei o lungă perioadă de timp după interviu, pentru a observa orice schimbări de personalitate

sau pentru a cerceta ceea ce poate să apară. În unele cazuri, se produce o deteriorare rapidă. Destinatarul are nenumărate alte halucinaţii minore, exact la fel cum o persoană care a luat LSD poate să pornească, pe neaşteptate, după câteva săptămâni, într-o nouă „călătorie". Este posibil să devină dezechilibrat mintal, să-şi abandoneze familia şi slujba, să devină fanatic şi, în cazuri nefericite, să sfârşească printr-o cădere nervoasă sau prin a se sinucide.

Pe de altă parte, unii destinatari experimentează o exacerbare a stării de conştienţă, o creştere a IQ-ului şi o schimbare totală a stilului de viaţă... în sensul bun.

Având în vedere faptul că acesta este un proces de natură istorică, ce se desfăşoară în permanenţă, este probabil ca majoritatea marilor lideri să fi avut o experienţă de contact într-un anume moment al vieţii lor. Doctorul psihiatru de origine canadiană Richard Bucke a realizat primul studiu al acestui fenomen în cartea sa intitulată *Cosmic Consciousness*, publicată în 1900. În cercurile religioase, fenomenul este denumit „iluminare".

În forma sa primară, iluminarea *nu* reprezintă o experienţă religioasă. Pentru câteva momente, destinatarul percepe şi înţelege cu adevărat mecanismele întregului univers. Percepe tot din istorie, trecutul, prezentul şi viitorul, în totalitate. Simte că este parte a super-spectrului şi a cosmosului. Din nefericire, după ce scurta experienţă se încheie, el nu îşi poate aminti cea mai mare parte, pentru că i-a fost înglobată în subconştient şi nu poate activa acele părţi de care îşi aminteşte. Dar a fost reprogramat, chiar pregătit, pentru un nou rol în viaţă. Pentru unii, experienţa constituie „chemarea" care îi propulsează în lumea clericală.

Se pare că există o regulă conform căreia toate forţele cosmice au imitatorii lor. Victimele contactelor OZN suferă des de falsă iluminare. Fie că minţile lor au interpretat greşit

experienţa, fie că o forţă inferioară i-a reprogramat, utilizând acelaşi mecanism. Într-un fel, au devenit „posedaţi". Suferă de halucinaţii – halucinaţii repetate. Vieţile le sunt manipulate în mod dezastruos. Odată ce o persoană a fost supusă unei false iluminări, devine vulnerabilă repetiţiilor, aşa cum o persoană care a fost hipnotizată o dată poate fi hipnotizată cu uşurinţă, din nou.

Fenomenul este dependent de credinţă şi, cum din ce în ce mai mulţi oameni cred în farfuriile zburătoare sosite de pe alte planete, forţa inferioară poate manipula mai mulţi oameni prin falsa iluminare. Am fost martor, cu mare consternare, la împrăştierea în întreaga lume a credinţei în OZN-uri şi a sindromului aferent. Dacă aceasta continuă în mod necontrolat, putem fi puşi, la un moment dat, în faţa unei situaţii de acceptare universală a fictivilor oameni din spaţiu, care ne va conduce la o credinţă modernă în extratereştri, credinţă care le va da acestora posibilitatea să se amestece în mod direct în treburile noastre, aşa cum vechii zei care locuiau pe vârfuri de munte conduceau nemijlocit segmente mari ale populaţiei din Orient, Grecia, Roma, Africa şi America de Sud.

Oricare ar fi fost modul prin care a ajuns CIA/Forţa Aeriană la decizia din 1953, de a demitiza, a ridiculiza şi a degrada farfuriile zburătoare, aceasta a fost, privind înapoi, cea mai responsabilă iniţiativă pe care ar fi putut-o lua guvernul. Dar a subestimat anvergura fenomenului, capacitatea acestuia de a manipula oamenii şi de a genera propaganda.

IV

LA DATA DE 20 MAI 1967, Steve Michalak explora zona de lângă Falcon Lake, Manitoba, în Canada, când a văzut aterizând un obiect mare, circular. Părea să fie făcut din metal

strălucitor, „ca oţelul inoxidabil". S-a apropiat de el şi i s-a părut că aude voci mormăind înăuntru. A strigat, dar nu a primit nici un răspuns. În schimb, obiectul a scos un fel de gaz sau flacără, care l-a izbit din plin în piept şi l-a respins, făcându-l să se clatine, în timp ce decola. Atât cămaşa, cât şi pielea i-au fost arse, lăsând un model ciudat, sub formă de carouri.

Domnul Michalak s-a îmbolnăvit cumplit, suferind o săptămână din cauza leşinurilor, a greţurilor, a durerilor de cap şi a pierdut atunci în greutate zece kilograme. I-au trebuit mai multe săptămâni să se restabilească. Apoi, la data de 21 septembrie 1967, la o sută douăzeci şi patru de zile de la incidentul iniţial, i-au reapărut arsurile de pe piept şi a început să se umfle. A fost spitalizat şi şi-a revenit din nou. Dar boala revenea la intervale variind între 109 şi 124 de zile. În august 1968, după un an în care boala recidivase, a mers la Clinica Mayo, din Minnessota, pe cheltuiala proprie. Doctorii de acolo i-au spus că mai trataseră o victimă a OZN-urilor, din California, care suferise de aceeaşi problemă. I s-a spus că problema decurgea dintr-o „substanţă necunoscută" pe care o avea în sânge.

Când oamenii de ştiinţă de la Centrul de Studiere a OZN-urilor, finanţat de Forţele Aeriene sub conducerea Universităţii din Colorado, l-au vizitat pe Michalak, au cerut să vadă locul unde aterizase farfuria zburătoare. A recunoscut că şi el căutase locul, dar fără succes. Era uimit de incapacitatea lui de a-l localiza. În ciuda rănii lui inexplicabile, cercetătorii au văzut această neputinţă a lui drept o dovadă a faptului că povestea era o farsă. În raportul final constatativ, au sugerat că acesta nu spunea adevărul.

De fapt, există multe cazuri în care martorii au constatat că nu puteau să regăsească locul experienţei lor. Clădirile

şi punctele de reper care se vedeau clar la momentul respectiv par să fi dispărut. Drumuri şi şosele dispar.

Acest fenomen năucitor este binecunoscut şi în ştiinţa metafizică, probabil pentru că multe dintre experienţele metafizice au, de asemenea, caracter halucinatoriu. Există nenumărate poveşti despre restaurante dispărute după ce martorii au oprit acolo. Sunt comune povestirile despre case care dispar. Un călător obosit opreşte peste noapte la o casă veche şi abandonată şi, ca în filme, află ulterior că acea casă, în care stătuse, nu există... sau că arsese până în temelii cu mulţi ani în urmă.

În timp ce scriam cele de faţă, am primit o scrisoare de la cercetătorul britanic F. W. Holiday, în care acesta îmi comunica următoarele:

O familie din sudul Angliei își petrecea sfârșiturile de săptămână căutând un lac misterios pe care îl întâlniseră cu cincisprezece ani în urmă. În mijloc, văzuseră o stâncă imensă, cu o sabie înfiptă în ea. Mai târziu, s-au întors pentru cercetări, dar nici urmă de astfel de lac. Nimeni nu auzise de el și nu este marcat pe hărți.

S-ar putea scrie o carte despre asemenea incidente şi, într-adevăr, unii autori au făcut-o deja. Cu mult timp în urmă, am categorisit asemenea episoade drept distorsiuni ale realităţii. De-a lungul istoriei, oamenii au trecut prin oglinda lui Alice, văzând lucruri care nu există, vizitând locuri care dispar de pe hartă, într-o altă dimensiune halucinantă. Acum cincisprezece ani, exista în Anglia un lac, cu o sabie care ţâşnea dintr-o piatră, aşteptând vreun rege care să vină şi să o smulgă, strigând, „Excalibur!". Asta nu este mai ridicol decât faptul de a te împiedica de o bază

secretă pentru farfurii zburătoare, ascunsă pe dealurile din New England şi mişunând de oameni. Persoanele contactate pretind că au văzut asemenea lucruri.

Un inginer pe nume Rex Ball jură că a întâlnit în Georgia, în anul 1940, o misterioasă instalaţie subterană, populată de câţiva ofiţeri americani şi de omuleţi cu aspect oriental, îmbrăcaţi în salopete. Când a fost prins în tunel, unul dintre ofiţeri a dat comanda:

„Faceţi-l să pară nebun!". S-a trezit pe un câmp, fără certitudinea că experienţa lui fusese realitate sau vis.

Acesta pare a fi strigătul de luptă al fenomenului:

„Faceţi-l să pară nebun!"

13. FOTOGRAFII-FANTOMĂ

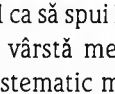

„CU CÂT te-a plătit Keel ca să spui lucrurile astea?", întreba insistent un bărbat de vârstă medie, cu o voce lucrată, care telefona în mod sistematic martorilor menţionaţi de mine în coloanele ziarelor. Toate telefoanele acelea interurbane trebuie să-l fi costat o grămadă de bani, dar nu a reuşit să facă altceva decât să stârnească furia oamenilor care fuseseră sâcâiţi de valul nesfârşit de musafiri nepoftiţi, telefoane de ameninţare şi scrisori nebune. Dintre aceştia, unii mi-au transmis corespondenţa lor, neştiind dacă ar trebui să răspundă şi cum.

Entuziaştii fenomenului OZN sunt adepţi îndârjiţi ai compunerii de scrisori. O mare parte din corespondenţa primită de martori o reprezintă scrisori mâzgălite pe foi ieftine de hârtie reciclată, redactate cu creionul şi cerând: „Trimite-mi tot ce ştii." Altele sunt dactilografiate cu grijă şi se întind pe patruzeci sau cincizeci de pagini. Scrisorile de ameninţare nu sunt obişnuite, unele dintre ele constituind colaje laborioase, folosind cuvinte decupate din reviste sau ziare... „Nu vorbi despre farfuriile zburătoare." Altele sunt scrise cu migală, cu cerneală roşie şi majuscule.

Simboluri, aproape de nedesluşit, sunt trimise de mulţi dintre cercetătorii ufologi aflaţi la vârsta adolescenţei, care apar după fiecare val de OZN-uri, punând întrebări ştiinţifice vitale, precum: „De pe ce planetă vin?"

Din nefericire nu e nevoie de nici o calificare pentru a adera la diversele cluburi de corespondenţă ufologică, împrăştiate prin toată ţara. Oricine strânge cinci sau zece dolari poate primi în schimbul acestora o legitimaţie de membru, cu aspect impresionant, care îi conferă drum liber pentru a hărţui poliţia locală şi martorii. Membrii brigăzii „bătrânelele în tenişi" şi-au descoperit subit identitatea prin aderarea la asemenea cluburi. Ulterior, au colindat statul, ţinând prelegeri despre venirea Fraţilor, apărând la posturile locale de radio şi televiziune, pe post de „experţi" şi, cel mai adesea, aducând un plus de ridicol unei situaţii deja jenante.

Deşi constituie, majoritatea lor, un grup inofensiv şi fără haz, unele dintre personajele care lucrează pe cont propriu în domeniul ufologiei nu se ridică deasupra nivelului de a face farse lor înşişi, dând telefoane în glumă şi, bineînţeles, împrăştiind zvonuri năroade. Ivan Sanderson i-a denumit „nevro", prescurtarea de la nevrotici. Doctorul Edward Condon i-a etichetat drept „obstrucţionişti". Am aflat că, în multe ocazii, unii dintre aceşti ufologi cu legitimaţie i-au constrâns pe martori să le dea declaraţii în mod exclusiv. Membrii cluburilor de corespondenţă aflate în competiţie s-au angajat în bătălii deschise, încercând să ajungă cei dintâi la martori şi acuzându-se reciproc de tot felul de fapte necurate. Donald E. Keyhoe, şeful bazei din Washington al organizaţiei CNIFA, a petrecut ani întregi construind şi făcând reclamă cazului său împotriva Forţelor Aeriene. Singurul rezultat palpabil al campaniei sale a fost faptul că o grămadă de schizofrenici, paranoici şi persoane cu maladii obsesive au fost atrase spre ufologie şi spre ideile sale.

Multe dintre aceste grupuri s-au dizolvat din interior, în scurt timp, din cauza personalităţilor în conflict şi a

paranoiei în exces. (Membrii îi priveau adeseori pe colegii lor ca pe nişte „agenţi ai Forţelor Aeriene"). Chiar şi organizaţia CNIFA, care fusese fondată în anul 1956 de către un fizician interesat de secretul sistemelor de propulsie al farfuriilor zburătoare, s-a destrămat complet spre sfârşitul anilor '60. Membrii calificaţi ai personalului de conducere s-au despărţit cu ranchiună, luând dosarele la întâmplare şi expediind liste din ele, iar Stuart Nixon, secretar în timpul regimului Keyhoe, a devenit director al organizaţiei.

Nu a fost nevoie ca Forţele Aeriene şi CIA să încerce să dezbine mişcarea ufologică. Aceasta reprezintă, chiar prin natura ei, o reţea autodistructivă, de oameni dezorientaţi.

În primăvara anului 1967, drept consecinţă a publicităţii făcute omului-molie şi OZN-urilor, mulţimi de necunoscuţi au ajuns în Point Pleasant. Maşini pline de studenţi de la colegiile învecinate soseau neanunţaţi, adeseori noaptea, la casele martorilor menţionaţi în povestirile din ziare, aşteptându-se să fie bineveniţi. Mary Hyre şi toţi ceilalţi erau supuşi unor interviuri stupide de către oameni care, în mod evident, nu aveau nici o noţiune legată de modul în care se face o investigaţie. Unii dintre aceşti investigatori erau nepoliticoşi şi lipsiţi de tact, până la punctul de a fi ofensivi, aşa cum numai adolescenţii pot fi. Unul câte unul, martorii au tăcut, refuzând să vorbească cu alţi străini, aşa că nou veniţii au văzut în asta un nou mister – cineva le ordona să tacă, în mod evident, tuturor celor din valea Ohio.

În timp ce reporterii din toate oraşele învecinate se înghesuiau la Point Pleasant şi scriau pe larg despre apariţiile de OZN-uri şi de monştri, micul cotidian local *Point Pleasant Register* ignora întreaga situaţie. Când o fată din cadrul personalului de la *Register* a fost urmărită, într-o noapte

din acea primăvară, de un OZN, povestea a fost tipărită de Mary Hyre, în *Messenger*. Tânărul redactor de la *Register* a rămas ferm pe poziţia anti-OZN pe parcursul întregului scandal.

Pe atunci, politica mea era să public doar declaraţiile în care martorii îmi dădeau voie să le menţionez numele. Am evitat ştirile „oarbe", fără surse. Dar, cum timpul trecea şi am văzut ce se întâmpla unora dintre aceşti oameni, mi-am dat seama că ei trebuiau protejaţi nu de oamenii în negru sau de agenţii guvernamentale sinistre, ci chiar de cei care credeau în OZN-uri. Această problemă nefericită persistă şi acesta este motivul pentru care am folosit aici ştiri „oarbe" sau, în unele cazuri, am modificat numele martorilor sau domiciliul lor. Este o politică obişnuită în cărţile de medicină şi literatura ştiinţifică, dar este trist faptul că ea devine necesară în studii de acest tip.

II

O DUPĂ-AMIAZĂ de duminică din primăvara anului 1967; mă plimbam pe Forty-second Street şi Third-Avenue, împreună cu o prietenă. Erau foarte puţini oameni pe stradă la ora aceea. Deodată, de după un colţ, a apărut un om slab. Faţa îi era ascuţită şi slabă şi ducea cu el un aparat de fotografiat. A ridicat aparatul şi ne-a fotografiat în mod deliberat, apoi s-a întors şi a *luat-o la fugă* pe stradă. Prietena mea nu ştia nimic despre bărbaţii în negru şi nu este un fapt neobişnuit să vezi turişti făcând poze prin New York City. M-am abţinut voit de la orice comentariu.

– Ce ciudat, a remarcat ea. Şi avea un aspect de om aşa de rău. De ce ne-a fotografiat?

N-am putut decât să ridic din umeri. Din întâmplare, omul nu era îmbrăcat în negru. Purta o jachetă şi pantaloni

de tip sport, dar hainele atârnau foarte prost pe constituţia lui uscată.

La două zile, m-a sunat Dan Drasin. Se pregătea să se întoarcă în West Virginia cu o echipă de filmare.

– Ştii, poate că asta nu înseamnă nimic, a spus el încet, dar deunăzi mă plimbam prin centrul Manhattan-ului şi un indian mi-a făcut o poză. Purta chiar şi un costum negru.

Dan îmi cunoştea interesul faţă de oamenii în negru, dar el nu era o persoană cunoscută de către fanii OZN-urilor. (Încercasem să mă conving, pe mine însumi, că fotograful de pe Third Avenue era vreun fanatic de acest fel).

– Probabil că era un simplu turist, am spus eu.

– Probabil.

În West Virginia, doamna Hyre continua să aibă probleme. Un obiect luminos a apărut deasupra casei ei şi a proiectat o rază puternică în curtea din spate. Ea nu era atunci acasă, dar au văzut-o soţul ei şi mai mulţi vecini. Apoi, într-o seară, pe străzile din Point Pleasant, a reapărut „omuleţul" ei cel confuz. Era convinsă că era acelaşi om care o vizitase în luna ianuarie, la birou. De data aceasta, purta o uniformă de culoare kaki, dar avea în picioare aceiaşi pantofi cu tălpi groase. Când a văzut că Mary se apropie de el, a părut alarmat, a rupt-o la fugă şi a sărit într-o maşină neagră, condusă de un om foarte voinic.

– Până când am reintrat în trafic, a spus Mary, trecuse în Ohio, peste pod. Nu am luat numărul de înmatriculare, dar culoarea părea portocalie.

Trei zile mai târziu, la data de 8 mai, doamna Hyre s-a întors acasă de la o întrunire orăşenească, în jurul orei 11:30 p.m.. Chiar în timp ce deschidea uşa din faţă, exact în faţa casei sale, o maşină neagră a frânat cu zgomot la un stop. Ea a rămas pe verandă, privind cum un bărbat a coborât

din vehicul, a ridicat aparatul de fotografiat şi i-a făcut o fotografie instantanee.

– Lumina bliţ-ului de la aparatul său era foarte puternică, mi-a relatat ea. Pe moment, m-a orbit. În timp ce stăteam acolo frecându-mă la ochi, s-a întors la maşină şi a plecat. Nu am putut vedea dacă mai era cineva înăuntru. Făcu o pauză. De ce crezi că ar vrea să-mi facă cineva o poză în felul acesta?

Într-adevăr, de ce? Bărbaţii în negru nu se angajaseră într-un joc nou. Sau poate că jocul dura deja de ani întregi, dar nimeni nu îl observase până atunci. Ca şi cum n-aş fi avut oricum destulă bătaie de cap, mai nou urmăream fotografi fantomă peste tot.

Într-o noapte ploioasă de aprilie, un bărbat din Ohio conducea pe Autostrada 2, lângă Chief Cornstalk Hunting Grounds, când un obiect mare şi negru s-a înălţat de undeva, din pădure şi a zburat pe deasupra maşinii lui. „Avea cel puţin trei metri, a afirmat el. Am accelerat şi el zbura chiar deasupra mea. Rulam cu peste 100 kilometri pe oră. M-a speriat îngrozitor. Apoi l-am văzut mutându-se în faţa mea şi întorcându-se spre râu."

Câteva luni mai târziu, la sfârşitul lunii octombrie, întorcându-se acasă de la muncă, a găsit un hoţ în apartamentul său.

„Când am deschis uşa, l-am văzut pe acest om stând în camera mea de zi, mi-a dat el de ştire. Cred că era îmbrăcat complet în negru. Nu i-am putut vedea faţa, dar se afla la aproximativ doi metri. Am început să bâjbâi în căutarea întrerupătorului, pentru a aprinde lumina, când el mi-a făcut o fotografie. A fost un flash de lumină puternic, atât de strălucitor, încât nu am putut să mai văd nimic. În timp ce mă frecam la ochi, spărgătorul a ţâşnit ca o săgeată pe

lângă mine şi a plecat prin uşa deschisă. Cred că am ajuns exact la timp, pentru că nu lipsea nimic."

Spărgători cu arme cu flash-uri!

La o distanţă de 96 kilometri, la nord de Point Pleasant, o tânără familie din Belpre, Ohio, a avut parte de întreaga gamă de probleme cu care se confruntă contactaţii de OZN-uri. Bărbatul familiei, pe care în cele ce urmează îl voi numi Ben, a văzut un OZN planând în apropierea fabricii de produse chimice, deasupra râului. Aflase că poţi transmite semnale spre aceste obiecte, aşa că a semnalizat cu ajutorul proiectorului mobil al maşinii sale spre acesta. Raza de lumină a proiectorului a strălucit brusc. Apoi, a realizat că întregul sistem electric al maşinii sale se arsese.

Această întâlnire a marcat începutul a tot felul de întâmplări ciudate. Mai întâi, telefonul său o a luat-o razna. Ca mulţi alţii, el nu a raportat nimănui interceptarea OZN-ului, dar, totuşi, a început să primească apeluri telefonice cu semnale sonore sau apeluri din partea unor „voci metalice", care îl îndemnau să se prezinte la întâlniri nedefinite (el nu a mers niciodată). Un strigoi s-a mutat în casa lui Ben. Sertarele se deschideau singure. Dispăreau obiecte. O servantă grea, pusă lângă fereastră a fost mutată de o forţă foarte puternică. (Mai târziu am încercat să mut această servantă singur şi am descoperit că este prea grea.) Soţia lui Ben a început să observe oameni ciudaţi prin vecinătate. Ben a fost puţin speriat de faptul că în acea lună august, în timp ce se plimba de-a lungul străzii principale, din Parkersburg, a văzut doi oameni cu aspect oriental, învеşmântaţi în negru, care rânjeau în direcţia lui ca şi cum l-ar fi recunoscut. Păreau a fi derutaţi sau beţi, a observat el, oricum, păreau să se deplaseze cu dificultate. Ben nu ştia nimic despre oamenii în negru, dar acei oameni l-au speriat, drept pentru care a traversat strada şi a mers pe trotuarul celălalt.

A avut mai multe întâlniri cu OZN-uri. Şi mai multe apeluri telefonice ciudate. Într-un târziu, el i-a împărtăşit problemele sale lui Parke McDaniel... lucraseră, pe vremuri, împreună... şi, împreună cu doamna Hyre, am plecat cu maşina spre Belpre. Cu două săptămâni înainte de vizita noastră, în conformitate cu spusele soţiei lui Ben, o maşină neagră oprise în faţa casei lor şi un bărbat îmbrăcat într-un costum negru părea a face fotografii cu un aparat de fotografiat de mari dimensiuni. Doi dintre vecini au fost şi ei martori ai acestei întâmplări şi au confirmat povestea lor. Fotograful nu a acordat nici cea mai mică atenţie altor case situate pe aceeaşi stradă.

În Long Island, situat la o distanţă de mai puţin de 50 de kilometri de New York City, OZN-urile, oamenii în negru şi fotografii-fantomă au fost foarte activi pe parcursul acelei veri. În cele din urmă, am adunat informaţii despre fotografi de acest fel chiar şi din Seattle, oraş situat la o distanţă mult mai mare. Un inginer proiectant de aeronave din nord-vest a raportat: „Timp de mai multe zile, mai mulţi fotografi au pozat casa noastră. Am crezut că sunt agenţi imobiliari sau că cineva turna un film, undeva în zonă. Apoi au început bruiajul telefonului, întârzierea corespondenţei sau expedierea greşită a scrisorilor etc."

Inginerul, un om cu o educaţie aleasă, ocupând o poziţie de mare responsabilitate într-o companie constructoare de aeronave, s-a implicat în studierea OZN-urilor, considerând această activitate un hobby. La început, a considerat că fotografii, cei ce bruiau convorbirile telefonice şi alţii de acest gen erau agenţi guvernamentali. Apoi, ceva supraomenesc i-a atacat casa.

„De două ori o forţă foarte puternică, ca de spectru, a vizitat casa şi a proiectat o FRICĂ de o natură surprinzătoare,

a scris el. Sunt sigur că oricine nu înţelege aceste lucruri, ar fi ajuns în spitalul de boli psihice într-un timp foarte scurt. Alt atac a fost constituit de interferenţe având constanţa ritmică în timp a unei bătăi de inimă. Eram trezit de un puls de mai mult de două sute de bătăi pe minut! Oricum, întotdeauna mă trezeam, pentru că, deşi dormeam cu dopuri pentru urechi de plastic la fiecare a treizecea sau treizeci şi cincea bătaie, zgomotul mă deştepta."

Aflasem despre acest fenomen al bătăii inimii în Massachussetts şi în alte câteva locuri şi l-am privit ca pe un fenomen mai mult psihologic, decât fiziologic. Când Mary Hyre s-a plâns că auzise un sunet ca o bătaie de inimă, pulsând foarte puternic, târziu în noapte, ştiind de faptul că suferise cândva un atac de cord sever, am fost foarte îngrijorat, închipuindu-mi că îşi auzise bătăile propriei inimi. Apoi, Linda Scarberry şi McDaniel s-au plâns că auziseră acelaşi sunet.

Roger Scarberry era obsedat de altceva... visa un ochi mare, care zbura pe cer, deasupra casei lui Mary. Point Pleasant era bântuit de semne de rău augur şi prevestiri. Un bărbat şi o femeie cu un aparat de fotografiat i-au vizitat pe Steve şi pe Mary Mallette, dorind să le facă poze. Doamna Mallette a luat numărul de înregistrare al maşinii, un Volkswagen, dar, când poliţia l-a verificat, s-a dovedit a fi inexistent. Povestea aceasta cu numărul de înmatriculare s-a repetat de mai multe ori şi în locuri diferite. Martorii notau cu atenţie înscrisurile de pe plăcuţele Cadillac-urilor negre şi de pe camioanele misterioase, dar, când poliţia efectua verificarea de rutină, calculatoarele nu dădeau nici un rezultat.

Când iei în considerare înmatriculările făcute în Statele Unite, şansele de a inventa numere neînregistrate sunt foarte

mici. Totuşi, bărbaţii noştri în negru apăreau întotdeauna cu numere neînregistrate încă. (Au fost mai multe incidente de acest tip, în timpul valului din luna octombrie, 1973.)

Fotografii de fantome au fost rar semnalaţi în Anglia, dar, în anul 1973, doi ufologi britanici de marcă, Brinsley Le Poer Trench şi J. B. Delair, au fost martorii unui incident implicând familia Bogart, care locuia într-o pădure de lângă Maresfield, din Sussex. Casa izolată a familiei Bogart fusese sâcâită de apariţii, sunete ciudate şi poveşti cu fantome. Iar, în apropiere, a fost observat, în mod repetat, un număr mare de obiecte zburătoare care se deplasau la înălţime mică.

„Doamna Bogart pretinde că, în repetate ocazii, a constatat tulburată că un autoturism Volkswagen de culoare galbenă (cu geamuri fumurii) o urmărea discret, de la o oarecare distanţă, declară Delair. O dată, autovehiculul, care o urmărea cu viteză redusă de-a lungul unei poteci de pădure ce ducea spre Piltdown Lake, destinată vehiculelor cu tracţiune animală, a oprit la o anumită distanţă de ea şi din au descins doi indivizi de statură medie, care au fotografiat-o în grabă, apoi au intrat repede în maşină şi s-au îndepărtat, în direcţie opusă. Cu altă ocazie, în Maresfield, acelaşi autovehicul (sau unul exact la fel), părea „să se strecoare şerpuit" la câţiva metri în spatele ei. Doamna Bogart nu avea nici cea mai vagă idee cui i-ar fi putut aparţine Volkswagen-ul sau de ce ar fi trebuit să o urmărească, furişându-se parcă, şi nici de ce ar fi trebuit să fie fotografiată în chip atât de misterios."

III

DACĂ RECAPITULĂM miile de declaraţii referitoare la contacte cu OZN-uri, vom constata că multe dintre ele debutează cu apariţia unei entităţi care ţine în mână un

fel de „lanternă" a cărei lumină este îndreptată direct spre martor. În cazul în care subiectul este luat la bordul farfuriei zburătoare, se produce un flash de lumină şi acestuia i se spune că tocmai a fost fotografiat. În alte împrejurări, dintre care unele au fost deja descrise, entitatea se apropie de martor şi produce brusc un flash care îi induce starea de paralizie.

Woodrow Derenberger a fost unul dintre puţinii contactaţi care nu au descris asemenea flash-uri.

În încercarea de a stabili ordinea cronologică exactă a evenimentelor din cadrul experienţei contactatului, am descoperit că martorii observă *mai întâi* flash-ul şi apoi entitatea care se apropie cu pretinsa lanternă. Al doilea flash îi paralizează sau îi aduce în stare de inconştienţă.

Fenomenul îmbracă, însă, şi o altă formă. Martorul iese pe uşă sau coboară din automobil, când se produce o explozie bruscă de lumină, „ca o detunătură de armă". Nu este vizibil vreun fotograf sau vreo cameră de luat vederi. Nu se produc paralizii sau efecte de boală. Martorul nu are timp să realizeze ce s-a întâmplat şi îşi vede de treaba lui. Oricum, cei ce văd asemenea flash-uri au avut deja experienţe paranormale. Fie au văzut un OZN, un monstru sau o fantomă, fie sunt înzestraţi cu capacităţi extrasenzoriale sau pre-cognitive.

În anul 1967, locuiam într-una dintre clădirile de sticlă din Manhattan, care constituia o parte dintr-un complex uriaş de locuinţe. Eram la unul dintre etajele superioare, vis-a-vis de o clădire identică de dincolo de un parc mic, dar aveam, de asemenea, o vedere splendidă asupra Manhattan-ului. Serile, când băteam la maşina de scris în faţa unei ferestre ce dădea spre clădirea vecină, am început să văd deodată flash-uri de lumină albastră în spaţiul dintre cele două clădiri. La început, am presupus că în cealaltă

clădire era un fotograf. Apoi, am văzut acelaşi fel de flash-uri în aer, jos, aproape de stradă. Le priveam noapte de noapte. Când prietenii mei erau în apartament, flash-urile încetau. Le consideram „lumini paranormale", pentru că adesea telefonul suna imediat după ce se zărea una dintre ele.

Mai târziu, m-am mutat într-un apartament în cealaltă parte a oraşului, fără să am propriu-zis o vedere spre cer, deşi biroul meu dădea spre o curte interioară micuţă, fiind privilegiat cu spectacolul bătăilor dintre pisici şi câţiva copaci pricăjiţi, care se luptau fără speranţă pentru supravieţuire. N-au mai existat lumini paranormale până în vara anului 1971... chiar înaintea schimbării capitale din viaţa mea. Brusc, în faţa ferestrei mele, jucau lumini strălucitoare, în absenţa oricăror fotografi sau a vreunui om, în curte sau peste drum. De vreo două ori am coborât în curte pentru a vedea dacă pot depista sursa luminilor, dar nu am găsit nici o explicaţie posibilă. O lună mai târziu, am fost chemat la Washington D. C., pentru a servi drept consultant la Departamentul Sănătăţii, Educaţiei şi Prosperităţii (DSEP). Am lucrat în capitală preţ de un an, conducând un proiect special sub îndrumarea lui Elliot Richardson, pe atunci secretar al DSEP.

De atunci, nu am mai văzut nici una dintre acele lumini.

Să fi fost ele parte a unui proces subtil de programare? Viaţa mea a suferit multe schimbări bruşte şi fiecare schimbare majoră a fost precedată de anumite forme de fenomene inexplicabile. Observând alţi martori, faptul pare să fie valabil şi în privinţa lor. Să fie acestea indicii asupra existenţei unei forţe paranormale care ne controlează pe toţi?

14: CĂLĂTORII ÎN LUMI PARALELE

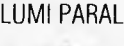

CONDUCI MAŞINA de-a lungul unei autostrăzi pustii, târziu în noapte, când, pe neaşteptate, vezi un flash de lumină pe cer, în faţa ta. Lumina se apropie şi un sentiment ciudat pune stăpânire pe tine: un fel de senzaţie de palpitaţii. Radioul maşinii tale, care este oprit, începe să emită sunete intermitente asemănătoare celor ale codului Morse. Farurile tale pălesc şi apoi maşina ta se împleticeşte şi se defectează. Tragi pe marginea străzii, fiind cuprins de un val de teroare pură.

Brusc este dimineaţă. Te trezeşti în propriul tău pat cu o lipsă totală a amintirilor legate de drumul înapoi spre casă, de faptul că te-ai dezbrăcat şi te-ai retras în pat. Când încerci să-ţi aminteşti noaptea de dinainte, totul pare confuz şi nereal. Poate a fost doar un vis, îţi spui. Dar te simţi extenuat, ca şi cum ai fi fost parte la un chef unde s-a băut mult şi ochii îţi sunt foarte inflamaţi. După câteva zile, uiţi cu desăvârşire incidentul, dacă a fost un incident real, dar, ocazional, te trezeşti în noapte transpirând abundent, dintr-un coşmar ce revine cu regularitate. Visezi că te găseşti într-un fel de sală de operaţii a unui spital, cu figuri ciudate adunate în jurul corpului tău întins.

Mii de oameni au împărtăşit acest tip de experienţe în ultimii ani. Se poate să se fi întâmplat vecinului tău de alături, deşi el sau ea nu ţi-au pomenit de asta... ţie sau oricui

altcuiva. Asemenea oameni sunt „contactaţi tăcuţi". Alţi oameni mergând pe aceeaşi şosea au văzut, poate, aceeaşi lumină şi au semnalat-o chiar poliţiei locale sau ziarelor. Dar contactaţii tăcuţi rămân nesiguri în privinţa realităţii şi păstrează tăcerea.

Fiecărui contactat public, precum Woodrow Derenberger, îi corespund mii de contactaţi tăcuţi. Mai târziu, unii dintre ei reuşesc să-şi amintească fragmente din ceea ce s-a petrecut şi mintea le joacă apoi feste, pigmentând ceea ce îşi amintesc cu detalii false... fabulaţii. Teroarea pe care au simţit-o se leagă de monştri îngrozitori şi apariţii înfricoşătoare. Sala de operaţii devine o încăpere de pe o navă spaţială.

Ca toate cele luate în discuţie aici, acesta nu este un fenomen nou. Practicanţii de magie neagră, doctorii vrăjitori şi şamanii altor epoci au dezvoltat explicaţii tot atât de fanteziste precum cele legate de OZN-urile moderne. Ei credeau că spiritele răpeau oameni, le dezmembrau corpurile şi le recompuneau sau chiar creau copii exacte ale acestora. Conceptul răpirii copiilor, prezent în ştiinţa religioasă şi ocultă, reprezintă o variaţie pe această temă. Se presupune că micuţii erau făcuţi să dispară, fiind substituiţi cu trupuri care arătau exact ca ei, dar de fapt erau programaţi într-un cu totul alt fel.

Se presupune că o persoană care se întovărăşea cu diavolul avea un semn pe corp, drept amintire a experienţei. Un contactat modern de OZN-uri dezvoltă aceste „însemne ale diavolului", uneori sub forma unui neg sau a unui abces, alteori sub forma unei erupţii sau pete care arată ca un semn din naştere. În ştiinţele oculte, durerile de stomac sau în plexul solar apar în timpul experienţei, aşa cum doamna Barney Hill, o contactată OZN, credea că extratereştrii îi sondau stomacul cu un ac lung. Se recoltează sânge din

bărbie, gât sau vârfurile degetelor, iar zonele afectate rămân umflate mai multe zile după aceea. Un număr de contactaţi au un semn roşiatic pe o parte a gâtului, chiar sub ureche şi şi-au amintit că un extraterestru îi atinsese în locul respectiv, cauzându-le leşinul. Câţiva contactaţi pretind că extratereştrii le-au scrijelit pur şi simplu braţele cu un fel de instrument şi se pare că le-au prevalat câteva celule „pentru studiu". De fapt, fiecare celulă a corpului nostru conţine un sistem elaborat de stocare a informaţiei, denumit codul genetic. Dacă cineva ar vrea să construiască o copie a ta şi ar dispune de tehnologia necesară, n-ar avea nevoie decât de o celulă sau două din corpul tău. Sau ar fi de ajuns o mostră din sângele tău.

Desigur, pe baza acestor indicii nesemnificative este imposibil de spus ce se întâmplă de fapt. Nu se poate pune bază pe memoria contactaţilor; în mod deliberat, entităţile lansează piste false şi creează manifestări menite să sprijine credinţa în cadrele de referinţă false. Prelevând cu ostentaţie sânge de la câţiva oameni care îşi fac cunoscute experienţele, se stabileşte o explicaţie pentru miile de animale moarte care sunt secate de sânge în perioadele de panică ale fenomenelor misterioase. Iar noi dăm vina pe diavol, vampiri sau extratereştri.

Nimic din lumea paranormală nu este ceea ce pare a fi.

Haideţi să examinăm trei cazuri diferite de contactare OZN, fiecare dintre ele aparţinând unei categorii diferite, dar toate fiind cauzate, probabil, de acelaşi mecanism cosmic.

Primul caz este povestea lui Eugenio Siragusa, contactatul italian care reprezintă centrul unei secte în dezvoltare[1]. L-am ales ca urmare a unui moft, deoarece avem aceeaşi

[1] C.E.F.C.;12, rue des Bossons; 1213 ONEX; Geneva, Elveţia (n.a.).

dată de naştere. El s-a născut pe 25 martie 1919. Eu, pe 25 martie 1930. Iată un rezumat al povestirii lui, în propriile-i cuvinte.

Aveam 33 de ani... şi pentru că aşa o cerea slujba mea, în dimineaţa aceea m-am trezit foarte devreme. După ce am ajuns în „Piaţa Martirilor", aşteptam ca de obicei autobuzul, când deodată am reperat pe cer un fel de obiect luminos de culoarea mercurului alb, care se deplasa foarte repede, în zig-zag. Obiectul luminos a continuat să se intensifice; s-a apropiat şi am văzut ceva asemănător unui titirez care se rotea şi care s-a oprit deasupra mea. Recunosc că am rămas împietrit. Ce putea fi acest obiect? Un noian de gânduri mi-a invadat mintea când, brusc, o rază strălucitoare s-a desprins din obiect, m-a pătruns total, în timp ce o seninătate de nedescris m-a năpădit. Drept consecinţă, toată frica mi-a dispărut şi, un moment mai târziu, raza cea strălucitoare s-a subţiat şi a dispărut de parcă ar fi fost absorbită de obiect, exact ca o imagine de la televizor când acesta este oprit. Pe măsură ce raza dispărea, acest obiect care, după cum am înţeles mai târziu, era una dintre acele „farfurii zburătoare" începu să se mişte şi, înainte să dispară, lăsă pe cer un semn sub formă de arc.

Când mi-am venit în fire, am descoperit cu repeziciune, că ceva extraordinar mi se întâmplase: o redimensionare a personalităţii mele, chiar şi vocea mea căpătase un ton mai blajin.

Începând de atunci, o voce interioară a început să mă instruiască în domeniul geologiei şi cosmologiei; mi-a deschis mintea spre misterul Creaţiei şi în privinţa vieţilor mele anterioare. Această redimensionare a existenţei mele a fost posibilă graţie contactelor neîntrerupte PES, care au fost stabilite între mine şi diverşi extratereştri. Această percepţie extrasenzorială s-a dezvoltat continuu în mine; a durat unsprezece ani până

am putut să-i întâlnesc efectiv, în sens fizic, pe instructorii mei extratereştri. În cele din urmă, am avut, într-o zi, prima mea întâlnire cu ei. Iată pe scurt cum s-au desfăşurat evenimentele acestea:

Într-o seară din 1962, am simţit nevoia bruscă de a merge pe Etna (un vulcan sicilian care se înalţă în Catania). M-am urcat în maşină şi am pornit. Pe drum, mă încerca senzaţia clară că maşina era ghidată de o forţă superioară, ca şi cum nu eu conduceam. În timp ce mergeam pe drumurile şerpuite ale muntelui, m-am apropiat de Muntele Manfre, la o altitudine de 1.370 de metri. După ce mi-am oprit maşina la marginea drumului, am continuat să merg pe jos, pe o potecă ce ducea spre un crater stins. Ajunsesem la jumătatea acestei poteci abrupte, când brusc am zărit în întuneric, în vârful colinei, două siluete îmbrăcate în costume spaţiale argintii, aşteptând în lumina lunii. Erau înalţi, bine făcuţi, cu păr blond care le cădea pe umeri. Purtau în jurul încheieturilor de la mâini şi în jurul gleznelor banderole de culoarea aurului; în jurul taliei aveau centuri luminoase şi o platoşă metalică ciudată le acoperea pieptul. Când i-am văzut, sângele mi-a îngheţat în vene şi am simţit că o sudoare rece începuse să curgă de pe mine. De unsprezece ani tânjeam după acest moment, dar locul izolat şi noaptea neagră nu erau menite să mă încurajeze. Unul dintre extratereştri a îndreptat spre mine o lumină verde, proiectată de un obiect pe care îl ţinea în mână. M-am calmat instantaneu şi m-a invadat o senzaţie de seninătate greu de descris; inima, care la început bătea să-mi sară din piept, s-a pornit să bată regulat. Privindu-le feţele în lumina lunii, le-am putut admira trăsăturile delicate şi aspectul auster şi senin. Unul dintre ei mi-a vorbit brusc în italiană: „Te aşteptam", mi-a spus el. „Ţine minte ce am să-ţi spun"; mi-au transmis un mesaj pe care să-l duc guvernatorilor şi mai marilor Pământului.

Acest mesaj conţinea avertismentul „dojenitor", către toţi cei responsabili, să înceteze exploziile atomice şi să garanteze umanităţii bunăstarea şi progresul real, dar prin intermediul Dreptăţii, Libertăţii, Dragostei şi Fraternităţii. După această întâlnire, am purtat mai multe conversaţii în cadrul altor întruniri; mi s-a spus că făceau parte dintr-o Confederaţie Intergalactică, la care aderaseră locuitorii multor planete. Ei erau mentorii întregii omeniri, inclusiv ai planetei noastre. Trebuia să-i considerăm fraţii noştri mai mari, cărora le pasă de drumul greşit pe care am pornit, asumându-ne riscul de a face uz de bomba atomică. Au bătut tot acest drum pentru a ne avertiza la timp de pericolul care ne pândeşte, întrucât Consiliul Cosmic condamnă oamenii de pe Pământ pentru comportamentul lor inuman; oamenii cărora li se ascunde adevărul sunt guvernaţi de minciuni; crime acoperite de ruşine sunt considerate acte de eroism; violenţa devine o necesitate; ura rasială apare drept un fapt normal în ochii civilizaţiei noastre; religia a fost deformată şi adusă la fanatism...

Apoi, într-o zi, mi-au spus pe un ton ferm şi cu o tristeţe adâncă în glas: „O rasă umană mult evoluată vă trimite astronauţi şi misionari de la o distanţă de mulţi ani lumină, pentru a vă lumina existenţa, dar în loc să fiţi recunoscători pentru eforturile lor, îi ignoraţi şi vă bateţi joc de învăţăturile pe care vi le aduc; aveţi în vedere că o evoluţie eşuată reprezintă o catastrofă planetară şi aceasta va fi consecinţa inevitabilă a faptelor voastre." Apoi au adăugat: „într-o existenţă anterioară, fiecare dintre voi a muncit pentru consolidarea civilizaţiei care există astăzi; toţi aţi colaborat la dezvoltarea umanităţii. Înţelegeţi că vă pregătiţi astăzi! Ca mentori ai rasei voastre, nu putem să facem altceva decât să vă condamnăm faptele; ţineţi minte: sunteţi supravegheaţi în mod riguros de o rasă supe-

rioară, care nu vă va permite niciodată să ajungeţi la dezastrul unui „război nuclear".

Domnul Siragusa a fost reprogramat în maniera clasică a tuturor fanaticilor şi a fost folosit pentru a face propagandă în termeni uşor de înţeles şi acceptabili nouă. Mesajele includ referinţe la reîncarnare, politică şi religie, dar nu în termenii preţioşi ai referinţelor intelectuale ale vreunei „culturi superioare" extraterestre. În loc să ne spună lucruri pe care nu le cunoaştem, ne spun ceea ce vrem să auzim şi să credem, iar teama noastră de anihilare nucleară a fost răspândită în anii 1950 şi la începutul anilor 1960. Foarte multe dintre mesajele OZN din acea perioadă erau avertismente ferme în privinţa folosirii greşite de către noi a energiei atomice. Aşa cum a trecut propria noastră paranoia, aşa au trecut şi ameninţările din spaţiul extraterestru.

II

CEL MAI MEDIATIZAT contact cu OZN-uri din octombrie 1973 a fost şi cel mai puţin important. Doi pescari din Pascagoula, Mississippi, au suferit o halucinaţie mai degrabă obişnuită, care i-a proiectat direct la televiziunea naţională şi a atras atenţia admiratorilor OZN-urilor, amatorilor de farse şi astronomilor.

Cazul a fost atât de mult mediatizat, încât în cele ce urmează, nu voi face decât să rezum evenimentele de atunci.

– Părerea mea este că a spus adevărul când şi-a afirmat convingerea că a văzut o navă spaţială, că a fost dus înăuntru şi că a văzut trei creaturi, a declarat Scott Glasgow, un specialist poligraf (detector de minciuni) din New Orleans, după ce l-a examinat pe Charles Hickson în luna octombrie a anului 1973. Doctorul J. Allen Hynek, astronom, l-a inter-

vievat de asemenea pe Hickson şi pe prietenul acestuia, Calvin Parker.

– Nu mă îndoiesc absolut deloc că aceşti oameni au trecut printr-o experienţă îngrozitoare, a afirmat Hynek. N-ar trebui ridiculizaţi sub nici o formă. Să-i protejăm pe aceşti oameni.

Hickson, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, şi Parker, în vârstă de optsprezece ani, aveau nevoie de toată protecţia care li se putea acorda.

Pe data de 11 octombrie 1973, la ora opt seara, cei doi bărbaţi pescuiau de pe un dig în râul Pascagoula când au auzit un sunet puternic, intermitent, însoţit de un bâzâit. Au văzut apoi o lumină albastră, strălucitoare şi intermitentă mişcându-se deasupra apei către ei.

Cei doi au fost paralizaţi. „Mă simţeam imobilizat", spunea Hickson mai târziu. „Nu mă puteam mişca. Dar ştiu că eram speriat de moarte."

În timp ce lumina se apropia, căpăta forma unui ou. Tânărul Parker a intrat în stare de inconştienţă, leşinând, astfel încât o apariţie care avea doi martori a devenit un eveniment cu un singur martor. Hickson spunea că două fiinţe înalte de 1,50 metri au ieşit din obiect. Erau de nuanţă gri, cu pielea ridată, fără gât, cu urechi ascuţite şi cleşti ca de crab. I-au luat pe cei doi oameni („era de parcă am fi plutit") şi i-a dus în interiorul obiectului, unde un „ochi mare", aproximativ cât o minge mare de softball şi una de baschet, s-a plimbat pe trupurile lor, în aparenţă studiindu-i. Au fost apoi depuşi la loc, pe digul râului, exact acolo de unde fuseseră luaţi.

Când s-a retras lumina, cei doi oameni şi-au revenit în fire şi au alergat îngroziţi la biroul şerifului local. Ca urmare a experienţei lor, Hickson şi Parker au suferit de îngrozitoare

dureri de cap. „La început, am avut vise cumplite", îi povestea Charlie Hickson lui Ralph Blum, reporter la NBC News, „iar durerile era atât de teribile – ca o presiune asupra craniului meu".

În ziua ce a urmat incidentului, o rană mică s-a deschis pe braţul lui Hickson şi a sângerat abundent câteva ore. Apoi s-a închis tot atât de misterios precum apăruse.

Digul de pe care pescuiseră cei doi bărbaţi era sub supravegherea permanentă a unui sistem TV de la o instalaţie navală de peste râu. Oamenii care monitorizau sistemul nu au văzut nimic neobişnuit în acea noapte. De asemenea, digul se afla în raza unui pod rabatabil din apropiere şi a unui punct la care se plătea taxa pentru o şosea din vecinătate. Nici oamenii care supravegheau zonele respective nu au observat nimic neobişnuit pe râu. Nu au văzut nici o lumină. O dovadă suplimentară a faptului că episodul era de natură halucinatorie.

Ralph Blum a aflat un alt fapt interesant când l-a întrebat pe Hickson de ce nu purta ceas. „N-am putut niciodată. Oamenii spuneau că sunt încărcat de electricitate, a explicat Hickson. Ca să vă dau un exemplu: înainte să merg în armată, am încercat două sau trei ceasuri de mână. Dar atât timp cât le purtam eu, nu ţineau pasul cu timpul. Fie rămâneau în urmă, fie o luau înainte. Sau se opreau pur şi simplu... N-am găsit vreodată vreunul care să indice ora corectă. Am încercat chiar şi Elgins, ceasurile acelea de buzunar. Şi nu arată timpul corect. Aşa că nu mai port ceas."

În mod clar, constituţia fizică a domnului Hickson include o forţă necunoscută, dar nu una de care să nu se fi auzit niciodată, ce interferează cu ceasurile de mână. Ar putea fi înconjurat de acel câmp de energie special sau de o aură care să atragă fenomenele de tip OZN. Calvin Parker a

avut doar ghinionul de a fi prezent când fenomenul l-a captat pe Hickson. Având în vedere că lumina nu opera pe undele de frecvenţă alfa ale lui Parker, acestuia nu i-a fost indusă starea de transă... a fost lăsat inconştient. Hickson a intrat într-o transă de tip hipnotic şi a avut halucinaţii.

Pe lângă toată atenţia presei, a apelurilor maniacilor şi a aberaţiilor aferente, Calvin Parker a suferit o cădere nervoasă. Totuşi, în ciuda tevaturii din Pascagoula, oamenii nu au fost niciodată investigaţi corespunzător, de către persoane calificate... în afară de Forţele Aeriene. Au primit vizita unui inginer hidraulic din Berkeley, care i-a hipnotizat şi, când au început să retrăiască groaza cumplită, acesta a întrerupt şedinţa. Ulterior, i-a informat sobru pe reporteri de convingerea lui că oamenii fuseseră examinaţi de către „roboţi din spaţiul extraterestru".

Cu investigaţia Forţelor Aeriene a fost altă poveste. Adjunctul Tom Huntley i-a însoţit pe cei doi oameni la Baza Forţelor Aeriene Keesler. „A fost uimitor când am ajuns acolo, i-a povestit Huntley lui Ralph Blum după aceea. Eram într-o maşină neînregistrată, dar paznicii ne aşteptau şi am avut drum liber din momentul în care le-am spus cine eram noi. M-am uitat înapoi prin oglinda retrovizoare şi al dracului să fiu dacă nu ne urmau în spate două maşini pline cu militari ai Forţelor Aeriene. Şi mai mulţi se aflau la fiecare răscruce de-a lungul drumului. Am oprit în această zonă din beton, în spatele unei clădiri. Poliţia oprise tot traficul. Doctorii aşteptau şi, Dumnezeule, *ei* erau cei care arătau a creaturi spaţiale – învеşmântaţi în alb, cu măşti şi cu mănuşi. I-au cercetat pe Charlie şi pe Calvin din cap până în picioare. Au efectuat un control radioactiv. Au trecut un pământuf printre degetele de la mâini ale băieţilor, pe feţele pantofilor şi chiar pe sub călcâie. Apoi au pus fiecare

pământuf în câte o sticlă mică şi au aplicat câte o etichetă pe fiecare sticlă".

Era clar că medicii Forţelor Aeriene ştiau ce fac şi probabil că o mai făcuseră de multe ori înainte. Când examinarea a fost încheiată, Huntley, Hickson şi Parker au fost escortaţi spre o altă clădire.

„Era ceva, spunea Huntley. Poliţia înarmată de la Forţele Aeriene era la fiecare uşă de-a lungul drumului! Patru dintre ăştia erau în sala de conferinţe! Şi ofiţerii – colonei, maiori – toţi comandanţii bazei trebuie să fi fost acolo. Şi o grămadă de medici."

Bărbaţii au fost interogaţi detaliat mai multe minute. Unele dintre întrebări erau identice celor pe care le pun în propriile mele interviuri. Întrebări în privinţa dietei (unii contactaţi par să adopte o dietă bogată în amidon), semne sau tatuaje pe corp, istoria familiei etc.

Partea intrigantă în toată afacerea asta constă în măsurile de securitate drastice care au fost luate. Părea că întreaga bază fusese alertată cu această ocazie, iar contactaţii au fost păziţi atât de îndeaproape în timpul vizitei lor, ca şi cum Forţele Aeriene se aşteptau ca cei doi să arunce baza în aer. Pentru mine, investigaţia de la Baza Forţelor Aeriene Keesler a fost de departe cu mult mai interesantă decât un contact OZN în sine.

Poate că cineva din cadrul Forţelor Aeriene îmi citise articolele din 1967-68 din *Flying Saucer Review,* care îi sfătuiau pe investigatori „să descopere care fusese meniul la micul dejun".

III

WOODROW DERENBERGER îi privea pe ozn-auţi drept „călători în lumi paralele". El observase câteva distorsiuni interesante ale timpului în cursul plimbărilor sale până în îndepărtata galaxie Ganimede (de fapt, Ganimede este numele uneia dintre lunile lui Jupiter). Când pleca în vreo călătorie cu Indrid Cold, călătorie care părea să dureze ceasuri sau zile, întotdeauna descoperea la întoarcere că trecuseră doar câteva ore din timpul pământesc. Respingea ideea că voiajele sale interstelare ar fi putut să fie o halucinaţie, drept pentru care călătoria în timp era singurul răspuns acceptabil pentru el.

În multe dintre cazurile subliniate aici, am evidenţiat obsesia entităţilor în privinţa timpului. Comportamentul lor, aşa cum a fost descris de diverşi martori, sugerează o dată în plus dificultatea de a se adapta coordonatelor noastre temporale. De pildă, „limba" lor extrem de rapidă şi ininteligibilă, remarcată de martorii din toată lumea şi descrisă „ca un disc de fonograf dat la turaţie mare", ar putea fi cauzată de eşecul lor de se adapta la ciclul nostru cronologic, atunci când pătrund în sistemul nostru spaţio-temporal. Vorbesc la o turaţie mai mare, deoarece timpul lor este diferit de al nostru. Când reuşesc să se adapteze, trebuie să încetinească în mod forţat, articulând cuvintele foarte rar, într-o manieră cântată. În cazul transmisiunilor radio la turaţie foarte mare, înregistrăm semnalele la viteză normală şi apoi transmitem banda la viteză foarte mare. Destinatarul o înregistrează la aceeaşi viteză foarte mare şi apoi o încetineşte, pentru a o putea rula la viteză normală. Entităţile noastre sunt precum destinatarii mesajelor radio, retransmiţând mesajul la viteze foarte mici, până când ajung la o viteză pe care o putem interpreta noi.

Extratereştrii încurcă lucrurile şi din alte puncte de vedere. Sosesc îmbrăcaţi în haine care nu mai sunt la modă, sau cel puţin nu încă. Automobilele lor sunt modele depăşite. Dacă folosesc termeni de jargon, ies la înaintare cu termeni arhaici, precum „douăştrei Skidoo" sau „Hubba Bubba". Bieţii nenorociţi nu numai că nu înţeleg cine sau ce sunt ei, dar nu mai ştiu nici unde se află şi nici în ce perioadă de timp. Unele dintre aceste greşeli par a fi făcute intenţionat şi au un scop alegoric. Altele însă par a fi doar... greşeli.

Aceasta ne aduce la una dintre cele mai uimitoare poveşti legate de contactări înregistrată în dosarele mele.

Într-o duminică noapea, pe 10 decembrie 1967, la ora 1:15 a.m., un tânăr din Adelphi, Maryland, student la colegiu, conducea singur spre casă, pe lângă Washington D.C. Traversând scurtătura parţial încheiată de pe drumul Interstatal 70, care duce dinspre Autostrada 40 spre Autostrada 29, a văzut pe şosea, chiar în faţă, un obiect mare. La început, şi-a închipuit că era un tractor deturnat pe şosea. Apoi şi-a dat seama că era un obiect reflectorizant, alb ca osul, având forma unui ou şi staţionând pe patru picioare. Când a oprit la un stop, la o distanţă de câţiva metri de obiect, a putut să distingă două siluete stând lângă obiect. Înfăţişarea lor l-a îngrozit.

Unul dintre oameni s-a îndreptat spre maşina studentului, zâmbind larg. Era înalt de 1,70 metri, purta salopetă albastru deschis, ghete sau pantofi cu talpă groasă şi avea un ten bronzat sau un pic roşiatic şi nişte ochi mari, „asemenea celor suferinzi din pricina glandei tiroide". Rânjetul i-a rămas întipărit pe faţă pe tot parcursul episodului.

„Nu te teme de mine", i-a zis de mai multe ori, cu voce tare. I-a spus că numele lui era Vadig. Vorbea cu Tom, marto

rul, de câteva minute, punându-i întrebările obişnuite, cum ar fi de unde era, încotro se îndrepta şi ce făcea etc.

Apoi a afirmat apăsat: „Ne mai vedem undeva, în timp", şi s-a îndreptat către obiect. S-a deschis o uşă mică şi o scară de metal a fost coborâtă. O mână a ieşit în afară şi l-a ajutat pe Vadig să urce, apoi obiectul s-a ridicat silenţios în aer şi a dispărut. Tom le-a povestit celor trei colegi de cameră despre întâlnire, dar aceştia nu l-au luat în serios, aşa că nu a mai povestit nimănui.

Tom se întreţinea în şcoală lucrând cu jumătate de normă pe post de chelner într-un lanţ de restaurante din zona D.C. Despre asta nu-i pomenise nimic lui Vadig. Dar, într-o sâmbătă seară de la începutul lui februarie 1968, Vadig a intrat în restaurantul în care lucra şi s-a aşezat la una dintre mesele la care servea el. Vadig purta acum un costum clasic şi un pardesiu negru.

– Îţi aminteşti de mine? l-a întrebat.

– Cu siguranţă, i-a răspuns Tom, extrem de surprins. Au schimbat câteva cuvinte, iar studentul i-a adus o ceaşcă de cafea.

– Prezenţa mea aici ar fi în detrimentul unei afaceri comerciale de familie, a spus la un moment dat Vadig, cu un chicotit.

L-a întrebat pe Tom dacă nu vroia să se întâlnească cu el în duminica următoare. Acesta a încuviinţat, iar Vadig a părăsit restaurantul.

– Ne mai vedem cândva în timp, a promis el.

În duminica următoare, după serviciu, o chelneriţă l-a dus pe Tom acasă cu maşina. În timp ce ea pleca, o maşină mare, neagră se strecură printre umbre cu farurile aprinse şi se opri în curbă. Domnul Vadig îl strigă pe Tom. În maşină mai era un bărbat. Mai târziu, tânărul şi-a amintit că acesta

purta o haină gri, avea părul negru şi nu vorbea deloc. Tom a urcat în maşină.

– Era un Buick foarte vechi, a semnalat el. Dar era foarte bine întreţinut. Părea nou-nouţ. Chiar *mirosea* a nou.

Au condus vreo treizeci de minute, până într-un loc de pe o şosea secundară din Maryland. Când a ieşit din maşină, Tom a constatat cu uimire că obiectul în formă de ou îi aştepta. A fost pus într-o cameră circulară, care nu conţinea altceva decât câteva scaune şi un ecran gri de televizor. Vadig şi tovarăşul său au dispărut în altă parte a navei.

După câteva minute ecranul TV a început să funcţioneze, obiectul să tremure, iar Tom a văzut imaginea pământului retrăgându-se până a ajuns o pată mică pe ecran. Au trecut trei sau patru ore. El încă era îmbrăcat în uniforma sa de chelner şi nu avea ceas. Dar păreau să fi trecut ore întregi până o altă planetă a apărut pe ecran, s-a mărit şi apoi ambarcaţiunea a aterizat.

Tânărul chelner s-a trezit într-un loc nu foarte diferit de pământ. El şi Vadig au urcat într-un vehicul fără roţi şi au călătorit de-a lungul unui fel de depresiune.

– Aceasta este Lanulos, a anunţat Vadig cu mândrie în voce.

El a repetat numele de mai multe ori, aşa că lui Tom i-a rămas întipărit în memorie.

Vehiculul lor călătorea pe deasupra unui oraş mare, cu clădiri de apartamente de înălţime joasă şi reclame scrise cu un fel de caractere cu aspect oriental. Oamenii, femei şi bărbaţi, erau cu toţii dezbrăcaţi.

– Sunt câteva frumuseţi veritabile acolo, a comentat Tom.

După această plimbare, ei au revenit la vasul în formă de ou şi au decolat din nou. Tom a stat singur în aceeaşi cameră circulară, privind ecranul televizorului ore în şir.

Într-un final, ei au revenit pe pământ în exact acelaşi loc de unde plecaseră. Tom, Vadig şi omul cel tăcut s-au întors la vechiul Buick şi au mers cam treizeci de minute până au ajuns la apartamentul său.

– Ne mai vedem cândva în timp, a declarat Vadig, apoi maşina s-a îndepărtat.

Tom a alergat în apartamentul său, hotărât să-şi trezească colegii şi să le povestească aventura lui. I-a găsit treji, aşteptându-l. Dar faptul care l-a uimit cel mai tare era ceasul de pe perete. Chelneriţa plecase pe la miezul nopţii. Acum era doar 1:30 a.m. Toată călătoria, inclusiv cele treizeci de minute necesare pentru a ajunge şi a se întoarce de la OZN, durase mai puţin de două ore!

Uimirea şi emoţia sa erau reale şi colegii săi de apartament l-au luat în serios de această dată.

O lună mai târziu, Woodrow Derenberger a vizitat Washington-ul şi a apărut în cadrul mai multor talk-show-uri. Studentul dormea când unul dintre colegii săi a intrat ca o furtună în camera sa, exclamând: „Tom, la radio este un tip care vorbeşte despre *Lanulos!*"

Toţi trei au fost uimiţi să-l audă pe Woody descriind experienţe similare celor ale lui Tom. Au sunat la radio şi au vorbit cu el după program.

Din pură coincidenţă, mă aflam la Washington în acea perioadă şi am fost de acord să-l însoţesc pe Woody, care urma să-l intervieveze pe tânăr. Dar i-am avertizat cu severitate pe Derenberger şi pe soţia acestuia să nu pună nici una din întrebările de primă importanţă. Bineînţeles că eu suspectam că întreaga poveste era o înscenare. Fie Tom şi Woody erau înţeleşi în acest sens, fie Tom, care studia psihologia, realiza o teză despre persoanele credule în privinţa OZN-urilor, gândeam eu.

În scurt timp a devenit cert faptul că Tom şi colegii săi de apartament erau pe deplin sinceri. Erau prea preocupaţi de studiile lor pentru a citi literatură despre OZN-uri şi, oricum, unele dintre detaliile prezentate de tânăr în povestea sa nu puteau fi găsite în nici una dintre poveştile superficiale despre OZN-uri. A trebuit să concluzionez în final că Tom era o persoană integră. Nu dorea publicitate şi am hotărât să nu-i public povestea.

Oricum, Woody a spus altora despre el (cred că şi Woody era surprins de aşa o confirmare directă a propriilor experienţe) şi câţiva entuziaşti OZN l-au convins pe Tom că ar trebui să împărtăşească lumii aventura sa. Doi ani mai târziu, a ţinut o cuvântare membrilor unui club OZN şi a apărut în cadrul emisiunii radio a lui Long John, în New York. Atâta timp cât chiar el a ales să apară în public, m-am decis într-un târziu să-i dedic un paragraf într-una dintre cărţile mele. După ce cartea a fost publicată, Tom mi-a trimis o scrisoare în care îşi exprima supărarea.

De la acele apariţii ale mele încoace... am fost sâcâit şi chinuit de o hoardă de ţicniţi. Ei m-au sunat, mi-au scris, m-au vizitat, etc. M-au scos din minţi. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei au început să mă avertizeze despre pericolele la adresa reputaţiei mele, pe care le reprezentau acest tip de indivizi. Am hotărât să le spun o dată pentru totdeauna că nu mai vreau contacte publice... Cu toate că experienţele pe care le-am avut au fost complet adevărate, uneori îmi doresc să nu le fi dezvăluit nimănui. Singurul motiv pentru care le-am făcut cunoscute a fost credinţa că aş fi putut să verific şi să ajut la deslușirea misterului ce învăluie fenomenul OZN... trebuia să-mi fi ţinut gura închisă, aşa cum plănuisem atunci când mi-ai luat interviu pentru prima dată.

Tom s-a căsătorit cu o fată frumoasă, care nu a aflat despre întâlnirile sale ciudate cu Vadig decât după câteva luni de la ceremonie. Ca mulţi alţii înaintea lui, inclusiv eu, el a învăţat că singurul lucru mai bizar decât fenomenul în sine este mulţimea greu de ţinut în frâu a celor ce cred cu adevărat, a maniacilor şi investigatorilor iresponsabili pe cont propriu, care persecută subiectul; molii atrase de flacără. Ei i-au torturat pe Charles Hickson şi Calvin Parker în 1973, chiar din momentul în care ajunseseră cu vagonul-cisternă în Point Pleasant în 1967.

15. PREVESTIREA DE PE MUNTE[1]

DANIEL DRASIN avea în jur de optsprezece ani când a filmat o răscoală din Washington Square, în New York, iar cu filmul său intitulat Sunday[2] a câştigat o serie de premii pentru imagine. Acum, încă pe la vârsta de douăzeci şi ceva de ani, calm, inteligent şi receptiv, el este bine ancorat într-o carieră promiţătoare în domeniul industriei cinematografice. Documentarul despre OZN-urile din West Virginia a fost un adevărat punct de cotitură pentru el, şi s-a implicat în realizarea acestui proiect cu un amestec de teamă şi entuziasm. În timp ce eram în drum spre Washington D.C. dinspre Point Pleasant, el s-a îndreptat în direcţia opusă, cu un echipaj fantomă, sperând să obţină nişte înregistrări autentice cu luminile acelea ciudate de pe cer.

Când am ajuns la Washington, mi-am parcat maşina pe Bulevardul Connecticut, unul dintre pasajele principale, preţ de câteva minute, în miezul zilei. O parte dintre hainele mele şi aparatele de fotografiat erau pe bancheta din spate, aşa că am încuiat uşa cu grijă. În timp ce eram plecat, cineva a pătruns pe geamul lateral şi mi-a jefuit maşina. A lăsat în urmă doar hainele şi unele dintre aparatele de fotografiat.

---

[1] Joc de cuvinte, cu referire la numele muntelui (Misery ş nenorocire) sens dezvăluit în cuprinsul capitolului (n.t.).

[2] Duminică (n.t.).

Mi-au fost luate geanta, reportofonul şi toate caietele de însemnări, filme expuse, interviuri cu martori, un telescop ieftin şi alte articole care pentru altcineva în afară de mine aveau o valoare foarte mică sau nulă. În mod bizar, îmi scoseseră din valiză agenda indispensabilă, cu adrese şi o lăsaseră pe banchetă. Am sunat la poliţie. Când au sosit, în cele din urmă, atitudinea lor n-a fost deloc una compătimitoare. Mi s-a sugerat că oricine îşi lăsa ceva în loc vizibil într-o maşină încuiată, la ora două noaptea, pe o stradă principală din Washington, era nebun de legat.

Oricum, problemele mele erau minore în comparaţie cu cele ale lui Dan. El vedea destule lumini aeriene, dar aparatele lui de fotografiat alimentate cu baterii nu funcţionau când încerca să fotografieze luminile. În cele din urmă, a crezut că reuşise să prindă ceva. Mai apoi, filmele valoroase au fost stricate accidental într-un laborator de procesare din New York. Membrii echipajului său au început să aibă probleme cu telefoanele, iar o asistentă de producţie a fost trezită într-o noapte, în apartamentul ei din Brooklyn, de un zgomot puternic, asemănător unui bip. S-a sculat, a privit pe fereastră şi a văzut o sferă mare şi luminoasă plutind în aer, în afara clădirii în care se afla ea.

În timpul celei de-a doua vizite la Point Pleasant, Dan a dat peste nişte martori ai apariţiei omului-molie, pe care eu îi ratasem. Şi a mai descoperit, de asemenea, nişte declaraţii uimitoare, de tipul celor referitoare la bărbaţii în negru. Oamenii de cealaltă parte a dealurilor văzuseră, parcate în locuri îndepărtate, preţ de ore întregi, autocamioane misterioase, care nu aveau numere de înmatriculare. Aparent erau mai multe astfel de camioane, iar zvonurile spuneau că aparţineau Forţelor Aeriene. Oameni îmbrăcaţi în salopete îngrijite erau văzuţi umblând cu telefoane şi

cabluri electrice de alimentare, dar nimeni nu i-a întrebat nimic.

O femeie care locuia singură pe o insulă izolată la nord de Vancouver, în British Columbia, Canada, a avut două întâlniri ciudate, cu acelaşi fel de fiinţe. Se mutase într-o cabană mică, de o singură cameră, în Keats Island, în luna octombrie a anului 1967, şi, în curând, începu să vadă noaptea lumini de OZN-uri. Pe data de 29 ianuarie 1968, urmărind îndeaproape apariţia unui „corp lung, întunecat şi cu lumini palide, galbene şi roşii la ambele capete", a fost surprinsă de doi vizitatori. Amândoi purtau „salopete îngrijite, negre" şi pretindeau a fi angajaţii companiei hidroelectrice. S-au oferit să o ajute să instaleze un burlan de sobă. Cel mai tânăr dintre cei doi s-a urcat pe acoperiş în timp ce celălalt îi dădea ţevile. „Îl auzeam pe bărbatul de la sol dând instrucţiuni, iar cel de pe acoperiş răspundea: „Da, Stăpâne"."

După ce burlanul a fost instalat, cei doi au rămas pentru ceai. Păreau „un pic rigizi". Când au plecat, ea s-a întrebat cum de ştiuseră că ea era acolo, deoarece „cabana nu putea fi văzută de pe drum, iar soba era afară când au sosit, deci nu ieşea fum din coş".

La 2 mai, a mai întâlnit doi oameni. „Unul era „şeful" de la compania hidroelectrică, îmbrăcat cu salopeta lui îngrijită, a declarat ea[1]. Celălalt era mai tânăr, de vreo 19-20 de ani, şi era diferit. Când am intrat pe potecă, şeful i-a indicat tânărului cu mâna să treacă în spatele lui. S-au oprit pe potecă şi m-au aşteptat, tânărul stând un pic în spatele şefului. Băiatul se holba la mine de parcă aş fi fost cine ştie ce ciudăţenie..."

[1] Raport OZN canadian, #13, 1972-73 (n.a.).

De data aceasta, nu i-a mai invitat la ceai. Un lucru ciudat pe care l-a observat în timpul ambelor întâlniri a fost modul lor de a merge, grijuliu şi încet. Îşi priveau picioarele şi păşeau foarte nesigur.

A doua zi, a apărut un jeep în care erau patru oameni care inspectau reţeaua de ţevi... „îmbrăcaţi îngrijit, muncitori, nici unul dintre ei în salopetă. În mod evident însă şeful nu era aşa. Nu şi-au exprimat uimirea, îngrijorarea sau vreun interes deosebit când m-au văzut. Le-am spus că doi dintre oamenii lor fuseseră deja prin zonă în ziua precedentă, pentru a inspecta reţelele. M-au asigurat că oamenii de ieri nu fuseseră de la compania hidroelectrică, că cineva „mă păcălise“.“

Cineva îi păcălea rău şi pe cei din Long Island-ul cosmopolitan. În West Virginia auzisem nişte povestiri despre trei oameni care arătau „a indieni“, însoţiţi de un al patrulea, care arăta mai normal, dar era foarte ponosit îmbrăcat în comparaţie cu ceilalţi trei. Aşa că am fost uimit când am auzit descrieri identice de la oamenii din Long Island.

O femeie mai în vârstă, care locuia singură într-o casă de lângă vârful muntelui Misery, cel mai înalt punct din Long Island, a primit vizita acestui cvartet la începutul lui aprilie 1967, imediat după o furtună puternică.

„Aveau pometi înalţi şi feţe foarte roşii, ca şi cum ar fi fost puternic arse de soare, mi-a spus ea. Erau foarte politicoşi, dar spuneau că pământul meu aparţine tribului lor şi aveau de gând să-l obţină înapoi. M-au înspăimântat picioarele lor. Nu aveau maşină... trebuie că au urcat dealul cel noroios pe jos... dar pantofii le erau curaţi, fără pată. Nu era nici o urmă de noroi sau de apă pe unde au trecut ei prin casă.“

În aceeaşi săptămână a venit un alt vizitator pe muntele Misery. Era o femeie cu un păr izbitor de alb, care pretindea că reprezintă ziarul local. Ducea cu ea o carte ca o „placă mare" şi i-a pus martorei un număr de întrebări personale, despre istoria familiei sale. Când, ulterior, am verificat la sediul ziarului, am descoperit că nu angajaseră pe nimeni căruia să i se potrivească descrierea respectivă.

Expertul local în zona muntelui Misery era domnişoara Jaye P. Paro, o personalitate de la postul radio care atunci emitea de la staţia WBAB din Babylon, New York. Domnişoara Paro este o tânără cu părul negru, cu ochi închişi la culoare şi cu o voce plăcută, tulburătoare, care te bântuie. La vremea aceea conducea o emisiune de interviuri, rezervată în mare parte istoriei şi faimei paranormale a regiunii. Curând după ce a relatat despre apariţii OZN în jurul muntelui Misery, a început să primească tot felul de apeluri de ameninţare, atât la postul radio, cât şi pe telefonul ei cu număr strict confidenţial de acasă. Voci metalice îi porunceau să meargă să îi întâlnească „pe munte". Fata nu s-a dus însă.

Prin intermediul domnişoarei Paro am întâlnit mai mulţi martori locali ai fenomenului OZN şi persoane contactate. Long Island, după cum am descoperit, mişuna de persoane contactate de toate vârstele şi de ambele sexe. Una dintre acestea era o tânără blondă încântătoare, pe care o voi numi Jane şi care locuia în apropierea muntelui Misery, împreună cu familia ei. Jane nu era analfabetă, dar arareori citea altceva decât reviste de benzi desenate şi „Dear Abby". Nu ştia nimic despre OZN-uri şi nu-i păsa absolut deloc de ele. Era o „catolică decăzută", pentru faptul că abandonase religia când ajunsese la maturitate. O femeie foarte sensibilă, mai mult eterică decât senzuală. Era ceva aproape mistic în înfăţişarea şi în graţia ei.

Muntele Misery este un deal cu păduri dese, brăzdat de puţine şosele noroioase şi câteva case printre copaci. Regretatul Henry Stimson, ministru de război în timpul celui de-al doilea război mondial, a menţinut o stare privilegiată a regiunii. Decenii în şir, muntele a fost cunoscut ca un loc de refugiu, aria unor decese misterioase şi a unor dispariţii. În primăvara anului 1967, cupluri de tineri îmbrăţişaţi pe străzi lăturalnice au început să vadă OZN-uri zburând la înălţime mică, în special în jurul unui câmp ce era folosit ca cimitir de maşini. Alţii afirmau că văzuseră un monstru gigantic, păros, cu ochi roşii, scânteietori.

După ce domnişoara Paro a început să transmită rapoarte despre ceea ce se întâmpla pe muntele Misery, mulţimea obişnuită a început să străbată regiunea în fiecare noapte, spre consternarea rezidenţilor izolaţi şi snobi. Într-o noapte de la începutul lunii mai, Jane şi prietenul său Richard au urmat un şir de maşini şi, în cele din urmă, s-au trezit singuri pe o stradă lăturalnică lângă High Hold, vechea locuinţă Stimson.

Richard, care conducea, a început brusc să se plângă că nu se simte prea bine. El a oprit maşina şi, un moment mai târziu, s-a prăbuşit lângă una din roţi, lipsit de cunoştinţă. Jane era îngrozită. Dar, înainte de a-şi putea îndrepta atenţia spre el, o rază strălucitoare de lumină a ţâşnit din pădure în apropierea drumului „ca o lumină de reflector". A orbit-o şi ea a căzut pe scaunul său, neputând să se mişte.

Următorul lucru pe care l-a ştiut a fost că mergeau cu maşina de-a lungul lui Old Country Road, poalele muntelui Misery.

– Cum am ajuns aici? a întrebat-o Richard, încurcat. Ce s-a întâmplat?

– Să mergem acasă, a sfârşit Jane.

Ei n-au mai discutat despre incident până la apariţia mea.

Câteva zile mai târziu, pe data de 17 mai, Jane a răspuns la telefon (avea telefon personal în camera sa) şi o voce metalică i s-a adresat. „Ascultă cu atenţie, spunea vocea. Eu nu te pot auzi." A instruit-o să meargă la o bibliotecă publică din apropiere şi să caute într-o anumită carte o poveste indiană.

Ea a procedat aşa cum fusese sfătuită. Pe data de 18 mai, s-a dus la bibliotecă la ora 10:30. Locul era pustiu, cu excepţia bibliotecarei, persoană care a frapat-o pe Jane cu înfăţişarea sa neobişnuită. Femeia era „îmbrăcată într-un costum demodat, de prin anii 1940, cu o cămaşă lungă, lată în umeri şi era încălţată cu pantofi vechi, lăţiţi". (Amintesc că acest lucru se petrecea în 1967, cu mult timp înainte ca stilul anilor 1940 să fi devenit iar popular.) Avea un ten închis la culoare, cu o structură osoasă fină, ochii şi părul foarte negri. Când Jane a intrat, femeia părea că o aştepta şi i-a dat cartea imediat de sub birou.

Jane s-a aşezat la o masă şi a început să o răsfoiască, oprindu-se la pagina patruzeci şi doi. Cel ce o sunase îi spusese să citească acea pagină.

„N-ai să mă crezi, mi-a spus ea, dar textul tipărit devenea din ce în ce mai mic, apoi din ce în ce mai mare. S-a transformat într-un mesaj şi pot să-mi amintesc fiecare cuvânt".

„Bună dimineaţa, prietenă, începea el. Ai fost aleasă din mai multe motive. Unul este că eşti avansată în autosugestie. Prin intermediul acestei ştiinţe vom realiza contactul. Am mesaje ce interesează Pământul şi pe locuitorii acestuia. A venit timpul... Din motive numai de noi ştiute, trebuie să anunţi contactele dintre noi unei persoane de încredere. Încălcarea acestui cod înseamnă întreruperea contactului. Vor fi aduse dovezi. Trebuie să se consemneze starea de sugestie. Rămâi în pace.[semnat] A Pal."

„Literele s-au micşorat foarte mult, apoi textul, revenit la normal, a reapărut."

Imediat ce a părăsit biblioteca, lui Jane i s-a făcut cam rău şi a vomitat de mai multe ori în decursul următoarelor două zile. A abordat-o pe domnişoara Paro cu povestirea ei şi a fost sfătuită să ia legătura cu mine. Experienţa de pe munte, apelul telefonic şi remarca despre „autosugestie" mi-au stârnit interesul. La vremea respectivă, nici unul dintre entuziaştii fenomenului OZN nu ştiau nimic despre aceşti factori, aşa că o înscenare părea foarte puţin probabilă. Şi, fapt necunoscut domnişoarei Paro şi lui Jane, am comunicat cu o persoană contactată de foarte departe, care era în legătură cu „Apholes". Semnătura „A Pal" aducea destul de mult cu denumirea „Apholes", pentru ca asemănarea să fie luată în considerare la modul serios. Suspectam că Jane fusese programată pentru un set special de experienţe şi am păstrat în mod constant legătura cu ea, în decursul lunilor care au urmat, înregistrând riguros experienţele sale.

La începutul lui iunie, Jane a ajuns să o vadă pe „bibliotecară" peste tot. În ziua de 6 iunie, în timp ce hoinărea printr-un magazin local, femeia a apărut din spatele unui raft cu haine. Purta aceleaşi haine demodate şi încerca să-i vorbească lui Jane „într-o engleză stâlcită". Era ceva în neregulă legat de felul ei de a vorbi şi de a se mişca. „Era de parcă... ar fi fost moartă", povesteşte Jane. Când a fost întrebată dacă locuia pe undeva în jurul localităţii Babylon, a început să râdă într-un fel ciudat şi isteric, „ca o persoană cu tulburări emoţionale". (Acest râs bizar a fost descris de mai multe dintre persoanele contactate.)

„Se găseşte ceva A-U pe aici prin zonă?", a întrebat-o ea. Jane nu a înţeles ce vroia să spună. Chiar în acea săptămână

meditasem la semnificaţia aurului în ştiinţa ufologică şi în religie. Aurul este cel de-al şaptezeci şi nouălea element şi simbolul său chimic este AU.

Jane s-a oferit să o ducă pe femeie cu maşina, dar aceasta a refuzat şi s-a îndepărtat.

Neputând să doarmă în acea noapte, Jane s-a trezit la spartul zorilor, în dimineaţa următoare, şi s-a dus să facă o plimbare, doar dintr-un impuls lăuntric. Femeia cu pielea smeadă a ieşit de pe o alee şi s-a apropiat de ea cu timiditate. „Vine Peter", a anunţat ea.

Această afirmaţie a zguduit-o pe Jane. Şi-a amintit că doctrina catolică prezice că ultimul Papă se va numi Peter.

„De ce eşti interesată de munte?", a continuat femeia, apoi a repetat: „Peter vine foarte curând."

După aceea, de pe stradă a venit un Cadillac negru şi mare şi s-a oprit lângă ele. Era „nou-nouţ, foarte lucios şi lustruit", îşi amintea Jane. Şoferul avea pielea măslinie şi purta ochelari de soare, fiind îmbrăcat într-un costum gri îngrijit, aparent din acelaşi material ca şi hainele femeii. Uşa din spate s-a deschis şi a coborât un om cu un zâmbet foarte larg pe faţă. Era înalt de 1,70 metri, cu pielea închisă la culoare şi ochi orientali. Jane s-a gândit că arăta ca un hawaian. Avea aerul unei persoane foarte importante şi purta un costum bine croit, probabil scump, din acelaşi material gri, care strălucea ca mătasea, dar care nu era mătase.

A dat mâna solemn cu fata, „mâna îi era rece ca gheaţa", şi a privit-o fix cu ochi negri ca de cărbune, rânjind tot timpul.

– Ştii cine sunt? a întrebat el. Sunt Apol (pronunţat Apple[1]).

[1] Măr (n.t.).

Cadillac-ul s-a îndepărtat, lăsându-i pe cei trei în stradă. Apoi el a scos o bucată de hârtie împăturită şi i-a dat-o lui Jane.

– Păstreaz-o tot timpul la tine, i-a spus el. În felul acesta, ei vor şti cine eşti.

– Cine sunt ei? a întrebat Jane.

– Sunt oameni foarte buni, a răspuns el.

Hârtia, o bucată dintr-o coală foarte veche, conţinea un disc metalic mic, având mărimea aproximativ cât a unei monede de 25 de cenţi. În timp ce vorbeau, se plimbau încet pe stradă, îndreptându-se spre centrul oraşului, până au ajuns în faţa oficiului poştal. Din instinct, Jane a anunţat că avea să trimită discul cuiva. A intrat în poştă, a luat un plic şi mi-a trimis mie discul şi hârtia prin colet recomandat. Cei doi necunoscuţi şi-au zâmbit larg unul altuia. Când a ieşit din oficiul poştal, Apol i-a spus câteva lucruri legate de copilăria ei şi a sfătuit-o să evite tinctura de iod. (Avea o mică problemă de sănătate care îi impunea să excludă iodul din dietă.)

Maşina a reapărut, iar cei doi oameni au urcat în ea şi au plecat. „M-am simţit foarte ciudat în timp ce vorbeam cu ei, şi-a amintit ea. Eram foarte confuză... ca şi cum aş fi fost ameţită sau ceva asemănător."

Dacă nu ar fi existat discul metalic, aş fi categorisit întregul episod drept o halucinaţie. În ziua următoare am primit plicul prin livrare specială şi am fost foarte dezamăgit de conţinutul lui. Discul arăta ca o plăcuţă de identificare neinscripţionată, semănând cu cele pe care le primeşti când cumperi o zgardă anti-purici. Hârtia părea a fi o rămăşiţă dintr-un plic foarte vechi. După ce l-am examinat, am pus discul înapoi în hârtie, exact aşa cum îl primisem, apoi am depozitat totul într-un plic mic, pe care l-am izolat cu bandă

scotch. Am pus totul într-un plic mai mare şi i l-am trimis înapoi lui Jane, tot prin livrare specială.

Mi-a telefonat a doua zi.

„De ce ai îndoit discul şi ai rupt hârtia?", a întrebat ea.

Tocmai primise plicul şi descoperise că hârtia din plicul sigilat, din interior fusese ruptă în trei bucăţi. Discul de metal era distorsionat, de parcă ar fi fost îndoit pe jumătate şi apoi readus la formă iniţială. De asemenea, se făcuse de culoarea cărbunelui şi mirosea a „ouă clocite".

Concluzia era clară. Cineva avea capacitatea de a intercepta corespondenţa din Statele Unite şi de a-şi băga nasul în plicurile sigilate!

II

ÎN TIMP CE Jane participa la întruniri clandestine cu domnul Apol şi cu prietena misterioasă a acestuia, Jaye P. Paro se întreţinea cu redutabila prinţesă Moon Owl[1], un personaj care, până la sfârşitul anului 1967, avea să devină o legendă în Long Island. Pe data de 11 iunie 1967, la ora 3:30 după-amiaza, Jaye a intrat la studiourile WBAB şi a descoperit că era aşteptată de o femeie foarte ciudată. Era înaltă de cel puţin 1,80 metri, cu tenul foarte întunecat (de rasă negroidă), cu ochi mari, sticloşi şi purta un costum făcut în mare parte din pene. Icnea, şuiera şi avea dificultăţi mari cu respiraţia. Jaye a crezut că femeia tocmai suferea un atac de cord.

„Sunt Prinţesa Moon Owl, a declarat ea printre gâfâieli. Sunt de pe o altă planetă. Am venit aici cu farfuria zburătoare."

Jaye a instalat o bandă de magnetofon şi s-a oferit să-i ia un interviu pentru emisiune. Prinţesa a fost încântată,

[1] Bufniţa de pe Lună (n.t.).

s-a adunat şi a produs un monolog hilar de treizeci de minute, despre viaţa pe planeta Ceres, din centura asteroidă. Părea să fie familiarizată cu toţi excentricii OZN şi ciudaţii din New York/Long Island, denunţând pe unii drept „impostori" şi lăudându-i pe alţii. Pe măsură ce interviul înainta, Jaye devenea din ce în ce mai jenată. Cei de pe planeta Ceres aveau o problemă cu mirosul pe care îl emanau corpurile lor. „Miroseau a ouă clocite", a spus Jaye ulterior. Mirosul a fost uşor la început, dar pe parcurs a devenit pregnant. Prinţesa a recunoscut că era în vârstă de „şapte oongotsi"... sau aproximativ 350 de ani pământeni.

Pe parcursul interviului, eu stăteam în apartamentul meu din New York şi telefonul mi-a luat-o razna. A sunat de mai multe ori, dar nu era nimeni la celălalt capăt al firului. (Până în această perioadă avusesem foarte puţine probleme cu telefonul personal.) Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, am primit un apel de la o femeie de vârstă mijlocie, femeie care pretindea că este prinţesa Moon Owl şi că puteam să iau legătura cu ea prin intermediul „contactatei Paro".

Vocea femeii nu semăna cu vocea de pe banda lui Jaye, pe care am ascultat-o mai târziu.

Moon Owl cea înregistrată pe bandă semăna la voce cu un bărbat care imita accentul unei negrese bătrâne. Era un actor foarte prost. Am acuzat-o pe Jaye de farsă şi am sfătuit-o să nu dea interviul pe post. Dacă nu era o farsă, Moon Owl era victima unei posedări demonice (descrierea lui Jaye în ceea ce privea comportamentul prinţesei indica acest fapt fără dubiu). Totuşi, Jaye a dat caseta pe post şi segmentul de nebuni din Long Island s-a bucurat. În sfârşit, o persoană venită cu adevărat din spaţiu era în mijlocul lor.

O dată ce îşi obţinuse recomandarea prin intermediul WBAB, Moon Owl a început să îi sune în mod sistematic

pe toţi entuziaştii proeminenţi OZN. Aceştia i-au acceptat autenticitatea fără să o pună la îndoială. Ce m-a tulburat a fost faptul că ea a reuşit să sune la nenumărate numere de telefon confidenţiale şi, evident, ştia multe despre personalităţile locale. Lucrurile care trezeau cea mai mare suspiciune erau referirile ei transparente la o mare conferinţă OZN, programată pentru data de 24 iunie la Hotelul Comodore din New York. James Moseley, care publica în revista *Saucer News*, închiriase sala de conferinţe a hotelului şi practic un etaj întreg în vederea evenimentului, organizând conferinţe de presă şi apariţii la radio şi televiziune pentru a face reclamă investiţiei sale. Prinţesa Moon Owl părea să se potrivească prea mult în cadrul campaniei publicitare.

Între timp, prietenii fantomă ai lui Jane o vizitau zilnic şi îi dădeau informaţii surprinzătoare despre investigaţiile mele „secrete". Interviul meu cu familia Christiansen din Cape May şi detaliile despre vizitatorul lor, Tiny, care funcţiona pe bază de pilule, nu erau cunoscute pe atunci decât de câţiva oameni de încredere, precum Ivan Sanderson. Dar, pe data de 12 iunie, domnul Apol şi prietenii săi au vizitat-o pe Jane când era singură acasă şi au cerut apă, ca să poată lua nişte medicamente. Apoi i-au dat şi ei trei pilule asemănătoare, spunându-i să înghită una chiar în acel moment, iar pe una dintre celelalte două să o ia peste două zile.

Cea de a treia pilulă, spuneau ei, era pentru analiză, ca Jane să se asigure că erau inofensive. Indubitabil ştiau că avea să mi-o dea mie.

La două ore după ce a înghiţit prima pilulă, s-a trezit cu o durere de cap îngrozitoare, ochii i s-au injectat, iar vederea ochiului drept i-a fost afectată. Când părinţii ei au venit acasă, şi-au exprimat îngrijorarea pentru că ochii îi erau sticloşi, iar ochiul drept părea să fi devenit saşiu.

Pilula-mostră s-a dovedit a fi un medicament pe bază de sulf, recomandat în mod normal în cazul afecţiunilor tractului urinar.

La două zile a înghiţit de bunăvoie cea de-a doua pastilă şi la puţin timp după aceea a sunat telefonul. Un bărbat cu „accent grosolan de Brooklyn" i-a spus că era colonelul John Dalton din cadrul Forţelor Aeriene şi că vroia să vorbească cu ea despre „Mitchell Field". Ea i-a spus cinstit că nu ştia nimic despre Mitchell Field. Dar el a insistat să vorbească cu ea. Dorea să meargă la biroul lui? Ea a întrebat unde era biroul, iar el a ezitat un moment, apoi i-a spus că avea să o intervieveze el la ea acasă. Nu i-a cerut adresa şi cum ea nu raportase nimic Forţelor Aeriene, se întreba cum de făcuse el rost de numărul ei de telefon.

În seara următoare, la ora 7:45 p.m., părinţii lui Jane au plecat de acasă pentru câteva ore şi, imediat după plecarea lor, colonelul Dalton, împreună cu partenerul său, un locotenent tânăr, au sunat la uşă. Amândoi oamenii păreau normali, erau politicoşi şi curtenitori. Colonelul Dalton era în haine civile... fireşte, într-un costum negru. Avea vreo 1,70 metri înălţime, păr castaniu, ochi căprui şi „un nas foarte ascuţit". Locotenentul era cu vreo doi, trei centimetri mai înalt, purta uniforma Forţelor Aeriene, avea „părul blond albicios, ce părea vopsit", tăiat foarte scurt. Au arătat în grabă legitimaţiile cu fotografiile aplicate.

Colonelul a întrebat-o ce ştia despre aterizarea farfuriilor zburătoare şi ocupanţii extratereştri din zonă. Jane a râs şi a spus că ea nu crede în farfurii zburătoare.

– Ştim tot despre mişmaşurile din această clădire, i-a spus Dalton răspicat. Intră şi ies de aici o mulţime de oameni ciudaţi.

– Ei bine, poate unele dintre rudele mele sunt un pic cam ciudate, a zâmbit Jane.

Dalton şi-a deschis servieta şi a scos un teanc de formulare. I-a înmânat un formular lung şi complicat şi a rugat-o să îl completeze. Ea l-a luat, l-a citit, apoi i l-a înapoiat.

– Dacă nu vrei să îl completezi, a spus el dându-i un stilou, poţi să-l semnezi numai.

– Păi asta ar fi cam stupid, nu-i aşa? a spus Jane.

Mai târziu şi-a amintit că formularul nu conţinea întrebări despre OZN-uri, ci viza exclusiv trecutul personal, educaţia, starea de sănătate şi trecutul familiei. „Întreba chiar când a murit bunica şi de ce", mi-a zis Jane.

În cele din urmă, cei doi bărbaţi au renunţat să o mai ameninţe şi au plecat. I-a văzut îndepărtându-se într-o rulotă albastră.

Cam pe la aceeaşi oră doi bărbaţi au vizitat-o pe Mary Hyre, la domiciliul ei din Point Pleasant. Amândoi purtau haine negre şi aveau părul scurt şi alb. „Părea atât de nenatural!" a exclamat ea. „Mă întrebam de ce nişte oameni atât de tineri îşi vopseau părul într-o culoare atât de ciudată."

La început a presupus că făceau parte din valul entuziaştilor OZN, dar ştiau foarte puţine despre farfuriile zburătoare. Erau mai mult interesaţi să pună întrebări despre mine, pe care ea le-a evitat.

– Au folosit ceva expresii sau cuvinte ciudate? am întrebat-o pe Mary la telefon.

– Nu tocmai. Doar când au ieşit pe uşă... unul dintre ei s-a întors şi a spus ceva de genul: „Ne mai vedem în timp" sau „undeva în timp". Suna ciudat felul în care a spus-o, ca şi cum ceea ce zicea trebuia să însemne ceva.

Întâlnirea lui Tom cu Vadig avea să se producă peste şase luni, aşa că expresia nu mi-a spus nimic.

III

LA DATA DE 19 iunie, domnul Apol i-a dat lui Jane un mesaj pe care să mi-l transmită. Era o prezicere: „Lucrurile vor deveni mai serioase în Orientul Mijlociu. Papa va merge acolo în curând, într-o misiune de pace. Va fi martirizat într-un mod odios... omorât cu un cuţit, într-un fel sângeros. Apoi Anticristul se va ridica din Israel."

Am fost şocat. Dar aveam o afirmaţie care putea fi verificată prin intermediul evenimentelor viitoare. Apol a mai spus că Vaticanul plănuia să trimită mâncare şi ajutoare refugiaţilor arabi. Nu apăruse nici un anunţ în presă în legătură cu asta.

Două zile mai târziu, domnişoara Paro a trăit o experienţă de necrezut. Un Cadillac negru a oprit lângă ea, în timp ce ea se afla pe afară, la ora 8 p.m. şi un bărbat bine îmbrăcat, care stătea pe bancheta din spate, i-a poruncit să urce în maşină. I-a pomenit de un prieten de-al ei, iar ea i s-a supus prosteşte. Maşina s-a îndreptat spre muntele Misery.

„Înăuntru era un miros ciudat, a declarat ea. Antiseptic... ca de spital. Iar pe bord erau lumini intermitente. Nu mi-am putut lua ochii de la ele. Mă simţeam de parcă mă hipnotizau."

Maşina a mers pe şosele lăturalnice izolate, până a ajuns la o răscruce unde aştepta un alt vehicul. Înăuntru era un bărbat care ţinea în mână ceva ce semăna cu o trusă de doctor. A urcat în Cadillac şi i-a fluturat lui Jaye în faţă un obiect mic, ca o sticlă cu săruri. Ea s-a simţit secătuită de putere şi a stat neajutorată acolo, în timp ce bărbaţii îi puneau întrebări care pentru ea nu aveau nici o logică. În final, au adus-o înapoi, la locul de unde o luaseră. Întregul episod o îngrozise şi m-a sunat pe mine imediat.

Să fi fost experienţa lui Jaye o simplă versiune adusă la zi a „gazatorului" Matoon şi a vechiului Springheeled Jack?[1] Câteva luni mai târziu, când l-am intervievat pe Tom la Washington, mi-am amintit de acest incident aparent lipsit de sens. Fusese el de asemenea intoxicat cu gaz sau hipnotizat în momentul în care a păşit în Buick-ul vechi al lui Vadig?

Pe data de 23 octombrie 1971, *Washington Post* a publicat o povestire ciudată despre „gaz", în care era implicată menajera preşedintelui Nixon. Povestirea cuprindea câteva dintre elementele despre care am discutat aici.

SERVITOAREA LUI NIXON SUSŢINE
CĂ A CĂZUT ÎN TRANSĂ

Miami, 22 octombrie (AP) – *O menajeră care lucrează în regim part-time la reşedinţa din Key Biscayne a preşedintelui Nixon a declarat solemn că a fost hipnotizată de un străin care i-a spus să fure patru haine.*

Shirley Cromartie, în vârstă de 32 de ani, mamă a trei copii, nu a pledat nevinovată. Ea a primit totuşi o sentinţă de condamnare cu suspendare, considerându-se că mărturia ei este adevărată.

Femeia susţine că a întâlnit o persoană de sex feminin în parcare, care a întrebat-o cât este ceasul, apoi i-a ordonat să aducă obiectele şi să i le înmâneze.

Doamna Cromartie a declarat că pur şi simplu a simţit o stare de ameţeală când tânăra femeie a eliberat un parfum asemănător cu cel de iasomie din mâna sa stângă. „Pur şi simplu mi-am pierdut voinţa... a fost o experienţă terifiantă", a declarat ea.

---

[1] Springheeled Jack era o fantomă înaltă, cu pelerină, care avea o lumină strălucitoare pe piept şi care a apărut în Anglia în anii 1830. Avea capacitatea de a sări distanţe mari şi împroşca un gaz greţos spre faţa martorilor surprinşi. Nu a fost niciodată prins sau identificat. O fantomă înveşmântată în negru a terorizat Mattoon, Illinois, în anii 1940, împroşcând un gaz nociv prin ferestrele dormitoarelor (n.a.).

Doamna Cromartie se alăturase personalului reşedinţei prezidenţiale din Key Biscayne cu aproximativ un an în urmă, conform spuselor agentului FBI Leo Mc Clairen. În mărturia sa, acesta a specificat faptul că trecutul ei era fără pată.

Doctorul Albert Jaslow, psihiatru, a spus că a examinat-o şi a descoperit că poate fi hipnotizată „repede şi cu uşurinţă" şi că e convins că ea spune adevărul.

„Dar nu a fost la fel când m-a hipnotizat el, a spus doamna Cromartie. Nu mi-am putut aminti nimic după aceea. Orice mi-a făcut acea femeie, a fost ca şi cum aş fi fost somnambulă, dar în stare de semitrezie."

Nu erau alte comentarii legate de acest incident straniu. Pentru moment, m-am întrebat dacă nu cumva erau simple demonstraţii în beneficiul preşedintelui Nixon, similare scăderilor de putere a electricităţii ce au părut a-l urma pe preşedintele Johnson în 1967. (Luminile păleau oriunde mergea el... din Washington până în Johnson City, din Texas până în Hawaii.)

IV

WOODROW DERENBERGER a descoperit o nouă lume alături de Cold, Klinnel, Ardo şi companionii lor. Acum Jane se învârtea printre prezenţe crepusculare: domnul Apol, Lia (numele tovarăşei sale) şi alţi câţiva care cu răutate au adoptat nume din romanele mele obscure (la naiba cu ele!). Au amplificat profeţia lor cumplită în privinţa Papei Paul. Urma să fie atacat în mulţime pe un aeroport, susţineau ei, de către un bărbat îmbrăcat cu un costum negru şi care mânuia un cuţit negru. Ei mai spuneau că asasinarea sa va fi urmată de trei zile de întuneric şi că guverne din întreaga lume vor cădea.

La data de 28 iunie, Vaticanul a anunţat că un reprezentant personal al Papei Paul al VI-lea, Monseniorul Abramo Frescht, fusese delegat la Cairo pentru a discuta „ajutorul acordat de Vatican victimelor de război şi refugiaţilor". La data de 30 iunie s-a anunţat că tronul de lemn despre care se spunea că fusese folosit de Sfântul Petru avea să fie scos din pivniţele Vaticanului şi expus pentru prima dată din 1867 încoace.

Am mers la muntele Misery şi am hipnotizat-o pe Jane. Era un subiect bun şi, după ce am aplicat diverse teste pentru a mă asigura că era într-adevăr cufundată în transă, am început să-i pun întrebări subtile despre Apol şi prietenii săi. Spre marea mea surprindere, imposibilul s-a întâmplat. Mi-a fost preluat controlul. Nu am putut să conduc eu sesiunea. În loc de asta, m-am pomenit vorbind direct cu Apol, prin intermediul lui Jane. Vroia să vorbească despre Marilyn Monroe şi Robert Kennedy. Am insistat că nu vroiam să bârfesc, dar vroiam să aud lucruri legate de situaţia generală. Însă el a insistat, avertizându-mă că Kennedy era în mare pericol. De unde vorbea? Spunea că era în Cadillac-ul său, parcat în apropiere. A făcut nişte preziceri clare legate de prăbuşirea unor avioane, apoi a revenit la Marilyn şi la Kennedy.

În timpul în care purtam această conversaţie nebunească, telefonul lui Jane suna cu disperare. De fiecare dată când răspundeam, nimeni nu era la celălalt capăt. În cele din urmă l-am lăsat deschis.

Şedinţa s-a încheiat brusc în momentul în care Jane s-a trezit singură. O altă situaţie imposibilă. Ar fi avut nevoie de o sugestie din partea mea înainte de a se trezi[1].

[1] Comparând însemnările lui cu ale mele, autorul-cercetător Brad Steiger mi-a mărturisit că avusese experienţe similare în privinţa hipnozei; adică îi fusese preluat controlul de către o altă inteligenţă (n.t.).

Accidentele de avioane prezise s-au înfiinţat pe ordinea de zi. Mă convingeam încet că entităţile se aflau cumva pe frecvenţa viitorului.

Făceam şi alte descoperiri înspăimântătoare. Nu trebuia decât *să mă gândesc* la o întrebare serioasă şi telefonul meu suna, iar Jane îmi transmitea un mesaj de la Apol, care-mi răspundea la întrebare.

Şi alţi ufologi primeau mesaje din partea persoanelor contactate. Când Gray Barker a sosit la New York pentru conferinţa de la hotelul Commodore, mi-a spus că primise o prezicere conform căreia „un jurnalist faimos din Midwest" avea să moară foarte curând. Două zile mai târziu, în seara de 23 iunie, Frank Edwards a murit subit în Indiana, în urma unui atac de cord. Edwards era jurnalist de ştiri şi autorul best-sellerului din 1966, *Flying Saucers – Serious Business*.

Anul Garudei – 1966-1967 – se scursese doar pe jumătate, iar eu stăteam de vorbă cu zeci de entităţi prin intermediul persoanelor contactate, împrăştiate în Northeast. Jocurile dădeau rezultate instantanee, fiecare dintre ele fiind menită să-mi demonstreze ceva mie, nu celor contactaţi. Aceştia din urmă nu-şi dădeau seama aproape niciodată ce li se întâmpla sau ce semnificaţie aveau toate acestea. Ca toţi entuziaştii fenomenului OZN, contactaţii erau manipulaţi, folosiţi pe post de roboţi pentru propagarea credinţelor şi a cadrelor de referinţă false, iar apoi erau condamnaţi să stea în întuneric şi să se întrebe de ce lumea nu era cum îşi imaginaseră ei, de ce minunaţii oameni din spaţiu îi abandonaseră.

În Long Island, zeci de excentrici aşteaptă încă lângă telefoane ca prinţesa Moon Owl să-i sune din nou şi să le redea credinţa pierdută.

16. PARANOIC NU TE NAŞTI, CI DEVII

„GUVERNUL SUA este preluat de fiinţe venite din spaţiu!"

Acest zvon s-a răspândit peste tot în ţară în anul 1967, fiind o versiune adusă la zi a vechii teorii despre diavol. De fapt, totul a început în 1949, când James V. Forrestal, genialul secretar al apărării din cabinetul Truman, a luat-o razna pe coridoarele Pentagonului, strigând: „Suntem invadaţi şi nu-i putem opri!". Era convins că i se ascultau telefoanele şi că se punea la cale o conspiraţie de proporţii uriaşe. Curând după ce a fost internat într-un spital şi-a găsit moartea sărind pe geam. În timp ce presa dădea vina pe paranoia cauzată de tensiunile generate de războiul rece, ufologii ştiau mai bine cum stăteau lucrurile. Serviciile de Informaţii ale Forţelor Aeriene întocmiseră o *Estimare Secretă a Situaţiei*, urmărind investigaţiile ufologice din anii 1947-48. Concluzia lor, conform spuselor regretatului căpitan Edward Ruppelt, fusese că farfuriile zburătoare erau de origine extraterestră. Se spunea că Forrestal era unul dintre puţinii care citiseră raportul înainte ca şeful de personal al Forţelor Aeriene, Hoyt Vandenberg, să ordone ca toate exemplarele să fie distruse, ceea ce îl înnebunise pe Forrestal.

Alţi doi militari de frunte, generalul George C. Marshall şi generalul Douglas MacArthur, erau obsedaţi de fenomenul farfuriilor zburătoare. MacArthur a făcut mai multe declaraţii publice, afirmând că următorul război avea să fie purtat

„împotriva fiinţelor răului venite din spaţiul extraterestru". Un „grup de experţi" inventat, corporaţia Rand, a fost desemnat să strângă date despre OZN-uri pe un computer şi să poarte un război imaginar cu acele fiinţe malefice. Cum nu ştiam de unde proveneau, de ce tehnologie dispuneau sau cum să le atacăm baza, calculatorul ne sfătuia să renunţăm.

Persoanele contactate purtate prin lumile halucinante erau convinse că oamenii din spaţiu se plimbau neobservaţi printre noi. Numai în Los Angeles exista o populaţie extraterestră care se ridica la zece mii de fiinţe. De fapt, aceasta era doar reiterarea obositoare a credinţelor mai vechi potrivit cărora diavolii şi îngerii erau peste tot, deghizaţi în oameni. În era timpurie a farfuriilor zburătoare (1947-1969), Forţele Aeriene şi agenţii CIA au întâlnit, fără dubiu, cazuri de bărbaţi în negru asemănătoare celor descrise aici şi, fiind şi ei oameni, s-au pripit să tragă concluzii referitoare la cultele ufologice. Paranoia s-a strecurat în eşaloanele superioare ale guvernului. S-au deversat milioane de dolari proveniţi din impozite în cercetarea ufologică. (În 1952, căpitanul Ruppelt spunea că Forţele Aeriene cheltuiau în fiecare an un milion de dolari pentru cercetarea subiectului. Generalul Nathan Twining a declarat public că „cele mai strălucite minţi" din ştiinţă şi din armată încercau să dezlege misterul.) Isteria legată de războiul rece contribuia şi ea la atmosfera de frică şi disconfort. Un document CIA din 1953, care a fost păstrat secret mai mult de douăzeci de ani, specifica faptul că Organizaţia de Cercetare a Fenomenelor Aeriene (OCFA) „trebuia privită" drept o potenţială ameninţare propagandistică. OCFA fusese fondată cu un an înainte de o casnică din Wisconsin şi pusese o revistă ufologică fotocopiată la dispoziţia câtorva zeci de excentrici. Se pare că mai multe mii de dolari au fost cheltuite în decursul mai

multor ani, pentru supravegherea lui Coral Lorenzen, membră în cadrul OCFA, conform declaraţiilor acesteia publicate într-o serie de volume de maculatură din timpul anilor 1960. Singurul tip de propagandă făcut de ea a fost împotriva Forţelor Aeriene şi nu a vândut niciodată Uniunii Sovietice vreunul dintre secretele noastre despre farfurii zburătoare.

Militarii – şi entuziaştii OZN – nu ştiau nimic şi nu erau interesaţi de fenomenele metafizice. Abordarea lor materialistă şi pseudoştiinţifică în ceea ce priveşte apariţiile şi manifestările aferente abia dacă au făcut ştiinţa să sporească şi, mai mult, au crescut misterul. De exemplu, vechea legendă a copiilor înlocuiţi trebuie să fi scos mulţi peri albi în cercurile oficiale, când a fost introdusă în sfera de incidenţă ufologică. Chiar înlocuiau oamenii fiinţele din spaţiu? Multe dintre persoanele contactate şi adepţii lor guralii credeau că lucrurile se petreceau întocmai. Erau oamenii într-adevăr târâţi la bordul navelor spaţiale şi examinaţi ca nişte vite? Poveştile persoanelor contactate indicau acest fapt şi povestirile lor stimulau teoria larg răspândită despre diavol: aceea că oficialii guvernamentali erau răpiţi şi înlocuiţi cu androizi inteligenţi, care se supuneau ordinelor unor lideri sinistri de pe altă planetă. În cursul ultimilor douăzeci şi opt de ani s-au adunat grămezi de inepţii. Paranoia, care cândva afecta un grup mic de nebuni, crescuse acum până când ajunsese să înghită o mare parte din populaţia lumii.

Eram interesat nu de amintirile sincere, dar distorsionate ale persoanelor contactate, ci de o întrebare cu mult mai îngrijorătoare. Mă întrebam ce se petrecea cu trupurile acestor oameni în timp ce minţile lor rătăceau? Rătăciri care adeseori durau ore sau chiar zile. Un tânăr profesor univer-

sitar, din statul New York, era chinuit de aceeaşi întrebare din anul 1967. După ce investigase un caz cu personaje fantomatice, legat de OZN-uri, a început să fie posedat şi fusese făcut să creadă că era autorul unui jaf de bijuterii de proporţie, în timp ce se afla în transă sau în starea de posedare. A renunţat la ufologie şi a suferit o cădere nervoasă totală în perioada care a urmat.

Erau cumva persoanele contactate folosite de inteligenţe din exterior pentru a duce la îndeplinire delicte sau chiar crime? Răspunsul este un tulburător da. Dacă treceţi în revistă asasinatele istorice sau politice, veţi descoperi că multe dintre ele au fost executate de aşa-zişi fanatici religioşi, care se supuneau „vocii lui Dumnezeu" sau erau într-o transă evidentă atunci când au comis delictul. Chiar şi cei zece conspiratori complici la asasinarea preşedintelui Lincoln se înscriau în această categorie. La fel şi soldatul care l-a împuşcat şi ucis pe John Wilkes Booth, în ciuda ordinelor superiorilor săi, pretindea că a apăsat trăgaciul pentru că o voce i-a spus să facă asta.

Nebunia care stăpâneşte mulţimile şi generează revolte violente, dintre care unele au schimbat istoria, pare să fie un pic diferită de nebunia care determina mania dansului în Evul Mediu, când mii de oameni dansau pe străzi până cădeau morţi de extenuare. Mania se răspândise din Italia până în Turcia. Supravieţuitorii pretindeau că erau afundaţi în sânge până la genunchi şi executau salturi pentru a ieşi. Acesta este un caz de halucinaţie colectivă în masă. Chiar şi astăzi, în fiecare an, se petrec incidente în cadrul cărora oraşe întregi sunt cuprinse de halucinaţii, de obicei în părţi obscure din America de Sud şi Asia. Asemenea evenimente se explică în mod tradiţional ca fiind cauzate de pâine alterată, în ciuda faptului că sunt afectaţi şi oamenii care nu au mâncat acea pâine.

În vocabularul contactaţilor, se spune că persoanele care acţionează involuntar sunt „folosite". Se pare că o parte relativ mică a populaţiei posedă aure sau radiaţii biologice care atrag elemente din super spectru. Asemenea oameni sunt predispuşi la halucinaţii controlate şi posedare. Având în vedere că entităţile există probabil ca energie într-un câmp din afara sistemului nostru spaţio-temporal, ele îi pot vedea şi pot fi văzute numai de către aceşti oameni speciali. (În nenumărate rapoarte OZN, ozn-auţii nu puteau să-i vadă pe martori.) Domnul Cold al lui Derenberger s-a identificat drept un „căutător". Căutător de ce? De ciudăţenii biologice precum Woody, fără îndoială.

O persoană contactată poate simţi impulsul brusc de a merge la o plimbare pe jos sau cu maşina noaptea târziu, fără rost. În timpul acestei incursiuni, crede că îi întâlneşte pe oamenii veniţi din spaţiu şi are o întrevedere plăcută cu ei.

De fapt, corpul lui se îndreaptă spre, să zicem, punctul A, de unde ridică o scrisoare sau un obiect lăsat acolo de o altă persoană contactată. Duce scrisoarea sau obiectul la punctul B, unde îl depozitează. Mai târziu nu are nici o amintire legată de aceste acţiuni. Între timp un biet nătâng cu o aură nepotrivită, aşa cum sunt eu, primeşte un telefon care îl sfătuieşte să se îndrepte spre punctul B, unde va găsi ceva lăsat pentru el de oamenii din spaţiu. Pe scurt, toate dovezile şi manifestările fizice sunt îndeplinite de fiinţe umane. Sapă gropi pe câmpuri, trag cu arma în cutii poştale şi cine ştie ce altceva mai fac.

Aceste jocuri se petrec de când lumea.

Am primit mii de scrisori de la persoane contactate începând cu 1967, multe dintre ele fiind pline de laude

înflăcărate la adresa celor care îi contactaseră, altele fiind patetice şi încărcate de groază. Una dintre primele scrisori a venit pe neaşteptate în vara anului 1967, de la un domn mai în vârstă, din New England.

„Am găsit numele şi adresa dumneavoastră pe un bilet lăsat pe podeaua din bucătărie de un prieten „cu înfăţişare de indian", scria el. Dacă această scrisoare nu-mi va fi returnată voi şti că aţi primit-o... Aş vrea să vă pot spune cum viaţa mi-a fost luată sub control & în ce stare se află ţara & guvernul nostru. Dacă aţi trecut prin „necazuri" să ştiţi că nu sunteţi singur. Nu sunt nebun. Sunt sincer. Sunt îngrijorat pentru dumneavoastră...

P.S. Am fost „folosit"!"

Această scrisoare şi altele asemenea ei m-au convins că propriile mele investigaţii puteau fi manipulate. Eram condus la oameni şi cazuri care sprijineau orice teorie dezvoltam la momentul respectiv. Am testat acest lucru inventând câteva idei care erau cam în afara domeniului. În câteva zile aveam să primesc telefoane, rapoarte şi scrisori care descriau elemente ce ţineau de ideile respective. Acesta era efectul de feed-back sau efectul reflexiv. Alţi investigatori, care erau interesaţi de probleme precum modul în care sunt propulsate farfuriile zburătoare, au fost alimentaţi în mod automat sau au fost conduşi la cazuri în care martorii vizualizau interiorul obiectelor şi vedeau lucruri ce confirmau teoriile investigatorilor.

Dacă fenomenul poate produce orice efect prin intermediul halucinaţiilor, atunci el poate veni uşor în sprijinul oricărei teorii. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că multe dintre rapoartele mele despre oamenii în negru constituiau, de fapt, un feed-back. Este posibil chiar ca

fapte precum vizita lui Tiny la familia Christiansen să fi fost aranjate spre avantajul meu, deşi eu nu îi cunoşteam pe aceştia la momentul respectiv. I-am întâlnit pe membrii familiei Christiansen în timpul unei investigaţii, departe de Cape May. Aceştia erau aproape scoşi din socotelile mele, având în vedere că îmi sosise scrisoarea de la omul din Massachussetts, în momentul în care eram implicat în cazuri cu entităţile „cu aspect indian" de pe muntele Misery. (A se avea în vedere faptul că scrisese „misery" între ghilimele.)

Înclinaţia mea spre exhaustivitate a condus la descoperirea unor coincidenţe ce păreau semnificative la momentul acela. Doi dintre contactaţii care păstrau tăcerea aveau aceeaşi dată de naştere – 6 septembrie. Imediat ce mi-am dat seama de asta, împrejurările au adăugat listei mele mai multe persoane contactate, noi – toate femei şi toate născute pe data de 6 septembrie!

În timpul uneia dintre conversaţiile aproape zilnice cu Apol şi Lia, lui Jane i s-a spus că un număr de femei era selecţionat pentru inseminare artificială! Aveau să nască copii speciali pentru oamenii din spaţiu. Asta a condus la un joc cu totul şi cu totul nou, în care m-am surprins încercând să comunic cu femei însărcinate, deşi mi-am dat seama în cele din urmă că erau victime ale pseudo-ciezei – sarcini de „isterie" sau false sarcini. Aceasta era probabil consecinţa interesului meu în ceea ce privea afirmaţia lui Derenberger, potrivit căreia, dacă s-ar fi ştiut adevărul, femeile din lumea întreagă ar fi intrat în panică, şi-ar fi aruncat copiii pe fereastră şi s-ar fi sinucis.

Până la mijlocul lui iulie am fost în contact indirect cu entităţile, prin intermediul a trei sisteme diferite. Mai întâi, persoanele contactate le transmiteau întrebările mele şi apoi îmi transmiteau mie răspunsurile lor. Eram încă extrem

de sceptic, atât de multe dintre întrebările mele erau complicate şi depăşeau posibilităţile individului contactat de a răspunde... chiar dacă ar fi petrecut ore întregi într-o bibliotecă, încercând să caute răspunsurile. În al doilea rând, aveam posibilitatea să comunic *prin poştă*, trimiţând scrisori prin oficiul poştal american, la adrese care, după cum am descoperit mai târziu, erau inexistente. Am primit răspunsuri prin poştă, uneori chiar în ziua imediat următoare, care erau scrise cu litere de tipar. Unele dintre aceste răspunsuri se întindeau pe mai multe pagini. În al treilea rând, aveam uneori posibilitatea să vorbesc cu entităţile la telefon! O persoană contactată îmi telefona şi îmi spunea că o entitate era prezentă în casa sa şi că vroia să vorbească cu mine. Uneori, puneam doar întrebările şi pretinsa entitate îi şoptea răspunsul persoanei contactate, care mi-l transmitea mie. Alteori, o voce ciudată se auzea pe fir şi îmi vorbea direct. În unele, dacă nu în toate dintre aceste cazuri, contactatul intra probabil într-o stare de transă şi vocea provenea chiar din corzile sale vocale, exact aşa cum „spiritele" vorbesc la şedinţe prin intermediul unui mediu.

Imediat ce am intrat în această fază a comunicării, s-au intensificat problemele mele cu corespondenţa şi cu telefonul. Se pierdeau scrisori importante de natură ne-ufologică... sau soseau cu o întârziere de mai multe zile şi era evident că pe parcurs fuseseră deschise de cineva. Telefonul suna la orice oră din zi şi din noapte, cu semnale sonore intermitente, sunete electronice sinistre şi, cel mai interesant fapt dintre toate, primeam apeluri nebuneşti de la indivizi care erau actori extraordinari şi care descriau incidente ce conţineau detalii secrete ale cazurilor la care lucram, dar când am încercat să-i verific pe aceşti oameni, am descoperit că adresele pe care mi le dăduseră erau inexistente, iar numerele de telefon erau false.

Cineva, de undeva, încerca să dovedească faptul că ştiau orice mişcare pe care o făceam, că îmi ascultau telefoanele şi că puteau chiar să-mi controleze corespondenţa! Şi reuşeau.

LA 20 IULIE 1967, Vaticanul a anunţat că Papa plănuia o călătorie în Turcia. El urma să zboare până la Istanbul, unde avea să fie întâmpinat la aeroport de o mare de oameni. Multe dintre persoanele contactate fuseseră foarte îngrijorate de prezicerea privind moartea inevitabilă a Papei şi de cele trei zile de întuneric ce aveau să îi urmeze. Acurateţea prezicerilor anterioare m-a determinat să o iau foarte în serios pe aceasta. Foarte în serios.

Se presupunea că asasinatul va avea loc la data de 26 iulie. Avea să fie precedat de un cutremur violent.

Pe 22 iulie, mai mult de o mie de oameni au fost omorâţi în cutremurul din Adapazari, Turcia, la 160 kilometri depărtare de Istanbul. Vestea chiar m-a zguduit. Întregul scenariu prezis era dus la îndeplinire până la ultimul cuvânt!

În noaptea dinaintea cutremurului, o explozie de telefoane false s-a produs în întregul Northeast. Aceste apeluri constau în conversaţia dintre doi oameni, greu de desluşit în cea mai mare parte a sa, deşi anumite nume se puteau distinge clar. Ivan Sanderson a primit la miezul nopţii un asemenea apel pe telefonul său cu număr confidenţial, pe când se afla în munţii din New Jersey. Apelul pentru mine s-a înfiinţat la ora 11:40. Un entuziast OZN din Long Island a fost apelat la ora 1 a.m.. A auzit: „Închide telefonul John... şi am să opresc aparatul de înregistrare." În apelul meu s-a folosit numele „Jim".

Aceste apeluri făceau parte dintr-un tipar naţional extins, care dezbinase cu succes sau chiar distrusese multe dintre grupurile OZN locale. Destinatarul a auzit numele unui confrate entuziast într-ale ufologiei şi a privit faptul ca pe o dovadă că celălalt era responsabil de apelurile-farsă pe care le primea. Acelaşi tertip a fost folosit împotriva civililor care investigau în secret asasinarea lui Kennedy! Penn Jones, un redactor de ziar din Texas, care investiga de ani întregi moartea lui JFK, a primit apeluri similare, inclusiv înregistrarea pe casetă a conversaţiilor sale telefonice cu alţi investigatori... dovadă clară că telefonul îi era ascultat de cineva care vroia ca el să ştie asta. S-a întâmplat ca şi pe telefonul meu să îmi ascult, înregistrate pe casetă, conversaţii pe care le avusesem anterior. Scopul acestor păcăleli este, în mod clar, acela de a stârni paranoia. Cum cei mai mulţi dintre entuziaştii OZN sunt foarte instabili, procedeul s-a dovedit a fi foarte eficace.

Primeam acum multe mesaje formulate în termeni biblici. Unele dintre ele veneau din partea unor doamne mai în vârstă, necunoscute mie, care mă sunau noaptea târziu, pretinzând că făceau parte din Western Union. Apoi, citeau pasaje lungi din Biblie care se presupuneau a fi telegrame. Dar Western Union a negat că ar fi avut cunoştinţă de aceste mesaje. Mi-am legat un reportofon la propriul telefon, pentru a putea ţine evidenţa acestor fapte.

„Când vine ziua întunericului, spunea un mesaj primit pe 23 iulie, atunci vor fi voci, tunete şi cutremure şi tulburare pe tot pământul. Şi la strigătul lor toate popoarele vor lupta unul împotriva celuilalt. Şi frica va învălui pământul şi cerul va fi întunecat, cu excepţia luminilor rotunde, care vor fi singurele scântei de lumină. Şi ploaia va cădea la sfârşit.

John: nu te încurca în probleme triviale precum telefoanele bizare. Suntem într-un pericol mai mare decât îţi poţi imagina. Nu este implicată doar lumea ta, ci multe altele, de asemenea."

Sunt herpetolog amator şi odată am ţinut în apartamentul meu din New York cobre cu trei colţi... până când vecinii mei, îngrijoraţi, s-au plâns Comisiei de Sănătate. Unele dintre descrierile entităţilor m-au impresionat prin faptul că semănau mai mult a reptile decât a mamifere. Nu am menţionat acest aspect de reptilă nimănui. Dar, pe data de 24 iulie, Lia a vizitat-o pe Jane şi a refuzat să vorbească de altceva în afară de ouă. A scos din frigiderul lui Jane nişte ouă şi le-a supt conţinutul, asemenea unei reptile. Jane a fost uimită de acest spectacol şi m-a sunat imediat după aceea.

În seara respectivă, am primit un telefon de la Harold Salkin, un cercetător ufolog din Washington DC. Vroia să-mi spună că oamenii de peste tot din Washington primiseră telefoane ciudate în timpul săptămânii precedente. Legătura telefonică a fost perfectă până când am început să-l întreb dacă auzise vreun zvon în legătură cu Papa Paul. Am fost instantaneu inundaţi de paraziţi insistenţi pe fir. Imediat ce am schimbat subiectul, bruiajele au încetat. Mai târziu, în conversaţie am încercat din nou. În momentul în care pomeneam de Papă, bruiajul revenea. Când am lăsat din nou subiectul deoparte, linia telefonică se elibera instantaneu.

Acum îmi controlau chiar şi conversaţiile telefonice!

Fiind convins că Papa Paul avea să fie înjunghiat mortal la aeroportul din Istanbul, am închiriat o maşină, am umplut-o cu lanterne, lumânări, mâncare şi apă îmbuteliată şi am plecat spre muntele Misery, pentru a aştepta întunericul.

Pe drum, am oprit să văd una dintre persoanele contactate şi el m-a informat că un om din spaţiu tocmai îi făcuse o vizită şi îi lăsase un mesaj prostesc.

„Spune-i lui John că ne vedem cu el mai târziu şi o să-l ajutăm să bea toată apa aia."

Contactatul habar nu avea că aveam mai multe sticle de un litru pline cu apă de izvor în portbagajul maşinii.

În apropierea muntelui Misery am ales un motel la întâmplare (credeam eu). Funcţionara de la motel a cerut să-mi vadă actele (foarte neobişnuit).

„Avem aici o mulţime de mesaje pentru dumneavoastră, domnule Keel, a spus ea, scoţând un teanc de bilete cu mesaje. Am început să protestez pentru că nici nu ştiusem cu câteva minute înainte că aveam să stau la acel motel. Mesajele erau toate lipsite de logică, menite doar să demonstreze o dată în plus că mişcările îmi erau anticipate.

Papa a aterizat în siguranţă la Istanbul. Nu a fost nici un întuneric de trei zile. Întregul episod nu servise altui scop decât aceluia de a-mi demonstra mie cum şi de ce atât de mulţi contactaţi şi profeţi merg şi stau pe vârfuri de deal pentru a aştepta sfârşitul lumii.

Trei ani mai târziu, pe 27 noiembrie 1970, Papa Paul al VI-lea a sosit la Aeroportul Internaţional Manila, din Filipine şi scena descrisă mie în 1967 s-a transformat deodată în realitate. Un bărbat îmbrăcat în veşminte negre de preot a ieşit din mulţime şi a ţâşnit spre Papă cu un cuţit lung şi negru în mână. Din fericire, membrii gărzilor de securitate l-au pus la pământ şi pontiful nu a fost rănit. Cel ce ar fi putut să devină asasin era un pictor bolivian, pe nume Benjamin Mendoza, care pretindea că practica magia neagră şi vrăjitoria. Martorii spuneau că avea ochii sticloşi şi părea să fie într-un fel de transă în timpul atacului.

Entităţile descriseseră corect împrejurările generale ale tentativei, dar datele lor erau greşite şi totul se petrecuse în Orientul Îndepărtat, nu în Orientul Mijlociu.

(În ianuarie 1968 am primit un telefon care mă informa că reverendul Martin Luther King avea să fie omorât pe data de 4 februarie. Mi s-a spus că avea să fie împuşcat în gât în timp ce stătea într-un balcon din Memphis. Am luat prezicerea în serios şi am petrecut mai multe ore frenetice încercând să-l contactez pe King prin telefon, pentru a-l avertiza. Nu am reuşit. Nu a fost asasinat pe 4 februarie, ci pe 4 aprilie, exact aşa cum îmi fusese mie descris cu patru luni mai devreme).

III

3 AUGUST 1967. Jaye P. Paro a fost trezită la ora trei dimineaţa de plânsul unui copil. Nu erau copii în casă. A coborât din pat şi a căutat sursa zgomotului, dar fără succes.

Semnalări de farse telefonice, sunete intermitente şi electronice, casete înregistrate etc. mi-au parvenit din locuri îndepărtate precum Seattle, Washington. Cei ce manifestau interes faţă de farfuriile zburătoare împărtăşeau deodată aceleaşi probleme. În mod evident aici nu era mâna câtorva hâtri oarecare. Era mai degrabă o campanie bine organizată, puternic finanţată. În noaptea de 21 iulie, între orele 10 p.m. şi 1 a.m. s-au primit telefoane false în Florida, Illinois, Michigan, Ohio, Massachussetts, California, New Jersey, Pennsylvania, Washington şi probabil multe alte locuri de care nu am auzit niciodată. Numerele confidenţiale nu erau o măsură de protecţie eficientă. Erau aceste telefoane opera celor de la CIA, după cum credeau mulţi dintre entuziaştii OZN? Păreau prea lipsite de sens şi prea costisitoare pentru a fi opera guvernului.

După conferinţa OZN din iunie, prinţesa Moon Owl a dispărut, exact aşa cum suspectam că va face. În afara singurului interviu de la WBAB, nu i se făcuse nici un fel de publicitate. Dar, spre sfârşitul lui august, suna la entuziaştii OZN din nou, invadându-i cu preziceri... toate în cea mai mare parte prosteşti. Apoi, pe neaşteptate, a devenit respectabilă. Călătorea prin Long Island, oferind bani, de obicei mai puţin de douăzeci şi cinci de dolari, oamenilor nevoiaşi. Redactorul de divertisment al ziarului din Long Island, *Newsday*, Bob Nickland, mi-a spus că primise „peste douăzeci şi cinci de telefoane" în decursul lunii septembrie, telefoane descriind faptele bune ale prinţesei. Long John Nebel m-a sunat să vadă dacă nu ştiam cum pot să intru în contact cu ea, ca să îi poată lua un interviu în emisiunea lui de la radio. Le-am spus ambilor că nu mirosea deloc a bine... o ofertă ostentativă de publicitate.

Nobila prinţesă era ultima dintre grijile mele. Ofeream un fel de consultanţă generală câtorva persoane contactate care aveau probleme mari şi încercam să-i îndrum prin jocurile în care erau prinşi. O femeie din Brooklyn căuta un crucifix misterios ce părea a avea o semnificaţie specială pentru entităţi. Era ceva de genul căutării Sfântului Graal. Un bărbat din Long Island făcea cu frenezie pregătirile pentru marea evacuare. Mersese chiar la o bază subterană secretă pentru farfurii zburătoare, într-un Cadillac negru, care avea bordul tivit cu lumini intermitent, colorate şi participase la o „simulare". „Alte fiinţe umane obişnuite erau de faţă", spunea el şi mânuiau diverse tipuri de echipament pentru a lua legătura cu navele spaţiale de salvare care se aflau undeva deasupra. Ciudat lucru John, se gândea el tot echipamentul era manufacturat de Western Electric, Hallicrafters şi alte companii din SUA."

O doamnă mi-a spus că zburase pe altă planetă, unde fusese pusă într-un spital uriaş, făcut din sticlă şi examinată de o maşinărie mare care semăna cu un ochi. Gazdele i-au spus că îi „copiau" ceea ce avea pe dinăuntru.

Ştiam din lungile mele interviuri şi din examinări că nici unul dintre oamenii aceştia nu era ţăcănit sau schizofrenic. Şi am fost impresionat pentru că multe dintre experienţele lor erau legate între ele, deşi, din punct de vedere geografic, erau împrăştiaţi şi nici unul dintre ei nu ştia nimic de ceilalţi. Entităţile au adoptat un sistem de nume codificate, dând fiecărei persoane contactate un nume biblic. Eram singurul care ştiam ce nume i se acordase fiecărui contactat. I se spunea Contactatului A din New Jersey să-mi transmită un mesaj sau un sfat referitor la Contactatul B, care locuia în Connecticut. Contactatul A nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau entităţile.

Un alt truc era uzul de expresii-cheie. Când un contactat îmi şoptea: „Ştii că este contagios cancerul?", ştiam sigur că el sau ea discutaseră cu un reprezentant al acestei serii de entităţi.

Apoi erau blestematele de evenimente sincronizate.

Contactaţii încetaseră să mai vorbească despre soarta Papei. Erau acum îngrijoraţi în legătură cu „efectul EM", programat pentru o anumită dată din luna decembrie. Toţi spuneau că avea să se petreacă la mijlocul lunii şi avea să afecteze o mare parte a Statelor Unite. Avea să fie o pană de curent de proporţii foarte mari.

Pe data de 24 septembrie, Jaye P. Paro a primit un telefon de la un individ care pretindea că scrie la rubrica de probleme ale oraşului, din *Newsday*. El i-a spus că prinţesa Moon Owl avea de gând să viziteze WBAB în acea după-amiază, iar el vroia să trimită un fotograf care să le facă celor două femei

o poză împreună. Domnişoara Paro a mers la postul de radio şi a aşteptat toată după-amiaza, dar nici prinţesa şi nici fotograful nu au apărut.

Dar, lucru curios, un fotograf îşi făcu apariţia în Point Pleasant, West Virginia, la casa Lindei Scarberry. Era foarte înalt, purta costum negru, avea „arsuri de soare" profunde şi vroia să fotografieze „familia" Lindei. Ea şi Roger nu aveau copii, dar ea era însărcinată în lună avansată. I-a refuzat oferta şi, panicată, a sunat-o pe mama ei după ce el a plecat. Ceva în legătură cu omul respectiv părea a fi în neregulă...

Linda s-a trezit a doua zi de dimineaţă şi a constatat că avea unul dintre ochi atât de umflat, încât nu putea să-l mai deschidă.

Toată nebunia acestei perioade s-a concentrat într-un singur caz, având-o în centru pe o tânără pe care o voi numi Shirley. Locuia în Seaford, Long Island, un oraş care a devenit centrul unui caz cu fantome, larg mediatizat. Shirley şi soţul ei erau divorţaţi, iar ea locuia singură cu copilaşul.

În după-amiaza de 26 septembrie, la ora trei dimineaţa, a auzit un zgomot puternic în afara casei, care se afla într-o zonă izolată şi împădurită. Se uită pe fereastră şi văzu un obiect argintiu sub formă de disc, care staţiona în aer la aproximativ o sută de picioare. Părea perfect neted şi nu erau vizibile uşi sau geamuri. În timp ce se holba, a sunat soneria. Când a deschis, în uşă stătea „o indiancă". Această femeie avea aproximativ 1,70 metri, tenul întunecat, „dar nu de culoare" şi era îmbrăcată într-o rochie lungă, gri, făcută dintr-un material lucios.

– Bună, Pat, spuse femeia.

– Probabil că aţi greşit adresa, nu mă cheamă Pat, a răspuns Shirley. Pat era o altă persoană contactată de pe lunga mea listă, necunoscută lui Shirley.

– Îmi cer scuze... am vrut să spun Shirley, s-a corectat femeia şi un zâmbet încrezător apăru pe faţa ei întunecată şi ascuţită. Poţi să-mi dai nişte sare? Trebuie să iau o pilulă.

Lui Shirley i se păru foarte ciudat. Habar nu avea că o altă contactată era angrenată într-un joc, care-i cerea să cumpere cantităţi mari de sare, să o ducă pe muntele Misery şi să o lase într-un câmp pentru oamenii veniţi din spaţiu, în ideea că sarea constituia un ingredient esenţial din dieta acestora.

Se duse şi aduse o cutie cu sare şi o înmână femeii, care luă un pumn plin şi o înghiţi. Apoi îi mulţumi lui Shirley şi dispăru printre tufişuri. Se auzi un huruit, mai tare decât înainte, iar Shirley văzu discul argintiu ridicându-se şi dispărând cu viteză mare pe cer. Cam o oră mai târziu, Shirley fu cuprinsă de o stare de greaţă.

Când am intervievat-o, am descoperit că era o tânără dulce, oarecum simplă, nu foarte inteligentă şi cu siguranţă lipsită de imaginaţie pentru a inventa lucrurile care aveau să i se întâmple mai târziu.

O femeie singură, care locuia într-un loc izolat, divorţată de soţ, era prada perfectă pentru jocurile care le plac extratereştrilor.

Data ei de naştere era 6 septembrie.

În urma acestei vizite, Shirley a auzit în mod repetat un copil plângând, în timp ce propriul prunc dormea liniştit. Femeia a revenit pe data de 30 septembrie, cerând din nou sare. Se recomanda drept Cloe (numele unui personaj dintr-unul din romanele mele necunoscute publicului larg) şi a avertizat-o pe Shirley să-şi încuie toate uşile şi ferestrele în acea noapte. De data aceasta nu se vedea nici un OZN.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Jaye P. Paro m-a sunat pentru a-mi spune că scăpase ca prin urechile acului. În timp ce se plimba pe o şosea de lângă muntele Misery, un Cadillac

negru apăru cu zgomot din întuneric şi îi lipsiră doar câţiva centimetri pentru a o doborî. Avea luminile stinse şi dispăruse rapid în întuneric. Era foarte supărată.

Imediat după ce a închis Jaye, a sunat Shirley care era într-o stare de nervozitate avansată. Spunea că în faţa casei sale era parcată o maşină mare, neagră şi că doi bărbaţi îmbrăcaţi complet în negru, cu pălării negre, cu boruri largi şi pulovere pe gât, instalau o cameră foto. La început a crezut că erau preoţi.

– Îmi fotografiază casa! a exclamat ea. De ce ar vrea cineva să facă asta? Mai ales în timpul nopţii!

Aparatul pe care îl foloseau avea ataşată o lumină strălucitoare, mare şi roşie.

– Nu privi lumina aceea, am sfătuit-o pe un ton drastic.

– Crezi că ar trebui să chem poliţia?

– Mă tem că nu e un delict să faci o fotografie. Probabil că ar râde de tine.

– Se urcă înapoi în maşină. Ştii, au farurile stinse. Nu înţeleg cum pot să vadă. Pornesc maşina şi pleacă.

În timp ce vorbeam cu Shirley, Mary Hyre încerca să mă contacteze telefonic din West Virginia. În cele din urmă l-a sunat pe Dan Drasin şi l-a rugat să ia legătura cu mine imediat ce se elibera linia telefonică. Am sunat-o eu şi mi-a spus că tocmai avusese o întâlnire înfricoşătoare cu un Cadillac negru. În timp ce mergea pe strada principală, care era pustie (trotuarele se golesc pe la şapte seara), o maşină condusă de „un bărbat foarte corpolent" a ieşit din curbă şi a urmărit-o încet. Ea s-a îndreptat spre propria-i maşină şi Cadillac-ul a dispărut uşor după un colţ. Ea s-a urcat în maşină şi a pornit să-l caute pe necunoscut.

– Mă îndreptam spre Autostrada 62, când l-am revăzut, mi-a spus ea. Venea direct spre mine. Am accelerat cât de

mult am putut şi aproape că a intrat în mine. Era aceeaşi maşină... dar de data asta erau trei oameni înăuntru. Am putut să văd că unul dintre ei purta ochelari... asemănători ochelarilor de soare pe care ţi-i prinzi după ceafă. N-am mai văzut până acum aşa ceva în Point Pleasant. Ce crezi că încercau să dovedească?

– Cred că încercau să îmi dovedească ceva mie, Mary, i-am răspuns cu voce şoptită. Sunt sigur că nu vroiau să-ţi facă nici un rău.

În timp ce puneam receptorul în furcă, mă gândeam: ăştia chiar reuşesc, îl transformă pe băiatul ăsta mare în nebun de legat.

Telefonul sună din nou. Obosit, am ridicat receptorul.

Bip, bip, bip, bip.

17. CHIAR ŞI BEDUINII AU RECLAMAŢII LA ADRESA COMPANIEI DE TELEFONIE[1]

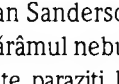

FIECARE APEL de la Ivan Sanderson din New Jersey era o adevărată aventură pe tărâmul nebuniei electronice. Îi bântuiau linia şuierături ciudate, paraziţi, bip-uri şi clic-uri puternice, ca şi cum s-ar fi întrerupt brusc o convorbire interurbană. Uneori linia se întrerupea instantaneu, chiar în mijlocul conversaţiei. Implicarea lui Sanderson în cercetarea fenomenului OZN nu era pentru el de importanţă primordială. De formaţie era biolog şi zoolog şi îşi câştiga o bună parte a existenţei scriind enciclopedii despre animale. Ivan, un englez înalt, suplu, frumos, ajuns la jumătatea celui de-al şaselea deceniu de viaţă, avea o personalitate electrizantă. În zilele sale de tinereţe, devenise familiar telespectatorilor drept expertul în animale din show-ul bătrânului Garry Moore şi avusese chiar propria sa emisiune la NBC pentru un număr de ani.

În 1967, Ivan a trecut printr-o mare încercare. Alma, soţia sa în vârstă de treizeci de ani, era bolnavă în stadiu terminal. Ca toţi scriitorii, el avea constant probleme financiare. În acea vară era bolnav. Odată s-a aşezat în pat şi a transpirat intens timp de patruzeci şi opt de ore. Şi mi-a mărturisit că suferise un asediu de două zile cu blenoragie

[1] „Toată lumea are reclamaţii la adresa companiei de telefonie. Chiar şi beduinii au reclamaţii la adresa companiei de telefonie." Replică din filmul *Analistul Preşedintelui*, 1967 (n.a.).

cosmică[1], simptomele dispărând la fel de neaşteptat cum apăruseră.

Într-o zi, Jane m-a sunat transmiţându-mi un mesaj pentru „bărbatul cu braţe subţiri care poartă rochii". Foarte puţini oameni ştiau că Ivan se plimba în jurul fermei sale îmbrăcat într-un veşmânt asemănător unei cămăşi, port popular în Indonezia. Mesajul sugera că el ar fi trebuit să ia un anumit fel de supliment de vitamine. I-am transmis acest lucru şi, după câteva zile, m-a sunat să-mi spună că se simţea „sută la sută mai bine" de când începuse să ţină regimul cu vitamine.

În acea toamnă, o femeie care avea legături cu Forţele Aeriene şi Proiectul OZN de la Universitatea Colorado a aranjat să petreacă un sfârşit de săptămână la ferma lui Ivan, pentru a cerceta dosarele OZN ale acestuia, care se întindeau pe o perioadă ce-şi avea începutul în anul 1940. A pornit din Washington DC, iar când a ajuns la ferma lui, care se afla departe de drum, a constatat, pe o şosea îngustă, că se simţea emoţionată şi nervoasă. În timp ce trecea de bariera oraşului New Jersey şi-a dat seama că o urmărea un camion. Când a întors la barieră, spre drumul de ţară care ar fi trebuit s-o ducă la locuinţa lui Ivan, camionul a întors şi a continuat să o urmărească.

A oprit la o benzinărie, iar camionul a parcat în spatele ei. Şoferul a coborât şi s-a apropiat de ea. Părea foarte normal, spunea ea, dar salopeta îi era călcată impecabil şi avea pantofii foarte bine lustruiţi.

„M-am uitat la anvelopele dumneavoastră, i-a spus el. Cred că e o umflătură ciudată pe una dintre anvelopele din spate."

---

[1] Uneori, bărbaţii martori ai fenomenului OZN dezvoltă temporar o serie de simptome care se aseamănă cu gonoreea (n.a.).

S-a uitat şi ea, dar nu a văzut nimic. Lucrătorul de la benzinărie a ieşit, dar omul s-a urcat înapoi în camion şi a plecat. Femeia şi-a continuat călătoria, urmărind instrucţiunile complicate ale lui Ivan – ferma lui nu era uşor de găsit – până a ajuns la un restaurant micuţ şi s-a hotărât să oprească pentru o gustare. În momentul în care a păşit afară din maşină, a reapărut bărbatul în salopetă.

– Mai bine aş arunca o privire la anvelopa aia, a anunţat-o el. Înainte ca ea să aibă timp să se împotrivească, el se târâse sub partea din spate a maşinii. După ce s-a agitat pe sub vehicul vreo două-trei minute, s-a târât înapoi afară.

– Cred că o să fie în regulă, i-a spus el. Încotro vă îndreptaţi?

– Nu departe de aici, i-a răspuns ea.

Speriată, s-a hotărât să renunţe la gustare, a sărit în maşină şi a continuat drumul spre casa lui Ivan.

Imediat ce Ivan a auzit povestea, a pus mâna pe telefon şi m-a sunat pe mine. Am dat drumul la reportofon şi i-am sugerat să meargă şi să se uite sub maşina femeii, în timp ce eu vorbeam cu aceasta despre incident. Mi-a redat povestea, apoi Ivan a revenit pe fir, foarte emoţionat.

– Ascultă, Keel, începu el cu răsuflarea tăiată. E o chestie pe fundul rezervorului de benzină. Trei globuri mari, dispuse într-un triunghi, la distanţe egale unul de celălalt.

Când a descris cele trei „globuri", un fior rece m-a trecut pe şira spinării. Părea să descrie un material pe care îl avusesem în mână în timpul antrenamentului de bază, când armata încerca fără speranţă să mă transforme în mercenar.

– Mie îmi sună a fi un material plastic exploziv, Ivan, am spus eu. Poate că ar fi mai bine să chemi poliţia.

Ivan a procedat întocmai. Poliţia a venit şi a ridicat substanţa. S-a dovedit a fi un material obişnuit, inofensiv, un fel de chit. Femeia, care avea o memorie fabuloasă, a putut

să-şi amintească semnul de pe una dintre lateralele camionului, care menţiona numele uneia dintre companiile de electrocasnice şi a unui oraş din apropiere. Dar investigaţia poliţiei nu a reuşit să depisteze o asemenea companie în oraşul respectiv.

Cea mai bizară parte a episodului a fost însă înregistrarea conversaţiei noastre telefonice din acea după-amiază. Am avut o legătură telefonică excelentă, fără nici una dintre interferenţele obişnuite. Vocea lui Ivan se auzea pe casetă tare şi clar. Dar, de fiecare dată când mi se adresa femeia, de pe acelaşi telefon şi pe aceeaşi conexiune, vocea înregistrată pe casetă îi era complet înecată de bruiaje puternice! Totuşi nu auziserăm nici un fel de paraziţi cât timp discutaserăm.

Mai târziu, Ivan a lansat teoria conform căreia chitul fusese utilizat pentru a fixa sârmele care formau antena unui mic dispozitiv electronic de radiolocaţie, de întoarcere la bază. Ivan specula asupra faptului că omul din camion recursese la măsuri elaborate pentru a putea îndepărta dispozitivul.

În urma acestui incident, am început să am încă şi mai multe probleme cu înregistrarea conversaţiilor telefonice. Oricând suna vreun contactat sau vreo voce misterioasă, caseta era pur şi simplu plină de paraziţi. Am schimbat reportofonul cu unul mult mai bun, dar problema persista. Chiar şi fragmente de conversaţie cu Mary Hyre erau invadate de paraziţi, în momentul când discutam vreunele dintre evenimentele mai misterioase din Point Pleasant. Cineva nu numai că-mi manipula telefonul, ci şi reportofonul![1]

[1] Dr. Berthold Schwarz, un adjunct de ofiţer din Pennsylvania, şi alţi investigatori serioşi au avut probleme asemănătoare cu reportofoanele. Chiar şi fostul preşedinte Nixon avea probleme cu reportofonul său (n.t.).

II

DUPĂ MULTE conversaţii telefonice ciudate şi schimburi de scrisori pe adrese inexistente, am avut cu certitudine data din decembrie pentru marele „efect EM". Era programat pe 15 decembrie. Domnul Apol îşi asumase o personalitate definită. Era tot atât de real pentru mine pe cât era Cold pentru Derenberger, deşi nu-l întâlneam niciodată. I-am studiat psihologia, firea repezită, simţul răutăcios al umorului. Am discutat cu el în contradictoriu la telefon, uneori câte două sau trei ore. Şi-mi părea rău pentru el. Se părea că într-adevăr nu ştia cine sau ce este. Era un prizonier al spaţiului nostru temporal. Deseori, confunda trecutul cu viitorul. Am tras concluzia că el şi toate entităţile-confraţi ai lui se vedeau involuntar transportaţi în timp, înainte şi înapoi, şi jucau micile lor jocuri pentru că erau programaţi să facă astfel, trăind – sau existând – doar atâta vreme cât erau în stare să se alimenteze din energia şi minţile mediului şi persoanelor contactate. Puteam să-i adresez orice fel de întrebare obscură şi primeam pe loc un răspuns exact, probabil pentru că propria-mi minte era ascultată aşa cum era şi telefonul. Unde se născuse bunicul meu din partea mamei? Cameron Milles, New York, desigur. Pe unde îmi rătăcisem cronometrul? Uită-te în cutia de pantofi de sus, din colţul drept al debaralei din dormitor (era acolo).

La sfârşitul săptămânii, pe data de 7-8 octombrie 1967, telefonul a încetat să mai sune. Contactaţii mei şi prietenii lor nu mai sunau. Liniştea bruscă era descurajantă. Dar luni, pe data de 9, au început să se înfiinţeze la telefon şi toţi mi-au spus poveşti identice. Nu aveau decât crâmpeie de amintiri dintr-un fel de spital. Shirley spunea că se culcase joi seara şi că nu se mai trezise până luni dimineaţă. Bebeluşul

ei era în pătuţ, fericit şi bine îngrijit. Nimic din casă nu fusese deranjat. A menţionat faptul că avea labele picioarelor umflate, iar picioarele o dureau de parcă ar fi mers foarte mult pe jos. Tot ce-şi amintea era că vizitase o clădire mare, făcută din sticlă roşie. Şi Jane îşi amintea de o clădire de sticlă roşie, mişunând de făpturi ciudate, în haine albe, ca doctorii, care examinau rânduri de oameni de pe pământ. Toţi aceştia se mişcau precum roboţii, de parcă ar fi fost drogaţi.

Sub lipsa de logică halucinantă, am putut să disting rădăcinile mai multor legende ufologice. Un număr surprinzător de contactaţi erau orfani şi prin intermediul lor s-a lansat întregul concept „hibrid". Li s-a spus că părinţii lor fuseseră o încrucişare între pământeni şi extratereştri şi că, încetul cu încetul, tot mai multe femei pământene erau inseminate de către oamenii din spaţiu şi că, în cele din urmă, toată planeta avea să fie populată de o rasă hibridă. Unele dintre jocurile în care eram angrenat erau în mod evident proiectate pentru a mă convinge pe mine de realitatea acestui experiment al încrucişării. Dar ştiam că nu era decât o versiune adusă la zi a temei biblice a procreării, când „fiii Domnului s-au însoţit cu fiicele oamenilor".

Am observat că imediat ce atitudinea mea faţă de joc s-a schimbat, entităţile au schimbat locul. Contactatele mele însărcinate brusc s-au dovedit a nu mai fi în această stare.

Eram preocupat mai mult să strâng preziceri exacte de la prietenii mei misterioşi. Mi s-a spus că dolarul avea să se devalorizeze în curând. (Nu s-a devalorizat decât câţiva ani mai târziu.) China Roşie avea să fie admisă în cadrul Naţiunilor Unite (corect, dar părea foarte puţin probabil în 1967). Robert Kennedy ar fi trebuit „să se ţină departe de hoteluri"(?). Omul nu trebuie să încerce să ajungă pe Lună. (Făceau apoplexie din cauza programului nostru spaţial.)

În curând aveam să mă mut într-un nou apartament, la parterul unei clădiri la nord de Naţiunile Unite. (Şi asta părea foarte puţin probabil în anul 1967, dar un an mai târziu chiar am găsit un apartament la parter în nordul Manhattan-ului şi m-am mutat.)

În plus, faţă de avertismentele continue în legătură cu pana electrică din decembrie, entităţile au început să-mi spună despre un dezastru teribil ce avea să se petreacă pe râul Ohio, cum că aveau să moară mulţi oameni. Mai ziceau că una dintre uzinele din Ohio avea să sară în aer. La data de 3 noiembrie 1967, i-am scris lui Mary Hyre: „Am motive să suspectez că în zona Point Pleasant are să se petreacă un dezastru care nu va avea legătură cu misterul OZN. O fabrică situată de-a lungul râului este posibil fie să sară în aer, fie să ardă din temelie. Probabil că instalaţia navală din Point Pleasant va fi centrul unui asemenea dezastru. Ar putea fi răniţi o mulţime de oameni... să nu faci nimănui nici măcar o aluzie în legătură cu asta."

(Instalaţia navală era o zonă împrejmuită din Point Pleasant, cu faţa spre râu şi care era strict păzită. Oamenii care lucrau acolo făcuseră un jurământ de confidenţialitate, dar, în timpul primei mele vizite, nu am avut nevoie decât de puţine zile pentru a descoperi ce se petrecea. Nu am de gând să dau în vileag, în cele de faţă, nici unul dintre secretele naţionale, dar concluzia mea personală a fost că un amiral din cadrul Pentagonului ar fi trebuit blamat pentru faptul că irosea banii contribuabililor... şi pentru că acest tip de instalaţie fusese plasat într-o zonă populată.)

Între timp, Laboratoarele de Informare Publică începuseră să aibă dubii în privinţa investigaţiei speciale OZN a lui Dan Drasin. După aproape un an de muncă şi mai multe incursiuni în zonele OZN, programul a fost brusc întrerupt.

Povestea s-a repetat în anul 1973, când Fred Freed, un producător care câştigase un premiu, a început să lucreze la un documentar pentru NBC News. Ralph Bloom şi o echipă de tehnicieni erau în Mississippi, pentru a-i intervieva pe Hickson şi pe Parker, când a primit înştiinţare că programul trebuia anulat deoarece NBC avea nevoie de bani şi personal pentru a acoperi războiul arabo-israelian.

Aveam alte probleme. Treceam prin cea mai falită perioadă a mea şi datoram suma ameţitoare de patru sute de dolari taxe din urmă. IRS[1] a trimis un reprezentant să mă vadă în fiecare săptămână. O dată, doi agenţi IRS au apărut în aceeaşi săptămână. (Nu erau bărbaţi în negru... ci erau, categoric, de la IRS.) Un personaj zdrenţăros atât de greţos şi pornit să jignească, încât pur şi simplu l-am luat de guler şi l-am aruncat, în sens propriu, afară din apartament. Un altul a lăsat să-i scape o remarcă la adresa unei afaceri cinematografice la care lucram (în cele din urmă afacerea a picat), de care nimeni, nici măcar prietenii mei nu ştiau. Singura modalitate în care ar fi putut afla ar fi fost să-mi asculte conversaţiile telefonice.

Cumva îmi ascultau telefonul cei de la IRS pentru nişte amărâţi de patru sute de dolari? Mă aflam pe lista cuiva la rubrica „Duşmani"?

M-am plâns companiei de telefonie de numeroasele apeluri false şi de amestecul în conversaţiile mele, aşa că i-am rugat să efectueze o verificare şi să constate dacă îmi era ascultat telefonul. La câteva zile mai târziu, o reprezentantă prietenoasă a companiei m-a sunat înapoi.

– Aveaţi dreptate domnule Keel, mi-a spus ea. Categoric, cineva *vă ascultă* telefoanele.

---

[1] IRS – Internal Revenue Service (Fiscul american) (n.t.).

Am pus în funcţiune reportofonul şi am rugat-o să repete afirmaţia, ceea ce a şi făcut. Apoi am rugat-o să mi-o înainteze în scris, dar s-a eschivat.

– Aveţi vreo idee cine îl ascultă? am întrebat.

– Nu putem să vă spunem. Tot ce ştim este că există o scădere a voltajului, ceea ce indică faptul că cineva este conectat la linia dvs.

A promis să înainteze problema unui „agent special", pentru investigaţii. Nu a ieşit nimic din toate astea.

Când m-am trezit, pe data de 3 iulie 1967, linia mea telefonică era moartă. Am mers la subsolul clădirii unde locuiam pentru a suna la companie de la un telefon public. În timp ce înaintam pe coridorul de la subsol, am văzut că uşa spre camera telefoanelor era larg deschisă şi un bărbat în salopetă se afla acolo, înconjurat de jungla de fire de la sutele de telefoane ce se aflau în clădire. I-am spus că îmi murise telefonul, iar el nu a făcut altceva decât să ridice din umeri.

– Va trebui să suni la biroul principal, a fost sfatul lui, de nu prea mare ajutor.

Postul meu telefonic nu a reintrat în funcţiune încă douăzeci şi patru de ore.

Deşi contactaţii mei erau cei care mă sunau pe mine, facturile mele de telefon au început să o ia razna. Eram plecat din oraş şi, deseori, stăteam departe de telefon câte două sau trei săptămâni în şir, iar când mă întorceam, mă aştepta câte o notă telefonică de 150-200 de dolari.

Şi acesta era doar începutul.

III

UN REPORTER de la *Daily American* din West Frankfort, Illinois, a ridicat receptorul pe 17 februarie 1967 şi a auzit o voce ciudată, cu ecou de cameră, care îl instruia să meargă

în duminica următoare, la ora 3:15 a.m., la un anume heleşteu. Reporterul i-a atenţionat pe colegii lui şi aceştia au ridicat receptoarele extensiilor telefonice pentru a asculta şi ei. Vocea a spus imediat: „spune-le să pună receptoarele în furcă." Sunete electronice au început să se audă intermitent şi să şuiere din speaker-ul gol. „Să nu aduci pe nimeni cu tine."

Jurnaliştii au decis că era vorba de o simplă glumă, dar că fusese un spectacol de „mâna întâi... oricine o fi fost cel care o făcuse, era talentat şi avea cu ce echipament electronic să lucreze".

În călătoriile mele am aflat că birouri de jurnalişti de peste tot din ţară au primit asemenea telefoane, de obicei din partea unor voci goale, care sunau de parcă „ar fi vorbit din fundul unei fântâni", cu zgomot de fond asemănător muzicii electronice sau unui tele-printer. Care este menirea zgomotului de fond este uşor de ghicit... face vocile imposibil de înregistrat. Am încercat şi am constatat că fondul înăbuşea complet vocea de pe casetă.

Am ţinut o evidenţă atentă a telefoanelor excentrice pe care le-am primit şi în cele din urmă am făcut o clasificare a diverselor tactici aplicate de poznaşii mei misterioşi. Unele dintre aceste tactici sunt într-atât de elaborate, încât nu ar putea constitui munca unui nebun solitar, care, în timpul liber, se îndeletniceşte cu hărţuirea celor care cred în OZN-uri. Mai degrabă, pare a fi fie opera unor forţe paranormale, fie a unei organizaţii puternic finanţate, ale cărei motive îmi scapă.

Din anii pe care i-am petrecut în domeniul show-businessului ştiu că mimii talentaţi sunt rari şi că unele voci sunt aproape imposibil de imitat. În acelaşi timp, Organizaţia noastră ipotetică este capabilă să imite aproape pe oricine –

inclusiv pe mine. Iar eu am o voce plată şi lipsită de culoare, oarecum ca cea a fostului vice-preşedinte Spiro Agnew. Mimii de carieră, precum Rich Little şi David Frye nu au fost niciodată în stare să redea întocmai vocea lui Agnew.

La ora 1 a.m. a dimineţii de 14 iulie 1967, am primit un telefon din partea unui bărbat care s-a recomandat drept Gray Barker, din West Virginia.. Vocea suna exact ca aceea a lui Gray Barker, melodioasă şi fără accent puternic, dar mi se adresa de parcă îmi era complet necunoscut şi mi se adresa oficial, spunându-mi „domnule Keel". La început mi-am pus problema dacă nu cumva fusese să sărbătorească pe undeva prin oraş.

Pe un ton tărăgănat, liniştit şi familiar, mi-a spus că ştia de faptul că scriam articole pentru ziar şi tocmai auzise de un caz despre care credea că mi-ar plăcea să-l cercetez. Era, spunea el, asemănător cazului Deren*stein*. Împreună cu Gray Barker îl vizitasem pe Woodrow Derenberger şi ştiam că acesta nu era genul de greşeală pe care ar fi putut să o facă Gray.

Cam la vremea aceea primisem un număr de semnale din partea oamenilor din zona New York-ului. Aceştia primeau telefoane de la o femeie, care se recomanda drept „doamna Gray Barker." Ştiam că Gray nu era căsătorit, aşa că atunci când i-am pomenit despre aceste telefoane acestui „Gray Barker," a făcut o pauză de un moment şi apoi a spus, „Nu, doamna Barker nu a sunat pe nimeni din zona respectivă." Şi-a reluat apoi numărul despre o apariţie OZN absurd de nesemnificativă de lângă West Mifflin, Pennsylvania. Nu era genul de incident care să te îndemne să dai telefoane interurbane. Mai apoi am încercat să verific informaţiile pe care mi le dăduse, dar s-au dovedit a fi false.

Am vorbit aproximativ zece minute, dar, în tot acest timp, „Gray" mi-a lăsat impresia unui om aflat sub amenin-

ţare... de parcă cineva i-ar fi ţinut un pistol la tâmplă. L-am păcălit de mai multe ori cu diverse amănunte lipsite de importanţă şi, încă dinainte de a închide telefonul, eram cu desăvârşire convins că omul acela nu era adevăratul Gray Barker.

O oră mai târziu mi-a sunat telefonul din nou şi un tânăr mi-a spus: „Gray Barker a încercat să vă găsească... ne-a rugat să vă transmitem acest număr de telefon şi să vă rugăm să-l sunaţi...". Mi-a înşirat un număr de telefon care era identic cu al meu, exceptând ultima cifră.

În acea noapte am primit apeluri de la mai mulţi necunoscuţi şi un număr de mesaje fără rost din partea lui Gray *Baker*.

A doua zi l-am sunat pe Gray şi, fireşte, a negat că ar fi dat telefoane.

Curând după aceea, am descoperit că un alt „John Keel" telefonase oamenilor din ţară, imitând întocmai vocea şi inflexiunile mele vocale. Mary Hyre a primit un astfel de apel. Am sunat-o la câteva zile după aceea şi mi-a spus: „Mă bucur că te simţi mai bine... aveai o voce de parcă erai bolnav sau beat, mai serile trecute."

– Ce seri trecute?

– Când m-ai sunat acum câteva zile. Nu-ţi aminteşti, când am vorbit despre scrisoarea ta şi despre ce credeai tu că avea să se întâmple pe râu.

Nu o sunasem şi nici nu discutaserăm despre scrisoare. Nici nu vorbisem despre dezastrul prezis cu altcineva decât cu contactaţii cărora li se spusese despre asta.

Jaye P. Paro m-a sunat într-o dimineaţă, pentru a se plânge.

– Probabil că o să mă crezi nebună. N-aş mai urca singură, la miezul nopţii, pe muntele Misery.

– Ce tot spui? am întrebat.

– Vorbesc despre noaptea trecută. Când m-ai sunat ca să-mi zici să ne întâlnim pe muntele Misery.

– Jaye, nu te-am sunat aseară şi oricum nu te-aş ruga să faci aşa ceva, în mod sigur.

– Mă pui la încercare. Era exact vocea ta.

Cea mai mare parte a lunii martie din 1968 am petrecut-o în Washington D.C. Câtă vreme am fost plecat, a locuit în apartamentul meu un vechi coleg de armată, un tip serios, tăcut, care lucra în industria de publicitate. Era de încredere şi nu era genul care să se ţină de bancuri. Când m-am întors, am găsit o stivă de mesaje telefonice pe care el le primise cât fusesem eu plecat. Unul dintre ele era de la George Clark, un entuziast OZN din New Jersey. Sunase pe data de 23 martie şi mă ruga să îl sun eu înapoi. Nu am apucat să fac asta. Aşa că, la câteva zile, a sunat din nou şi m-am scuzat că nu revenisem cu un telefon la apelul său anterior. A urmat tăcut uimit la celălalt capăt al firului şi apoi mi-a spus cu voce înceată că eu *îl sunasem* în jurul orei 10 p.m. pe data de 27 martie. O voce care suna exact ca a mea stătuse de vorbă cu el pe larg, folosind formulele mele de adresare şi afirmaţiile neutre, precum: „Ei bine, va trebui doar să aşteptăm ca să vedem ce se mai întâmplă."

Două zile mai târziu, George mi-a spus că, pe la ora 8 p.m., a format iarăşi numărul meu şi că i-a răspuns un „hippiot". „Nu, frate, domnul Keel nu e aci pentru moment... dar trebuie să se întoarcă în curând. Ai vrea să-i laşi vreun mesaj, frate?" George i-a lăsat un mesaj.

Chiar în aceeaşi seară, m-am întors la New York şi mi-am reluat locul de lângă telefon.

La data de 18 ianuarie 1968, adică înainte cu trei luni, telefonul murise din nou. La panoul de comandă principal

de care aparţineam, nu găsisem nimic în neregulă, aşa că un depanator a fost trimis la apartamentul meu. Mi-a examinat telefonul, dar acesta părea în regulă. L-am însoţit la subsol, unde a descuiat camera telefoanelor şi a început să examineze labirintul de cabluri. Multitudinea de conexiuni sunt însemnate în mod atât de neclar, încât numai un adevărat expert poate să selecteze o anume linie.

– Aici este conectată linia dumneavoastră, mi-a explicat el. Şi vedeţi... s-a oprit şi s-a holbat la cabluri. Uitaţi-vă aici. Cablul acesta a fost tăiat."

A scos la iveală un cablu tăiat cu mare grijă. Cineva reuşise să depisteze conexiunea mea telefonică în tot acel labirint şi să o taie cu patentul!

Imediat ce cablul a fost înnădit şi telefonul îmi funcţiona iarăşi, am sunat la reprezentanta cea prietenoasă a companiei telefonice.

– Pentru *asta* trebuie să am o confirmare scrisă, am afirmat eu prompt.

Câteva zile mai târziu am primit de la ea o scrisoare, în care afirma că telefonul îmi fusese deconectat pe data de 18 ianuarie din cauza faptului că *se slăbise un punct de sudură din panoul de comandă principal.* Ştiam că pe conexiunea mea exista un singur punct de sudură în panoul principal şi îl examinasem personal cu numai o lună înainte.

Învârtindu-mă între IRS, compania telefonică, Apol şi gaşca lui şi farfuriile zburătoare, eram pe cale să devin rapid unul dintre candidaţii la un loc într-un ospiciu.

18. CEVA ÎNGROZITOR URMEAZĂ SĂ SE ÎNTÂMPLE

DOAMNA VIRGINIA Thomas muncea de zor în bucătărie, undeva în mijlocul ariei TNT, când a auzit un scârţâit puternic, care nu semăna cu nimic din ce auzise ea în anii pe care îi petrecuse acolo.

„Cel mai bun mod de a-l descrie, ne-a spus ea, mie şi doamnei Hyre, ar fi să spun că semăna cu o curea slăbită de ventilator... dar cu mult mai puternic. Am mers afară. Părea să vină dintr-un iglu. Apoi am văzut o umbră uriaşă acoperind peluza. De-abia trecuse de amiază, aşa că nu avea de ce să se ridice o umbră ca aceea. Apoi a apărut silueta aceasta. Umbla dreaptă, ca un om, dar era complet gri şi mult mai mare decât orice om pe care l-am văzut vreodată. A trecut foarte repede peste câmp şi a dispărut printre copaci. Nu părea să meargă propriu-zis. Aproape că aluneca... mai repede decât ar putea să fugă orice om.

Era sezonul de vânătoare şi am ştiut sigur că nu era vânător. Nici un vânător întreg la cap nu s-ar îmbrăca în gri. Pe aici poartă toţi haine şi şepci roşii. Şi nu era nici urs sau ceva de genul acesta. Chiar că m-a speriat."

De la apariţia din 2 noiembrie 1967, doamna Thomas a fost chinuită de vise urâte.

„Văd o mulţime de oameni pe lângă râu, mi-a explicat ea. De parcă ar fi vreun fel de invazie. Vin în camioane de

peste pod şi împânzesc aria TNT. Noi apucăm copiii în grabă şi fugim. Nu pot să-mi dau seama ce înseamnă."

Am zburat în West Virginia după o călătorie la Atlanta şi după ce dădusem o fugă prin cele două state Carolina, pentru a investiga aterizarea unor OZN-uri. Doamna Hyre m-a luat de la aeroportul Charleston şi, în timp ce conducea spre Point Pleasant, mi-a povestit despre propriile ei vise.

– Chiar înainte să primesc scrisoarea ta, îmi spunea ea, am avut un coşmar cumplit. O mulţime de oameni se înecau în râu, iar o mulţime de cadouri de Crăciun pluteau peste tot prin apă.

– Poate că pur şi simplu îmi citeai gândurile în vreun fel sau altul, am sugerat eu.

– Poate. Am scris despre o mulţime de înecuri în râul acesta, dar n-am văzut niciodată nimic ca în visul meu. Erau aşa de mulţi oameni. De atunci mă simt neliniştită. Şi toţi ceilalţi sunt la fel. Nu pot să spun cu exactitate despre ce e vorba... dar e ca şi când ceva groaznic e pe cale să se întâmple.

Probabil că erau de vină numai sugestia şi o mahmureală emoţională de la toate cele prin care trecusem, dar, când am ajuns la Point Pleasant, am simţit o atmosferă încărcată de prevestiri rele. Am umblat prin sat ca şi cum aş fi avut deasupra mea un nor apăsător. Unul câte unul, vechii prieteni mi se destăinuiau. „Ştii, Keel, ceva este în neregulă aici. Nu ştiu ce. De când cu farfuria zburătoare din primăvara trecută, lucrurile nu au mai părut să reintre în normal."

– Nu au mai fost semnalate OZN-uri, mi-a spus Mary. Şi, în afară de ceea ce a văzut doamna Thomas, omul-molie pare să se ţină departe. Totul este liniştit. Prea liniştit.

Spre miezul nopţii de 19 noiembrie, Mary şi cu mine treceam prin aria TNT. Cerul era acoperit de nori groşi.

Mai devreme plouase şi nu se vedeau stelele. Plafonul de nori era probabil sub 1.500 de metri.

– Nu te uita acum, Mary, am spus eu încet. Dar unul dintre prietenii noştri se află chiar în faţă.

O lumină puternică sărea pe cerul înnegrit, deasupra unui şir de dealuri, departe spre răsărit. Mary a oprit maşina şi am privit lumina cam zece minute, în tăcere. Cobora, apoi ţâşnea din nou în sus. Luneca dintr-o parte în alta, mişcându-se cu câteva grade şi apoi întorcându-se la poziţia iniţială. În cele din urmă, Mary a pornit iar maşina şi a condus încet de-a lungul şoselei noroioase, în speranţa de a găsi un loc cu vedere mai bună. Am trecut printr-o porţiune împădurită şi, când am ajuns într-un alt luminiş, obiectul dispăruse.

– Ei, ce crezi? a întrebat ea laconic.

– În mod sigur nu era stea sau avion, am observat eu. Era atât de jos, încât şi altcineva trebuie să o fi văzut. Hai să aşteptăm şi să vedem dacă nu primim vreo semnalare.

N-a trebuit să aşteptăm prea mult. În ziua aceea la ora 12:45, domnul Albert Brown, şef de schimb la o mină de lângă Elmwood, West Virginia, conducea spre casă când a observat şi el o lumină neobişnuită, care se deplasa schimbându-şi mereu direcţia pe cer. A oprit maşina şi a privit.

– Părea că-şi schimba culoarea, mi-a spus el mai târziu. La început era albă, apoi albastră, apoi s-a făcut portocalie. Părea că avea de gând să se aşeze pe vârful unuia dintre dealuri.

Domnul Brown se afla la nord-est de aria TNT, pe Autostrada 35, la aproximativ 32 kilometri, în linie dreaptă, de locul unde ne aflam noi. După ce a privit obiectul preţ de câteva minute, a încercat să găsească drumul care l-ar fi putut duce pe dealul unde obiectul părea să se „joace". Dar nu a reuşit să găsească un asemenea drum, aşa că pur şi simplu a oprit

maşina şi, uimit, a stat să se uite. În cele din urmă s-a întors acasă şi a sunat la Protecţia Civilă din Charleston. I-au spus să sune la poliţia statală. O maşină a poliţiei a fost trimisă în zonă, dar până să sosească, obiectul dispăruse.

Cine sau ce era pe acel vârf îndepărtat de deal, mă întreb? Să fi fost vreo căbănuţă învăluită într-o lumină ciudată?

Să fi fost cineva, un singuratic care privea fix, paralizat în noapte?

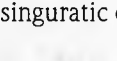

II

DIN WEST VIRGINIA m-am îndreptat spre Washington D.C. Al Johnson, un vechi coleg de armată, lucra la Vocea Americii şi realizase o serie de emisiuni despre farfuriile zburătoare, acoperind toate aspectele. (Vocea Americii este principala noastră sursă de propagandă, iar programele pro OZN ale lui Johnson au fost auzite în întreaga lume.) În studiourile Vocii Americii am înregistrat o discuţie asupra subiectului, care a durat o oră, acoperind toate aspectele, de la globurile purpurii, până la persoanele contactate.

În cele din urmă am revenit, extenuat, în apartamentul meu din New York, la începutul lui decembrie, la ora 2 a.m., îndurând un frig groaznic, amintire a ploilor de gheaţă din West Virginia. Înainte să fi avut ocazia să-mi dau jos haina, a ţârâit telefonul.

Dan Drasin era la celălalt capăt şi nu-l surprinsesem niciodată într-o asemenea stare. Vocea lui, de obicei calmă, era gâtuită de groază.

– Cum pot să opresc toate astea, Keel? striga el.

– Ce să opreşti?

– Toate lucrurile care se întâmplă. Vreau să renunţ. Vreau să ies!

– Păi uite, eu tocmai am intrat. Ce nu e în regulă? Ce se întâmplă?

– Totul. Nu mai suport.

Ştiam că Dan nu avea obiceiul să bea sau să ia droguri, şi în nici un caz nu mă aşteptam să o ia razna.

– Nu este decât o singură modalitate de a „ieşi", Dan. Treaba asta blestemată devine o obsesie... o fixaţie. Singurul mod de a pune capăt acestei absurdităţi este să nu te mai gândeşti la OZN-uri. Scapă de toate dosarele. Apucă-te de colecţionat timbre sau de agăţat femei. Afacerea cu OZN-urile este ca un nisip mişcător din punct de vedere emoţional. Cu cât încerci să te lupţi mai mult cu ea, cu atât te afunzi mai tare.

În cele din urmă, l-am calmat. Câteva zile mai târziu mi-a dat o parte din dosarele lui şi le-a distrus pe restul. I-am înapoiat dosarele cam la un an după aceea. L-am întrebat, de mai multe ori, ce declanşase telefonul acela nebunesc, dar nu a vrut niciodată să discute despre asta.

Al Johnson m-a sunat a doua zi după ce m-am întors. Spunea că fusese ştearsă din greşeală înregistrarea interviului nostru. Vroia să merg la New York şi să realizăm un altul, ceea ce am şi făcut în cele din urmă, câteva luni mai târziu. Accidental, un inginer pusese prima înregistrare într-o grămadă de alte imprimări ce urmau să fie şterse. Greşelile de genul acesta deveniseră rutină pentru mine. Cu o anume ocazie, un reporter german a venit la mine în apartament cu un echipaj de filmare, ca să-mi ia un interviu pentru televiziunea germană. Iniţial, plănuise să realizeze cam cincisprezece minute de film, dar mă dovedisem atât de inteligent, fermecător şi plin de informaţii, încât am sfârşit filmând o jumătate de oră. La câteva zile m-a sunat.

– Nu înţelegem, domnule Keel, începu el, cu voce demoralizată. Dar materialul filmat în apartamentul dumneavoastră

nu se poate folosi. Părţi din el sunt supraexpuse şi secţiuni din coloana sonoră sunt pline de paraziţi.

Acelaşi reporter l-a vizitat din întâmplare pe Derenberger în West Virginia şi a fost de faţă când Woody a anunţat: „În momentul de faţă Cold se află deasupra casei." Au ieşit şi un glob luminos, mare se ridica deasupra.

Lucruri ciudate se întâmplau şi în privinţa materialelor scrise. Mă aflam la ferma lui Ivan într-o după-amiază, când a sunat un editor din New York şi a cerut să afle ce se întâmplase cu povestirea OZN pe care i-o promisese Ivan.

– V-am trimis-o acum o săptămână, a protestat Ivan.

Când am mers în oraş să ridicăm corespondenţa, am găsit un plic mare, cu marcă poştală de Florida. Ivan l-a deschis şi a aruncat conţinutul, dezgustat. Era povestirea OZN pe care o expediase la New York în săptămâna precedentă! Ajunsese cumva în Florida şi cineva i-o rambursase prin poştă. Problemele mele erau la fel de bizare. Redactorul unei reviste oculte, care a fost editată pentru puţin timp, m-a rugat să contribui cu un articol, „orice... poate fi ceva din literatura dumneavoastră de sertar". Am scos din dosarele mele o bucată pe care nu o publicasem şi i-am trimis-o prin poştă. A urmat apoi o perioadă de tăcere. La câteva săptămâni ne-am întâlnit ca să luăm prânzul împreună, iar el a scos un teanc de hârtii.

„Mă tem că nu putem să folosim asta, John", a spus el. Mi-a înmânat un manuscris jerpelit, editat la un singur spaţiu şi cu caractere elite. Dintotdeauna am folosit caractere pica şi implicit spaţii duble în manuscrisele mele. Numele şi adresa mea se aflau în susul paginii acestei capodopere şi sosiseră la biroul lui, într-unul din plicurile mele. Pe măsură ce citeam, îmi dădeam seama că era maculatură. Până în ziua de astăzi nu ştiu ce s-a întâmplat cu manuscrisul meu

sau cum fusese înlocuit cu documentul acela bun de aruncat la gunoi.

Când m-am întors la New York, în luna decembrie, am constatat că toţi colaboratorii mei constanţi care erau persoane contactate, se aflau în doliu ca urmare a morţii mele. Apol, Lia, Cloe şi gaşca lor de poseuri îi convinseseră pe toţi că îmi găsisem sfârşitul vremelnic într-o încăpere de mină. Aceasta a marcat începutul unei noi faze. Nu mai era vorba de domnul băiat bun. Entităţile împrăştiau zvonuri răutăcioase, se întorceau împotriva contactaţilor şi îi îngrozeau. Într-o noapte, Jane s-a trezit şi a descoperit că toate butoanele de la soba ei din bucătărie erau deschise şi casa se umplea de gaz. Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Shirley şi chiar în aceeaşi noapte. Fred Miller, un fermier mai în vârstă din Long Island, care îi distra în bucătăria sa pe oamenii în costume spaţiale strălucitoare, suferea de o erupţie cauzată de nişte flăcări misterioase.

Era deja depăşită până şi vechea temă a diavolului, a lui Daniel Webster. Contactaţilor hărţuiţi li s-a ordonat să semneze o foaie de hârtie cu un aspect impresionant, un pretins contract pentru sufletele lor aflate la ananghie. M-am prins în joc, interpretând rolul bătrânului Daniel, certându-mă cu demonii pentru a-i salva pe contactaţi. M-au lăsat să înving, desigur, demonstrându-mi ce aveau de demonstrat. În lumea lor fantasmagorică, binele şi răul erau sinonime.

Când Linda Scarberry a dat naştere unei fetiţe, în luna aceea, a hotărât să-i pună numele Daniella Lia. Nimeni, în afară de câţiva contactaţi, nu ştia de entitatea cu aspect de indian numită Lia. Linda alesese numele oriental pentru că îi plăcuse. Mai târziu, Dan Drasin mi-a spus că numele mamei sale fusese Lia... fapt pe care nu îl ştiam. Nici Linda.

Sincronizări peste tot!

În drumul meu spre întâlnirea cu un editor al revistei *True*, într-o după amiază, liftul clădirii Fawcett s-a oprit inexplicabil între etaje şi lumina s-a stins pentru câteva secunde. În acea noapte unul dintre contactaţi mi-a telefonat să-mi spună că îl întâlnise pe domnul Apol, care se bucura de faptul că eu fusesem „blocat în lift".

Marele „efect EM", pus pe tapet pe 15 decembrie, era acum mai clar definit. Oamenii din spaţiu i-au fixat data în aşa fel încât ar fi coincis cu sărbătorirea anuală a bradului de Crăciun pe peluza Casei Albe, mi se spusese. Chiar în momentul în care preşedintele Lyndon Johnson ar fi apăsat comutatorul pentru a aprinde bradul, în tot oraşul se va fi produs o pană de curent. Cunoscând simţul pervers al umorului pe care îl aveau entităţile şi impresionat de acurateţea multora dintre prezicerile lor anterioare, am cumpărat acest lacăt, alimente şi un recipient pentru provizii de apă.

Totuşi, cel mai tare mă îngrijora telefonul meu. Cifrele de pe notele mele de plată erau acum astronomice. În mod constant eram întrerupt în mijlocul conversaţiilor sau zgomote necunoscute îmi invadau firul. Câte cineva începea să cânte la o chitară cu o singură coardă sau sufla într-un fluier cu ţignal ascuţit în timp ce vorbeam. Ca şi Ivan, distingeam adeseori sunetul unui receptor de la o extensie, care era ridicat sau pus înapoi în furcă. Bip-uri electronice, muzică ciudată, voci metalice goale, toate deveniseră comune aparatului telefonic blestemat. Protestele mele blânde adresate companiei telefonice se transformară în urlete de furie. Am solicitat privilegiul de a-mi examina personal linia telefonică, de la un capăt la altul. Şi compania telefonică mi-a dat permisiunea.

Pe data de 13 decembrie, am vizitat panoul principal de comandă al telefonului meu, situat la câteva blocuri de

clădirea unde se afla apartamentul meu. Un tehnician şi un tânăr „agent special" m-au întâmpinat la uşă şi m-au escortat prin întreaga clădire. Măsurile de securitate erau impresionante. Fiecare etaj era alcătuit dintr-o serie de încăperi încuiate. Cei care mă escortau zornăiau constant nişte chei.

Linia mea trecea prin pereţii blocului de apartamente până ajungea în încăperea telefoanelor, cea situată la subsol. Liniile au fost zidite în pereţi când s-a construit clădirea, aşa că sub nici o formă nu puteau fi interceptate chiar din casă. Încăperea de la subsol era întotdeauna încuiată. De acolo, linia mea se lega la o conexiune care trecea printr-o ţeavă, pe sub străzile oraşului şi ajungea în clădirea cu panoul de comandă. Nici aici nu era posibilă o interceptare. Dacă exista posibilitatea ca telefonul să fie ascultat, trebuia ca asta să se facă în încăperea telefoanelor de la subsol sau în clădirea cu panoul de comandă.

În clădire, ţeava pătrundea printr-o încăpere încuiată, iar linia mea era separată de celelalte şi sudată la o serie de terminale care erau conectate prin cabluri ce conduceau spre mecanismul de formare. Studiasem cărţi referitoare la sistemul telefonic şi ştiam exact cum funcţiona toată această maşinărie. Singurul fapt care m-a impresionat a fost vechimea întregului echipament. În cea mai mare parte, fusese construit şi instalat în anii 1920. Dacă l-aş numi gunoi, i-aş face un compliment. Era în întregime antic. Unele dintre încăperi conţineau aparatură atât de veche, încât aceasta părea să fie din laboratorul tânărului Tom Edison. Existau bobine, aparate de măsură, întrerupătoare şi potenţiometre care erau depăşite de pe vremea când Marconi îşi trimitea primele semnale peste Atlantic.

Totuşi, tot acest ansamblu şubred părea să fie în bună stare de funcţionare.

Într-o altă cameră încuiată, un grup de oameni lucra cu un dispozitiv denumit „creion de înregistrare." Acesta era un dispozitiv care putea fi ataşat oricărei linii, pentru a înregistra toate numerele formate de pe acel telefon. Un creion mobil scria numărul pe o fâşie de hârtie. În felul acesta, compania telefonică putea obţine înregistrarea oricărui apel local, de pe un telefon anume (telefoanele interurbane erau înregistrate automat de un alt dispozitiv, mai elaborat.)

Dacă cineva îmi asculta telefonul, trebuia să o facă de la cele două terminale ale ţevii. Sau o conexiune trebuia să fie dezvoltată în acel punct şi cablurile să fie întinse până într-o altă cameră. Uşile încuiate şi securitatea strictă denotau faptul că numai copoii autorizaţi puteau să conecteze o asemenea extensie de interceptare. Şi, după cum am aflat mai târziu, Compania Telefonică din New York nu era dispusă să coopereze; îi fusese refuzat accesul până şi FBI-ului. Poliţiştii care se ocupau de interceptări trebuiau să găsească o cale pentru a face asta pe cont propriu, fără ajutorul companiei telefonice.

Trebuie să recunosc că am fost impresionat de turul efectuat. Părea aproape imposibil ca cineva să-mi intercepteze convorbirile.

După trei luni, totuşi, am descoperit din întâmplare ceea ce constituia, probabil, răspunsul la cele mai multe dintre problemele mele. O prietenă mi-a format numărul şi i-a alunecat degetul. În loc să formeze corect ultimele două cifre – patru, opt – a format patru, zero. Şi-a dat seama instantaneu de ceea ce făcuse şi era cât pe ce să închidă şi să formeze din nou, când i-am răspuns eu la telefon! Mi-a spus ce făcuse şi i-am sugerat să închidem şi să încercăm din nou varianta cu patru, zero. Din nou telefonul meu a sunat. Aveam două numere de telefon şi nimeni nu ştia asta! I-am

rugat şi pe alţi prieteni să formeze numărul cu patru, zero. Uneori, telefonul îmi suna iar eu răspundeam. Alteori, telefonul nu suna la mine dar altcineva răspundea şi se oferea „să-i transmită mesajul domnului Keel". Am sunat la numărul cu patru, zero de la un telefon public şi cineva mi-a răspuns.

– Bună, sunt John Keel, i-am spus vesel. Sunt ceva mesaje pentru mine?

Cineva a icnit la celălalt capăt şi a trântit receptorul.

Evident, primeam facturile de telefon ale celui care avea numărul cu patru, zero. Am rugat-o pe reprezentanta cea prietenoasă a companiei telefonice să îl depisteze pe proprietarul celuilalt telefon. Dar, desigur, nu putea să „ofere această informaţie".

Aşa că m-am dus la FBI pentru a înainta o plângere formală. Când vizitezi biroul din New York al FBI eşti condus într-unul dintre separeurile în care un tânăr politicos te ascultă cu compasiune. Poţi să ţi-i imaginezi pe nebunii şi ciudaţii care zilnic trebuie că îi bat la cap pe cei de la FBI. Dar, după ce a auzit rezumatul povestirii mele, bărbatul m-a escortat către o altă cameră, unde am fost intervievat de un grup de ofiţeri mai în vârstă, care, în mod evident, erau extrem de interesaţi de problemele mele. Şi-au exprimat surprinderea pentru că mi se permisese să fac un tur al centralei telefonice. Era o premieră. FBI şi CIA se urăsc reciproc şi împreună urăsc compania telefonică. Compania telefonică, la rândul său, părea să urască pe toată lumea.

În aprilie 1968, facturile mele telefonice revoltătoare nu au fost achitate, aşa că serviciul mi-a fost întrerupt, în sensul că nu puteam nici să sun şi nici să primesc apeluri. Pur şi simplu, le-am spus tuturor să folosească numărul cu patru, zero. Deşi linia se presupunea a fi deconectată din centrală, am continuat să primesc telefoane. Linia ar fi trebuit

să fie complet moartă... dar de undeva era alimentată. Din punct de vedere tehnic, asta ar fi trebuit să fie imposibil, doar dacă nu – dacă nu chiar Compania Telefonică din New York – era cea care îmi intercepta telefoanele.

Telefoanele din ţară sunt mult mai uşor de interceptat. Liniile întinse peste regiunile rurale oferă un acces cu mult mai uşor. Este chiar posibil să instalezi o mică bobină de inducţie lângă panoul de comandă al telefonului, care se află fixat pe casa subiectului. Tehnologia modernă este într-atât de sofisticată, încât nu este nevoie de o interceptare efectivă, în sens fizic. Un camion care să conţină echipamentul necesar parchează pur şi simplu aproape de linia telefonică şi percepe toate conversaţiile ca pe un semnal radio.

În anii '60 existau multe camioane care treceau prin zonele vizate şi uneori întâmpinau mari dificultăţi în a atrage atenţia asupra telefoanelor şi asupra cablurilor telefonice. O tactică era aceea pe care eu am denumit-o „gambitul benzii argintii". Bucăţi mari de bandă argintie sunt întinse fără nici un fel de rost pe stâlpii telefonici din apropierea casei subiectului. Era o bandă obişnuită de izolare, care se găseşte aproape în orice magazin de componente electronice.

„Era de asemenea evident acum faptul că telefonul [martorului] fusese interceptat", a declarat Jennifer Stevens din Albany, New York, în 1968. „Ea a observat două prezenţe mulatre", cu feţe complet inexpresive, care întindeau „bandă argintie" peste cablurile de lângă casa ei. Cum cei doi nu aveau o maşină oficială a companiei telefonice, a sunat la poliţie. Oamenii au plecat înainte ca poliţiştii să sosească, iar singurul comentariu făcut de aceştia a fost: „oh, *iar* bandă argintie".

În luna martie a anului 1968, un avion mare cu patru motoare, fără însemne vizibile, a trecut pe deasupra copacilor din Henderson, West Virginia, chiar la sud de Point Pleasant

şi a dat drumul unei cantităţi mari de bandă argintie peste copacii din zonă. Şeriful George Johnson mi-a transmis câteva mostre. Erau asemănătoare cu cele din Ohio, Florida şi din multe alte locuri, era acelaşi material folosit de bărbaţii misterioşi. Cum banda este extrem de lipicioasă (lipiciul este cam tot atât de mult cât lipiciul de pe banda adezivă), nu poţi să nu te întrebi cum de avionul de mare viteză a putut să se debaraseze de ea în ciuda curentului şi care a fost rostul acestui exerciţiu?

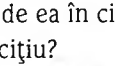

III

FORŢELE AERIENE ale SUA mă minţiseră. Compania telefonică mă minţise. Entităţile OZN mă minţeau. Propriile-mi simţuri, ocazional, mă minţiseră. Pe măsură ce se apropia data de 15 decembrie îmi ţineam gura închisă şi nu spuneam nimănui că aşteptam o pană de curent majoră. Până la urmă, Papa Paul scăpase fără să fie asasinat în Turcia. Nici una dintre uzinele chimice de pe râul Ohio nu explodase. Probabil că aceasta era doar o altă profeţie răutăcioasă, eronată, sau descrierea a ceva din trecut sau a ceva din viitorul îndepărtat.

Un agent de securitate de la Autoritatea de Tranzit şi un vechi prieten de-al meu, Joe Woodvine, au trecut din întâmplare pe la mine, târziu, în după-amiaza de 15. Nu-l văzusem de multă vreme, iar el nu ştia nimic despre OZN-uri şi despre ciudaţi. Nu am menţionat nimic despre pana de curent până când nu a sosit Dan Drasin. Joe a ascultat cu gura căscată de uimire în timp ce îi explicam lui Dan că mă aşteptam ca naţiunea să sară în aer în momentul în care preşedintele Johnson acţiona butonul acela. Dan rămăsese pe gânduri, la fel şi eu. S-a uitat nervos la ceas şi a decis că, dacă era să aibă loc vreo pană, prefera să fie în propriul său apartament.

Joe era foarte tăcut, gândindu-se probabil dacă nu cumva eram periculoşi.

Dan a plecat cam pe la ora 5 p.m.. Am dat drumul la televizor. La 5:45 a început scurta ceremonie de la Casa Albă. Am aprins lumânările şi lanternele. Joe m-a privit îngrijorat. Preşedintele Johnson a ţinut micul discurs tradiţional în faţa mulţimii adunate pe gazonul Casei Albe, a apăsat pe buton, iar luminile care împodobeau pomul de Crăciun s-au aprins. Mulţimea vuia de uimire, parcă nu mai văzuse niciodată un pom de Crăciun. Joe mă studia în tăcere.

Deodată, o voce acoperi zgomotele mulţimii.

„Întrerupem acest program", a anunţat el cu voce plată, „pentru un buletin special. În Gallipolis, Ohio, tocmai s-a prăbuşit un pod intens circulat. Vă vom ţine la curent, pe măsură ce vom afla mai multe."

M-am prăbuşit în scaun. În Gallipolis, Ohio, nu exista nici un pod. Singurul pod de pe acea bucată de râu era Silver Bridge, un pod lung de 210 metri, din Point Pleasant. Podul pe care îl traversasem de mii de ori.

– Iar au făcut-o, am mârâit încet, în cele din urmă. Nemernicii iar au făcut-o. Ştiau că asta avea să se întâmple... şi când... Şi mi-au vândut toate gogoşile astea despre pana de curent. Ştiau. Pur şi simplu nu au vrut să am timp să avertizez pe nimeni.

– *Ei*... cine sunt *ei*, John? întrebă Joe încet.

Sună telefonul. Era Dan.

– Ai auzit?

– Am auzit. Presupun că asta a fost tot, Dan. Despre asta a fost vorba.

19. LOCUL UNDE SE ADUNĂ PĂSĂRILE[1]

15 NOIEMBRIE 1966 – 15 decembrie 1967. Totul a luat sfârşit după 13 luni. Ca un spectru blestemat al morţii, omul-molie şi OZN-urile atrăseseră atenţia naţională asupra micului şi liniştitului Point Pleasant şi ademeniseră zeci de reporteri şi investigatori, printre care m-am numărat şi eu, spre valea râului Ohio. Când Silver Bridge s-a prăpădit de bătrâneţe, mulţi dintre aceiaşi reporteri s-au reîntors în sat ca să-i viziteze pe vechii prieteni şi să împărtăşească durerea acelui Crăciun tragic. Nu a fost om să nu fi văzut reportaje despre tragedie, să nu fi citit articole despre Point Pleasant pe prima pagină a ziarelor locale.

Silver Bridge a fost construit în anul 1928 şi pentru vremea respectivă fusese o minune a ingineriei. A devenit artera principală dinspre West Virginia spre Ohio, dar nu fusese proiectat pentru a suporta traficul intens al anilor 1960. Camioane mari îl traversau continuu. Oamenii de pe ambele maluri îl traversau zilnic, pentru a merge la cumpărături, la lucru sau pentru a-şi vizita prietenii. Cel mai apropiat pod se afla la aproape 80 de kilometri în amonte.

[1] La data de 16 iunie 1967, dna Gladys Fusaro, din Huntington, New York, a primit un apel telefonic din partea unei femei care pretindea că este prinţesa Moon Owl. Aceasta i-a spus să îmi transmită următoarea declaraţie: „Prundişul este spălat sub podul pe care se adună păsările şi unde răzbat razele de lumină" (n.a.).

Pe partea dinspre Ohio a malului, la Kanauga, o mică aglomerare de magazine şi case, semaforul de la intrarea pe pod nu funcţiona în acea după-amiază. Se blocase pe verde şi în traficul specific orei de vârf de-a lungul Autostrăzii 7 începea să se instaleze confuzia. Traficul se aglomera din ambele direcţii, iar la ora 5 p.m. podul gemea de şirurile de maşini şi camioane, care se îndreptau cu viteză mică în sensuri opuse. Semaforul dinspre Point Pleasant fusese întotdeauna o chestie enervantă, rămânând atât de mult pe culoarea roşu, încât cei care treceau peste pod cu regularitate învăţaseră să-l ignore. Nerespectarea culorii semaforului era un fapt obişnuit.

Frank Wamsley, un şofer de camion în vârstă de douăzeci şi opt de ani, se întorcea acasă, la Point Pleasant, făcând un transport de pietriş cu camionul în care se mai afla un prieten. Au găsit traficul blocat pe partea dinspre Ohio. Avea să fie o zi neagră pentru familia Wamsley.

Pe malul din West Virginia, verişoara lui Frank, Barbara, împreună cu soţul ei, Paul Hayman, tocmai intrau pe pod, cu Pontiac-ul lor producţie 1955. Iar unchiul acestora, Marvin Wamsley, se afla , de asemenea, pe pod, cu doi prieteni de-ai săi, într-un Ford decapotabil, model 1956.

Bill Needham, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, din Ashboro, Carolina de Nord, bombănea faptul că prinsese în trafic chiar ora cinci, oră de vârf. Înainta cu încetineală, apăsând des pe ambreiajul trailerului său încărcat. Colegul său, R.E. Towe, stătea lângă el, într-o tăcere răbdătoare.

– Bătrânul pod are cu ce se lăuda astăzi, comentă Howard Boggs, în vârstă de douăzeci şi patru de ani. Lângă el se afla soţia sa, Marjorie, de nouăsprezece ani. Aceasta o ţinea în braţe pe Christie, fiica lor de optsprezece luni. Erau mai mulţi copilaşi pe pod, călătorind cu mamele lor pentru a face cumpărăturile de Crăciun.

„Podul se clătina, iar apoi s-a clătinat definitiv", spunea mai târziu William Edmondson, în vârstă de treizeci şi opt de ani, din King, Carolina de Nord.

Colegul său, Harold Cundiff, dormea buştean în trailer.

Traficul se congestionase. Maşinile fuseseră nevoite să oprească. Bătrânul pod se cutremura şi scârţâia sub toată greutatea.

Frank Wamsley îşi văzuse o verişoară, Barbara, şi pe soţul acesteia. Le făcu semn cu mâna. Chiar în faţă, erau Marvin cu doi prieteni. Deodată, podul începu să scrâşnească.

Era ora 5:04 p.m.

Oţelul şuiera. Podul suspendat la 180 de metri se contorsiona. Principalul tronson cedă în punctele de ancorare, la ambele capete. Cablurile electrice întinse de-a lungul podului plesniră într-o explozie de scântei. Cincizeci de vehicule au fost zdrobite în apele negre ale râului Ohio, tone de oţel prăbuşindu-se peste ele.

„Se auzea ca şi cum cineva ar fi mutat mobilă la etaj, apoi luminile s-au stins", povestea soldatul R.E. O'Dell. El se afla într-un birou de asigurări situat într-un bloc de lângă pod. „Când s-au stins luminile, de fapt au pâlpâit timp de un minut, am ştiut că ceva nu era în ordine. Mi-am zis că era o avarie şi am fugit afară."

Doamna Mary Hyre se afla într-o farmacie pe strada principală, aşteptând ca traficul să se descongestioneze, pentru a putea traversa podul şi a culege informaţiile zilnice de la Spitalul Gallipolis.

„Era un zgomot asemănător cu cel provocat de un avion cu reacţie", a afirmat ea mai târziu. „Un vuiet care-ţi spărgea timpanul. Apoi luminile au pâlpâit. Primul meu gând a fost că ceva explodase. M-am gândit: Dumnezeule, John a avut dreptate! Ceva sare în aer! Am fugit afară şi cineva ţipa, *Podul s-a prăbşit!*"

Un vânzător de pomi de Crăciun din Kanauga, H.L. Whobrey, a scăpat pomul pe care îl ţinea în mână. „La început a cedat partea dinspre Ohio, după care totul s-a prăbuşit ca un pachet de cărţi. A fost fantastic.

S-a prăbuşit într-un nor mare de fum. Scânteile săreau din toate părţile, probabil din cauza cablurilor electrice rupte. Am văzut trei sau patru oameni înotând prin apă, ţipând. Nu am putut face absolut nimic. Pur şi simplu stăteam acolo şi priveam. Apoi i-a cules o şalupă."

În faţa sa, Frank Wamsley a văzut podul rupându-se cu zgomot. Deodată se trezi înconjurat de apă. „Am parcurs toată distanţa până la fundul apei cu camionul. Pentru un moment nu am crezut că voi reuşi să ies din camion. Într-un final am ieşit, am ajuns la suprafaţă şi am încercat să mă agăţ de ceva, nu m-am lăsat bătut şi curând am fost cules." Frank Wamsley a descoperit că nu-şi putea mişca picioarele şi a trebuit să fie ajutat să urce la bord. Avea coloana vertebrală fracturată.

Howard Boggs s-a trezit pe fundul râului, afară din maşină. „Nu ştiu cum am ieşit din maşină sau cum am ajuns la suprafaţa apei. Ştiu că m-am agăţat de ceva, aşa am supravieţuit."

Soţia şi copilul său nu au reuşit să facă acest lucru.

Camionul lui Bill Needham s-a dus la fund, dar el a reuşit cumva să forţeze un geam şi a ajuns la suprafaţă.

„Puteai vedea şi auzi oameni ţipând după ajutor", a descris scena Mary Hyre. „Am văzut o remorcă de camion ce a plutit puţin înainte de a se scufunda şi mărfuri ce pluteau pe apă. Cei care aşteptau în cealaltă parte a podului, dinspre West Virginia, nici nu-şi dăduseră seama încă de ceea ce se întâmpla.

Auzeai oameni spunând: *„Nu poate fi adevărat... aşa ceva nu se poate întâmpla tocmai la noi..."*

Ca şi Howard Boggs, William Edmundson s-a trezit brusc la suprafaţa apei, ţinându-se de scaunul unui camion. Partenerul său nu a reuşit să ajungă la suprafaţă.

„Când am ajuns acolo, am văzut un camion care pur şi simplu plutea pe apă", a relatat soldatul O'Dell. „Era un tip atârnând de o parte a lui. Apoi s-au scufundat. Nu ştiu dacă a reuşit să se salveze."

Oameni veneau în fugă din toate direcţiile, muţi, cu feţe cadaverice, ştiind că prietenii sau rudele lor se puteau afla acolo, în apa rece ca gheaţa, acoperită de tot felul de sfărâmături şi cadouri de Crăciun. Şalupele străbăteau râul pentru a-i culege din apă pe supravieţuitori.

Oamenii care aşteptaseră să treacă podul plângeau. Unii, mai slabi de inimă, au primit chiar primul ajutor.

Noaptea se lăsa cu repeziciune. Reflectoarele şalupelor luminau toată zona. O linişte cumplită se aşternu peste Point Pleasant. Şeriful Johnson, cu statura sa înaltă şi cu faţa lipsită de expresie, stătea pe marginea apei.

– Chemaţi toate unităţile de salvare, i-a spus el încet adjunctului. Blocaţi toate căile de acces. Să nu intre nimeni în oraş în afara unităţilor de salvare.

Mary Hyre îşi strânse haina pe lângă trupul ei durduliu şi porni cu paşi înceţi spre birou, cu lacrimi curgându-i pe faţă. Vârsta şi experienţa de viaţă nu o ajutau să treacă peste emoţii. Deschise uşa cu un gest brusc şi se îndreptă spre telefoane. Nu funcţionau. Dădu drumul telefaxului şi începu să tasteze cu două degete.

„În această după-amiază, la ora 5:04 p.m...."

Sirenele urlau, iar oamenii veneau din toate părţile. O fată ţipa isterică în faţa biroului: „Aproape că era să mor... aş fi putut fi eu acolo... toţi oamenii aceia morţi... aş fi putut să mor."

II

LA TREI KILOMETRI de pod spre nord, doamna Jackie Lilly îşi aştepta într-o băcănie copiii aflaţi la vârsta adolescenţei. Aceştia plănuiau să meargă în acea noapte la bowling pe celălalt mal al râului. Soţul ei, Jim, era plecat cu şalupa.

La ora 5 şi 20 Gary şi Johnny Lilly au năvălit în magazin, cu respiraţia tăiată.

– Tocmai s-a prăbuşit podul în râu, strigă Johnny.

– Nu-i deloc amuzant, îl dojeni maică-sa.

– Dar este adevărat. Vechiul pod tocmai s-a prăbuşit, confirmă Gary înverşunat. Şi era plin de maşini.

Johnny, care era căsătorit, i-a condus înapoi la căsuţa lor de pe Camp Conley Road. Doamna Lilly s-a îndreptat spre telefon. Era mort. Johnny demară în trombă, gonind spre Point Pleasant pentru a ajunge la soţia sa. Între timp Gary, în vârstă de optsprezece ani, dădu drumul la televizor în căutarea unui program de ştiri.

Câteva minute mai târziu, tânărul aruncă o privire prin fereastra de la camera de zi şi spuse cu răsuflarea tăiată:

– Este ceva acolo!

Doamna Lilly privi afară şi văzu o lumină intermitentă, roşie, deasupra copacilor.

– Crezi că s-au întors? întrebă Gary.

– O fi fost vreun avion, răspunse ea. După care stinse luminile din cameră ca să poată vedea mai bine în întunericul de afară.

După un timp apăru o a doua lumină, îndreptându-se în aceeaşi direcţie ca şi prima. Era una dintre acele lumini prismatice, puternice, atât de familiare rezidenţilor de pe Camp Conley Road. Au ieşit să o privească.

„Nu era un avion", m-a asigurat doamna Lilly mai târziu. „Era unul dintre obiectele acelea, oscilând când sus, când jos, după cum le e obiceiul. Nu se auzea nici un zgomot."

În ora următoare, doamna Lilly, Gary şi fiica sa, Linda, şi-au împărţit atenţia între televizor şi activitatea aeriană ciudată de afară. „Am numărat douăsprezece de acelaşi fel", a declarat doamna Lilly. Cele mai multe dintre ele erau chiar deasupra copacilor. Păreau că vin din zona TNT, îndreptându-se spre sud, către oraş.

Sutele de oameni care mişunau pe străzile din Point Pleasant nu au văzut totuşi nimic pe cer în noaptea aceea. Probabil că obiectele îşi urmau vechea rută, trecând prin râpa din spatele lui North Park şi tăind-o spre est, spre dealuri.

„Eram speriată", îşi aminteşte doamna Lilly. „Nu văzusem niciodată atâtea obiecte de felul acesta într-o singură noapte. Încercam în zadar să dau peste cineva la telefon care să vină şi să ne ia de acolo."

În cele din urmă, în jurul orei 9 p.m., liniile telefonice au revenit la normal şi a reuşit să sune un vecin care a sosit cu maşina, i-a luat şi i-a dus la casa mamei doamnei Lilly, în Point Pleasant.

Câteva luni mai târziu, James Lilly şi-a mutat familia din Camp Conley Road.

III

CAM ÎN JURUL OREI 2 a.m., am reuşit, în sfârşit, să iau legătura telefonic cu Point Pleasant. La celălalt capăt al firului era Mary Hyre. Vorbea foarte încet şi era clar că se simţea extenuată.

– Este cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată, mi-a spus ea. Dar într-un fel eram pregătită pentru asta.

Ştii de toate visele pe care le-am avut... ei bine, lucrurile s-au petrecut întocmai. Pachetele care pluteau prin apă. Oamenii care strigau după ajutor. Visele alea au devenit realitate.

– Ce fac ceilalţi, sunt bine? am întrebat neliniştit. Familia McDaniel, Connie...

– Cred că da. O să mai treacă o vreme până o să aflăm cine a fost pe pod. Se poate să fi fost o sută de persoane. Unii dintre ei au fost salvaţi. Dar şi mai mulţi sunt prinşi sub grămada aia de fier.

După o lună de muncă grea, brută, scufundătorii şi echipajele de salvare au recuperat treizeci şi opt de cadavre. Nu s-a mai auzit nimic niciodată de mulţi alţi oameni din Ohio şi West Virginia şi s-a presupus că se prăbuşiseră o dată cu podul. Printre morţi se afla şi un număr de martori OZN.

– Am vorbit cu o femeie care locuieşte chiar lângă pod, a continuat Mary. Zice că acum vreo două zile a văzut doi bărbaţi care s-au căţărat pe pod.

– *S-au cățărat* pe el?

– Da. Nu l-au traversat. S-au căţărat pe laterale.

– I-a descris, cum arătau?

– Purtau haine în carouri şi pantaloni negri. N-a putut să le vadă feţele prea bine pentru că erau prea departe. Dar le-a remarcat pantofii. Nu purtau ghete, ci pantofi obişnuiţi. I s-a părut ciudat din cauza vremii de afară.

– Mai bine ai pune poliţia să vorbească cu ea, i-am sugerat eu.

– Aşa o să fac. Atâta doar că acuma sunt prea multe de făcut. Oamenii vin de peste tot. Şi imediat ce telefonul meu a reintrat în funcţiune am început să primesc apeluri de la jurnalişti şi de la staţiile de radio din toată ţara.

– Mai bine ai încerca să dormi puţin.

– Ştiu, dar nu pot să părăsesc biroul acum. Ambulanţele şi maşinile de intervenţie sosesc din toate părţile. Or să lucreze toată noaptea. Trebuie să fiu pe poziţie.

Mai târziu, podul a fost ridicat din apă bucată cu bucată şi reconstruit pe un câmp de lângă Henderson. Inginerii au stabilit în final faptul că prăbuşirea se produsese din cauza uzurii metalului şi a deficienţelor de structură.

– John, începu Mary, ezitând, crezi că asta are vreo legătură cu OZN-urile şi cu *pasărea?*

– Nu am un răspuns la această întrebare, Mary. Poate că pe pod s-au aflat oameni care ar fi putut să ne spună ceva. Ştiam în ce stare se afla podul. Şi am avertizat şi autorităţile că ceva groaznic e posibil să se întâmple. Poate că, dacă aş fi pus lucrurile cap la cap mai devreme, am fi putut salva toate vieţile acelea.

– Nu este vina ta. Aşa a fost scris.

Nu poţi schimba viitorul... nici măcar când ştii ce urmează să se întâmple.

În telefon se auzea plânsul unei femei.

– Tocmai a intrat o femeie. Soţul ei este dat dispărut, şopti Mary.

După ce am închis, am stat mult timp lângă fereastră, privind luminile din Manhattan Island. Un an întreg viaţa mea se întrepătrunsese cu vieţile oamenilor din Point Pleasant. Legasem relaţii şi evenimentele care au urmat păreau să urmeze un tipar ce-mi scăpa de sub control. Scăpa chiar şi puterii mele de înţelegere. Stătusem pe dealuri îndepărtate şi privisem ticăloasele acelea de lumini săltăreţe care îşi băteau joc de mine. În lunile următoare aveau să se petreacă multe schimbări în vieţile celor care fuseseră atinşi de Garudă. Roger şi Linda Scarberry aveau să divorţeze, la fel

ca şi Woodrow Derenberger care, în tradiţia contactaţilor, avea să se recăsătorească... de data aceasta cu o tânără frumoasă, care era şi ea tot contactată. Aveau să se piardă împreună în obscuritate, într-un alt stat. Alţii aveau să sufere căderi nervoase şi să treacă prin lungi perioade de spitalizare. Câţiva dintre ei chiar s-au sinucis.

Moartea avea să ridice pretenţii asupra prea multora dintre participanţii la dramele din 1967. Doamna Mary Hyre s-a stins în 1970. Ivan T. Sanderson ne-a părăsit în 1973. Dr. Edward U. Condon, Fred Freed şi mulţi alţii aveau să se stingă cu mult înainte de a zecea aniversare a apariţiei fiinţei înaripate în faţa vechii centrale. Unii dintre oamenii care au văzut monştri înalţi, păroşi şi cu ochii roşii au murit în mai puţin de şase luni. Chiar şi domnul Apol şi-a înscenat o plecare ciudată, jucând o şaradă cu bărbaţii în negru, care l-au lăsat cu spiritul frânt. S-a prăpădit ca o fiinţă umană suferind de un atac cerebral, până când nu a mai rămas din el decât zâmbetul lui de Cheshire.

Afară în noapte, sferele de lumină creatoare de confuzie îşi urmează încă rutele pe văile Mississippi şi Ohio. O altă generaţie de tineri aşteaptă pe dealuri, privind cerurile. Înaintaşii lor, istoviţi de aproape treizeci de ani de semne şi minuni, nu mai iau lucrurile în derâdere. Cei ce cred în vizitatorii extratereştri şi în salvatorii sosiţi din spaţiu sunt astăzi bine veniţi în cele mai respectabile spectacole de televiziune, pentru a face propagandă acelei lumi imaginare, cu tehnologia sa superioară şi reprezentanţilor ei minunat de stupizi, care adoptă numele zeităţilor antice şi se plâng că sunt prizonierii timpului.

Oamenii încă mă mai întreabă dacă ştiu ce le rezervă viitorul. Dar, aşa cum am folosit în investigaţiile mele ironia socratică, nu pot decât ca, asemenea lui Socrate, să recunosc

că, în final, cu cât învăţ mai mult, cu atât ştiu mai puţin. Frânturile de viitor care mi-au fost accesibile mi-au parvenit la mâna a doua şi au fost în mod frecvent deformate accidental sau intenţionat.

Toate generaţiile anterioare nouă au fost invadate de profeţi, magicieni şi semne pe cer, toate false. Într-un fel, fiecare generaţie este pe drept cuvânt ultima generaţie, din propriul ei punct de vedere microscopic. Dar comunicaţiile noastre electronice moderne şi mijloacele de presă sofisticate le-au pus la dispoziţie profeţilor de astăzi instrumente care le lipseau anticilor. Ideile, oricât de bizare sau de înşelătoare, pot împânzi lumea într-o fracţiune de secundă. Şi există oameni gata să se adune sub orice stindard, indiferent de cât de absurd ar fi. În anii precedenţi am fost martorii unei renaşteri pe plan mondial a interesului faţă de fenomenele metafizice şi faţă de supranatural. Oamenii de ştiinţă rigizi, inamici ai lipsei de logică, îşi cară acum echipamentul până la Loch Ness pentru a căuta monstrul, în timp ce unii cutreieră pădurile spre nord-vest în căutarea monstrului pădurilor, iar alţii discută cu sobrietate despre roboţii din spaţiu cu pescarii de pe Mississippi. Dar treptat, aceşti oameni se apropie de ontologie: Examinând ceea ce se ascunde în spatele întrebării simpliste: „Există aceste lucruri?“, descoperim interogaţia adecvată: „De ce există aceste lucruri?“

Ca şi domnul Apol şi cercul său de răutăcioşi veseli, nu ştim cine suntem şi ce facem aici. Dar treptat înţelegem. O dată ce vom începe să privim dincolo de simplele manifestări, vom înţelege în cele din urmă adevărul adevărat. Credinţa a fost dintotdeauna duşmanul adevărului; totuşi, ca o ironie, dacă minţile noastre sunt destul de sensibile, credinţa este cea care poate uneori să deschidă o portiţă.

După ce am petrecut o viaţă în mormintele egiptene, printre templele în ruină din India şi lamaseriile din Himalaya, nopţi întregi prin cimitire, gropi cu pietriş şi pe vârfuri de deal de peste tot, am descoperit că o bună parte din darul meu copilăresc de a mă minuna a rămas neştirbită. Dar mă urmăreşte tot timpul întrebarea lui Charles Fort: „Dacă există o minte universală, trebuie neapărat să fie o minte întreagă?"

EPILOG

ÎNCEPUSEM ANII 1900 cu un număr nelimitat de credinţe în noi şi în universul nostru. Lumea părea a fi un loc luminos şi minunat. Astronomi cu faimă ne asigurau că Marte fremăta, de asemenea, de viaţă, de-a lungul unor canale frumos proiectate. Automobile şi farfurii zburătoare prindeau viaţă. Secolul 20 urma să fie extraordinar. Dar, către sfârşit, noi am devenit cinici, secătuiţi de război şi cu frică de mistere şi de aceia care le susţin. Secolul a devenit un galop însângerat.

Timp de o sută de ani, oriunde locuiai pe acest balon de nitrogen, oxigen şi limbă de pământ cosmic, cineva aflat la circa 320 de kilometri distanţă de casa ta vedea cu proprii ochi un monstru cu ochi mari, roşii şi, adesea, cu un miros urât pătrunzător. Ei erau pretutindeni, împreună cu dictatorii înnebuniţi, generalii în căutare disperată de publicitate, despoţi războinici şi oameni de ştiinţă cu privirea rătăcită, care continuau să murmure formule incomprehensibile pentru a manipula lucruri pe care noi nu le putem vedea. Fiecare era cu certitudine nebun şi foarte puţini dintre noi era lăsat să facă un pas greşit prin păduri, mlaştini şi deşerturi, hotărât cu înverşunare să demonstreze cumva că judecata sănătoasă va fi în cele din urmă triumfătoare.

Noi nu am reuşit. Tehnologia a preluat controlul şi maşinile noastre au fost mai ostentative decât noi toţi. Milionarii

noştri, care se înmulţeau precum gândacii de bucătărie, îşi filtrau jaful prin canale de televiziune, companii de băuturi alcoolice, specialişti în calculatoare şi diferiţi antreprenori militari pentru a încerca să captureze dinozauri în Congo-ul belgian, monştri marini imenşi în lacurile Irlandei şi Scoţiei şi humanoizi păroşi în nord-vestul Pacificului, în China şi Rusia, împreună cu canguri în vestul mijlociu şi demoni fantomatici ce mutilau vite şi beau sângele oriunde îl puteau găsi. Rezultatul final au fost milioane de dolari duşi pe apa sâmbetei, în timp ce sute de filme de calitate îndoielnică şi spectacole de televiziune chiar mai rele se amestecau cu mormane gigantice de cărţi proaste, ce încă sunt utilizate pe post de stâlpi de susţinere ai meselor în comunităţile sărace.

Din fericire aparţin genului clasic. Îi las pe alţii să vâneze micuţii oameni verzi. Nici un milionar nu a venit să-mi bată la uşă cu o ofertă de finanţare pentru cercetarea viermilor giganţi din Australia. Dar trebuie să recunosc că o dată am mers în Norvegia şi în Suedia, unde submarine neidentificate provocau agitaţie. A reieşit că submarinele americane şi sovietice îşi disputau locuri specifice războiului rece. Ultima invazie OZN de proporţii într-adevăr mari s-a petrecut în Rusia în cursul anilor '80 şi chiar şi aceea s-a dovedit a fi o înşelătorie din cadrul războiului rece.

Farsele, fraudele şi şicanele ostentative au fost întotdeauna un element important a ceea ce poate fi descris drept comerţ ambulant. Mulţi ani, un negustor a străbătut Statele Unite cu un spectacol în cort, constând în expunerea unui om al zăpezilor, împăiat într-un rezervor de gheaţă. Oamenii plătesc încă taxe de intrare pentru a vedea acel produs hollywoodian. Baza aeriană Wright-Patterson are un muzeu unde expune toate lucrurile despre care se presupune că

provin de pe farfurii zburătoare, inclusiv vreo două clătite. În fiecare an, Nessie atrage mii de turişti de vară la Loch Ness. Deseori este văzut chiar înainte de începerea sezonului. OZN-urile tind să apară în locuri obscure, cam la vremea solstiţiilor. Omul-molie – sau *pasărea* – revine constant din anii '60 încoace. S-a semnalat că ar fi zburat prin Dakota de Sud în iulie 2001. Judecând după corespondenţa nesfârşită şi tăieturile din ziar care m-au invadat în ultimii 30 de ani, omul-molie pare să urmeze cu regularitate anumite rute din diverse părţi ale ţării. Periodic, balauri zburători cu ochii roşii fac şi ei înconjurul Pământului. Mai demult, în anii '50, părea că lumea fusese inundată de ei; dar în cele din urmă am aflat că avionul spion U-2 avea un neajuns foarte serios. Avea străluciri roşii, în timp ce se deplasa cu viteză mare prin stratosfera superioară.

Când am vizitat Point Pleasant pentru prima dată în anii '60 şi am vorbit cu zeci de martori, eram convins că mă aflam pe urmele unei păsări de o mărime spectaculoasă. Habar nu am ce aş fi făcut dacă aş fi prins-o... sau dacă m-ar fi prins ea pe mine. În aventurile mele pline de ghinion de mai târziu, am avut de-a face cu numeroase forţe demonice şi în nebunia mea sunt foarte conştient că întreaga noastră planetă este ocupată de lucruri pe care le vedem numai accidental. Acestea par în stare să ne încurce minţile şi chiar să ne controleze creieraşul nostru fragil.

OZN-mania nu este diferită de demonomanie. Formele mele de fanatism religios şi politic se leagă în mod direct de aceste alte manii şi de paranoia şi schizofrenie. Suntem meniţi nebuniei. Este o parte importantă a condiţiei umane. Altfel nu ar exista războaie, hitleri sau napoleoni ori Woodrow Derenberger (şi nici nefericitul său psihiatru). Noi bântuim această planetă; ceilalţi ocupanţi ai ei scapă de plictiseală

umplându-ne cerurile şi mările cu monştri. E clar că mi-a fost scris să mă rătăcesc prin orăşelul acela din West Virginia şi să aflu lucruri pe care unii oameni le cunosc de secole, dar s-au temut să întrebe despre ele. I-am avertizat pe şeriful Johnson şi pe Mary Hyre că acesta era folclor în devenire. Grey Barker încercase să îl transforme într-un basm celest, făcându-mă să mă hotărăsc să scriu această carte şi să spun adevărul aşa cum s-a întâmplat. Povestirii mele i-au trebuit trei decenii pentru a se naşte şi asta nu s-ar fi întâmplat fără ajutorul a nenumăraţi prieteni devotaţi, precum, Knox Burger, acest Maxwell Perkins al vremurilor noastre, Ivan T. Sanderson, zoologul care m-a ghidat în acele zile înfricoşătoare, Martin Singer, David Blakiston, Ronald Bonds, Richard Haten, Coral Lorenzen şi o armată virtuală de consilieri, experţi, editori, jurnalişti şi prietene pe care deseori frica le-a scos din minţi. Hoarde de amatori de plagiat, realizatori de benzi desenate, oameni care ţineau prelegeri în pauzele spectacolelor şi exploatatori fără minte ai bătrânelelor în tenişi au încercat marea cu degetul. Acum a sosit rândul Hollywood-ului, care a reuşit să extragă adevărul fundamental în filmul lor. O sarcină deloc uşoară. Dar adevărul este întotdeauna cel mai greu de vândut.

August 2001

John A. Keel
New York City

CUPRINS

1. Belzebut vizitează
West Virginia

I 5
II 6
III 10
IV 14

2. Ciudatul sosit din
ghearele frigului

I 17
II 19
III 21
IV 22
V 25
VI 26
VII 27
VIII 29
IX 31

3. Fâlfâitul
aripilor negre

I 36
II 40
III 48

4. Călătoriţi
cu trenul

I 51
II 54
III 60

5. Ploaia care l-a adus
pe domnul Cold

I 64
II 67
III 68
IV 69
V 70

6. Omul-molie!

I 73
II 77
III 79
IV 80
V 81
VI 84
VII 84

7. Noaptea urechii
însângerate

I 90
II 93
III 103

8. Procesiunea
ciudaților

I 105
II 108
III 114
IV 115
V 116
VI 121

9. „Treziți-vă,
voi cei de jos!"

I 126
II 128
III 134
IV 139
V 144

10. Lumini purpurii şi aprilie, luna păcălelilor
I 148
II 153
III 158
IV 164

11. Dacă e miercuri, e un venusian
I 169
II 174

12. Jocurile extratereştrilor
I 182
II 187
III 196
IV 202

13. Fotografii-fantomă
I 206
II 209
III 215

14: Călătorii în lumi paralele
I 218
II 224
III 229

15. Prevestirea de pe munte
I 236
II 246
III 251
IV 253

16. Paranoic nu te naşti,
ci devii

I 256
II 264
III 268

17. Chiar şi beduinii au reclamaţii
la adresa companiei de telefonie

I 275
II 279
III 283

18. Ceva îngrozitor urmează
să se întâmple

I 289
II 292

19. Locul unde
se adună păsările

I 303
II 308
III 309

EPILOG 315

IN COLECŢIA
„ECRANIZĂRI DE SUCCES"
AU APĂRUT:

3. **Secretul părintelui Brown**
de G.K. Chesterton

(serie de filme pentru televiziune)

4. **Străinii din tren**
de Patricia Highsmith

Ecranizare cu Farley Granger, Robert Walker; Regia Alfred Hitchcock

5. **Diabolicele**
de Boileau-Narcejac

Ecranizare cu Sharon Stone, Isabelle Adjani, Chazz Palminteri; Regia Jeremiah Chechik

6. **Poştaşul sună întotdeauna de două ori**
de James M. Cain

Ecranizare cu Jack Nicholson, Jessica Lange; Regia Bob Rafelson

7. **Oameni de onoare**
de David Robbins

Ecranizare cu Robert de Niro, Cuba Gooding Jr., Charlize Theron; Regia George Tillman Jr.

8. **Forrest Gump**
de Winston Groom

Ecranizare cu Tom Hanks, Robin Wright Penn, Sally Field; Regia Robert Zemeckis

9. **Totul despre Schmidt**
de Louis Begley

Ecranizare cu Jack Nicholson, Hope Davis; Regia Alexander Payne

10. **Legăturile primejdioase**
de Choderlos de Laclos

Ecranizare cu Glenn Close, John Malkovich, Michelle Pfeiffer, Keanu Reeves; Regia Stephen Frears

11. **Ben Hur**
de Lew Wallace

Ecranizare cu Charlton Heston, Kack Hawkins; Regia William Wyler

12. **Misterele fluviului**
de Dennis Lehane

Ecranizare cu Sean Penn, Tim Robins, Kevin Bacon; Regia Clint Eastwood

13. **Profeţiile omului-molie**
de John A. Keel

Ecranizare cu Richard Gere, David Eigenberg, Bob Tracey; Regia Mark Pellington

ÎN ACEEAŞI COLECŢIE
VOR APĂREA:

14. **Maestru şi Comandant**
de Patrick o'Brian

Ecranizare cu Russell Crowe, Paul Bettany; Regia Peter Weir

15. **Recviem pentru voce şi pian**
de J. H.Chase

Ecranizare cu Vittorio Amandella, Hartmut Becker; Regia Tomaso Sherman

16. **Vertigo**
de Boileau-Narcejac

Ecranizare cu James Stewart, Kim Novak; Regia Alfred Hitchcock

17. **Al şaselea simţ**
de M. Night Shyamalan

Ecranizare cu Bruce Willis, Haley Joel Osment; Regia M. Night Shyamalan

18. **L. A. Confidential**
de James Elroy

Ecranizare cu Kevin Spacey, Russell Crowe, Guy Pearce, Kim Basinger, Danny DeVito; Regia Curtis Hanson

19. **Chocolat**
de Joanne Harris

Ecranizare cu Juliette Binoche, Johnny Depp, Lana Olin; Regia Lasse Hallstrom

În atenţia librarilor şi vânzătorilor cu amănuntul:

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România nr. 2511.1-171.1/ROL, deschis la B.C.R., Filiala sector 1, Bucureşti

ECRANIZĂRI DE SUCCES

JOHN A.KEEL

Profețiile omului-molie

Prin urmare, totul era adevărat. Aripile membranoase, coarnele scurte, coada ascuțită... toate se aflau acolo. Cea mai teribilă dintre legende prinsese viață, din meandrele trecutului necunoscut. Iar acum stătea zâmbind, în deplinătatea măreției sale de abanos, cu trupul său impunător strălucind sub razele soarelui, și cu câte un copil odihnindu-i-se încrezător pe fiecare braț.

Arthur C. Clarke *Sfârșitul copilăriei*

Editura "Literra Internațional"
O.P.66, C.P.21, sector 1, București, România
Tel./fax: (021) 231
E-mail:
http://www.literra.ro
ISBN 973-675-112-0